

அவனுக்குள் ஆயிரம்...

(உங்களில் ஒருவனின் கதை)

கிளை நெம்புறம்

0778864242

நீதிமன்றம்

...பிரதான

(தலைவர் அலுவலகம்)

சென்னை

5439388 PTO

அதிசயக் குண்டொன்று வேண்டும்!

அதிசயக் குண்டொன்று வேண்டும் - அது
அதிர்கின்ற பேனாவின் முனையாக வேண்டும்!
சதிசெய்யும் நரர்களின் விதிதனை மாற்றப் - புது
மதிக்கொண்ட மானுடம் உருவாக்க வேண்டும்!

பேனாவின் முனைகளாற் பிரபஞ்சம் மாற - அந்தப்
பேனாவின் புதல்வர்கள் உழைத்தாக வேண்டும்!
வாழ்நாளின் வடுக்களை வலிமாறச் செய்ய - துஷ்டர்
வீழ்நாளின் நாளிகை கணித்தாக வேண்டும்!

மானுடக் குருதியில் மலிந்துள்ள உலகிது - தூய
எழுத்தாணிக் குருதியால் பிழைத்தாக வேண்டும்!
காட்டாறு போன்றே கருத்துக்கள் தோன்றி - இந்த
நாட்டாரைத் திருத்திட வழிகளும் வேண்டும்!

உயிர்கொல்லும் ஆயுதங்கள் உதிர்ந்திட வேண்டும் - அதை
உலகம் முழுவதும் உணர்ந்திட வேண்டும்!
அழிவாயுதம் கொய்து அறிவாயுதம் செய்யவேண்டும் - இனி
அறிவாயுதம் படைத்துநாம் அகிலாள வேண்டும்!

☆☆☆☆☆

("அவனுக்குள் ஆயிரம்" கதையின் ஆரம்பப் பாடல்)

அவனுக்குள் ஆயிரம்! அவனுக்குள் ஆயிரம்...!

அவனுக்குள் ஆயிரம் ஓராயிரம்...!

அவனுக்குள் ஆயிரம் நூறாயிரம்...!

அவனுக்குள் ஆயிரம் அபிலாசைகள்!

அதனாலே அவனுக்குள் பலபாசைகள்!

தீயுண்ட நெஞ்சனாய்த் திசைமாறிப் போறானே!

தினம் மாறும் வாழ்க்கையில் தடுமாறி வீழ்ந்தானே!

தீருமா தீருமா இவன் சோதனை

தீருமா தீருமா இவன் வேதனை...

(அவனுக்குள் ஆயிரம்)

வாழ வழியின்றி வந்தவனா - இல்லை

வாழ்வைத் தொலைத்துவிட்ட வாலிபனா?

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே என்றவனை - இன்று

ஈனர் குதறுவதன் கதையென்னவோ?

பட்டாம் பூச்சிபோல் வானத்தில் பறந்தவன் - இங்கே

விட்டில் பூச்சிபோல் விதிமுடிந்து கிடப்பதேனோ...?

(அவனுக்குள் ஆயிரம்)

சதியென்ற பள்ளத்தில் வீழ்ந்ததனால் - கொடும்

விதியென்ற வெள்ளம் மூடியதோ?

கதியென்று இங்கே வந்தவனைக் - கொலை

வெறி கொண்ட மிருகங்கள் குதறியதேன்?

புவிமீது விழுதுகள் விட்ட மரவோர்களில் - யார்

விசுமென்ற வினைதனை விதைத்தனரோ...?

(அவனுக்குள் ஆயிரம்)

☆☆☆☆☆

1. அவனுக்குள் ஆயிரம்

அது ஒரு பெருந்தெரு. நேரமோ நள்ளிரவு ஒரு மணியைக் கடந்து சில வினாடிகளையே தாண்டியிருந்தது. அந்தப் பெருந்தெருவுக்குக் குறுக்காக அமைந்திருந்த சிறிய வீதியினூடாக காட்டாறுபோல ஓடிவந்த இளைஞனொருவன், எதிர்ப்பட்ட வாடகைக்கார் (taxi) ஒன்றுக்குக் கையசைத்து அதனை நிறுத்துவதற்கு முற்படுகிறான். அந்த ரக்ஷியில் ஏற்கனவே சிலர் பயணித்துக் கொண்டிருந்ததால் அவனது கையசைப்புக்குப் பலன் கிடைக்கவில்லை. நேரமோ நடுச்சாமம் என்பதால் அப்போது அந்தப் பெருந் தெருவில் வாகனங்களின் ராஜாங்கமும் சற்றுக் குறைந்தே காணப்பட்டது. ஆனால் வீதியில் சென்று கொண்டிருந்த வாகனங்கள் காற்றைக் கிழிக்கும் ஒலியை எழுப்பியவாறே சீறிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தன.

அந்த இளைஞன் தூரத்தில் இன்னுமொரு ரக்ஷி வருவதை அவதானிக்கின்றான். வருகின்ற ரக்ஷியை எப்படியாவது இடைநிறுத்தி ஏறியாகவேண்டும், இல்லையேல் எதுவும் நடக்கலாம்.. என்ற நினைப்புடன் தூரத்தில் வருகின்ற ரக்ஷிக்குக் கையசைக்கின்றான். அதை அவதானித்து விட்ட ரக்ஷிக்காரரும் அவனை ஏற்றிச் செல்வதற்காகத் தூரத்திலிருந்தவாறே தனது வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்கின்றார்.

ஆனால், அதற்கு முன்னரே “டமார்.. டமார்....” என்று சில சத்தங்கள் காதுகளைப் பிளக்கின்றன. சத்தம் கேட்டு ஓய்வதற்குள் சில துப்பாக்கிக் குண்டுகள் அந்த இளைஞன் நின்றிருந்த ரக்ஷித் தரிப்பிடத்தின் இரும்புச் சட்டங்களைப் பதம் பார்க்கின்றன. அவன் ஓடிவந்த சிறிய வீதியினூடாக மேலும் நான்கு ஆண்கள் ஓடிவருகின்றனர். அவர்கள் அனைவரது கைகளிலும் கைத்துப்பாக்கிகள். அவர்கள்தான் அந்த இளைஞனை நோக்கிச் சுட்டிருந்தனர். அதனைத் தூரத்திலிருந்தவாறே அவதானித்துவிட்ட ரக்ஷிக்காரரும் அவனைத் தனது ரக்ஷியில் ஏற்றுவதற்குப் பயங்கொண்டு தப்பினைப் பிழைத்தேன் என்றபடி தனது பயணத்தைத் தொடர்...

தன்னை நோக்கித் துப்பாக்கியால் சுட்டவர்களை அவன் திரும்பிப் பார்க்கிறான். அந்த நான்கு பேரும் எப்படியாகவேனும் அவனைப் போட்டுத்தள்ள வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன் தொலைவில் இருந்தவாறே அவனை நோக்கி முன்னேறுகின்றனர்.

அதற்குமேலும் அவ்விடத்தில் நிற்பது அவனுக்கு உசிதமாகப்படவில்லை. எப்படியாவது இந்தக் கொலைகாரக் கும்பலிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என எண்ணியவாறே அவன் வீதிக்குக் குறுக்காகப் பாய்கிறான். மறுபக்கத்தில் தெரிகின்ற மறைவான பகுதிக்குள் சென்றுவிட்டால் தான் தப்பிவிடலாம் என எண்ணுகிறான்.

“டமார்.. டமார்..” மீண்டும் சில துப்பாக்கிக் குண்டுகள் அவன் ஓடிச் செல்லும் திசையை நோக்கிச் சென்று, வீதியை இரண்டாகப் பிரிக்கும் பகுதியின் பாதுகாப்புக்கென போடப்பட்டிருந்த இரும்புச் சட்டங்களில் பட்டு ஓசையுடன் தெறிக்கின்றன. ஆனால் துரத்திச் சென்றவர்களோ அவனை விடுவதாக இல்லை. அந்த நால்வரில் ஒருவனைத்தவிர மற்றைய மூவரும் நல்ல சிகப்பான ஆண்கள் என்பதை ஆங்காங்கே பிரகாசிக்கும் மின்குமிழ்களின் ஒளி நன்கு உணர்த்தியது. அவர்கள் அனைவரும் சுமார் முப்பது வயதைக் கடந்தவர்கள் என்பதையும் இவர்களின் பிடியிலிருந்து தப்புவதற்காக ஓடிச் செல்லும் அந்த இளைஞனுக்கோ சுமார் இருபத்தைந்து வயது தான் இருக்கும் என்பதையும் மின்குமிழ்களின் ஒளி பிரதிபலிப்பதற்குத் தவறவில்லை.

கொலைகாரர்கள் அவனைச் சற்று நெருங்கியிருந்தனர். மேலும் சில தோட்டாக்கள் அவனை நோக்கித் தீர்க்கப்படுகின்றன. ஆனால் அந்த தோட்டாக்கள் கூட அவனைப் பதம் பார்ப்பதற்குப் பதிலாகத் திசைமாறிச் சென்று நிலத்திலேயே வீழ்ந்து மடிகின்றன. தனது வலது காலைச் சற்று நொண்டியவாறே ஓடிச் சென்ற அந்த இளைஞன்- வீதியைக் கடந்து மறுபக்கத்தில் காணப்பட்ட கட்டிடமொன்றின் சிறிய வேலிபோன்றிருந்த மறைவான பகுதியினூடாக ஒழிந்தபடி- தனது உயிர்காக்கும் முயற்சியில் தொடர்ந்தும் ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

கொலைகாரர்களும் தமது துப்பாக்கிகளுக்குச் சற்றேறாமல் ஓய்வுகொடுப்பதுபோல் அதற்கு மேலும் சுடாமல் அவனுக்குப் பின்னே ஓடிச் செல்கின்றனர். அவனை உயிருடன் பிடிக்கவேண்டும் என்பது போல அவனை நோக்கி மிக வேகமாகப் பாய்ந்து செல்கின்றனர்.

அப்போது வீதியால் சென்றுகொண்டிருந்த வாகனங்கள் காற்றைக் கிழிக்கும் ஒலிகளை எழுப்பியவாறு பறந்து கொண்டிருந்தன. அப்போது பலவாண விளக்குகள் பூட்டப்பட்ட வித்தியாசமான ஒலிகளை எழுப்பியவாறு இரண்டு கார்கள் அவ்விடத்துக்கு விரைந்து வந்தன. அந்தக் கார்களின் முன்புறத்திலும் பக்கவாட்டுக் கதவுகளிலும் POLIS(இது தவறான சொல் அல்ல) என்ற ஆங்கில எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. பொலீஸ்காரர்களும் அச்சம்பவத்தை நேரில் பார்த்து விட்டனரோ என்னவோ, தாங்கள் பயணித்த கார்களை அவ்விடத்தில் நிறுத்திக் கொண்டனர்.

பொலீஸ்காரர்கள் வந்ததை அறிந்திராத குறித்த இளைஞன் மேலும் ஓடுவதற்குத் தென்பற்றவனாக அருகில் இருந்த ஆறுமாடிக் கட்டிடத்துக்குள் சென்று மறைந்து கொண்டான். ஏற்கனவே பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கட்டப்பட்டிருந்த அந்தக் கட்டிடத்தில் அப்போது திருத்தவேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததால் அவன் உள்ளே புகுவதற்கு அது வாய்ப்பாக அமைந்திருந்தது. அவனைத் துரத்தி வந்தவர்களும் சில நொடிகளிலேயே அவன் நுழைந்திருந்த கட்டிடத்துக்குள் புகுந்து கொண்டனர்.

இவை அனைத்தையும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்த பொலீஸ்காரர்கள் தமது பொலீஸ் வலையமைப்புக்கு “வோக்கிடோக்கி” மூலம் ஏதோ தகவல்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு சில நிமிடங்களில் மேலும் மூன்று பொலீஸ் கார்கள் வர்ணவிளக்குகளுடன் ஒலிகளை எழுப்பியவாறு அங்கே இணைந்து கொண்டன.

அப்போது அவ்விடத்தில் சற்றுப் பதற்றமான நிலை தோன்றியிருந்தாலும் வீதியால் சென்று கொண்டிருந்தவர்கள் அந்நிகழ்ச்சியைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் அந்நகரத்தில் தினம் தினம் பார்த்து மறந்துபோகும் சம்பவங்களில் இதுவும் ஒரு சாதாரண நிகழ்ச்சிதான். சம்பவங்கள் பெரியதோ சிறியதோ அவர்கள் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை. கூடவும், அந்நேரத்தில் பயணிக்கும் பலர் இரவுக் களியாட்ட விடுதிகளுக்கும், சிலர் அப்படிப்பட்ட சமாச்சாரங்களுக்கும் செல்பவர்கள் தான். அதிலும் பலர் வீண் வம்புகளை விலைகொடுத்து வாங்க விரும்புவதில்லை. இவர்களில் பலர் தாம் நேரில் கண்ட அல்லது யாரும் கூறிச் சென்ற சம்பவங்கள் பற்றி மறுநாள் ஊடகங்களிலேனும் அறிந்து கொள்வதற்கு விருப்பமற்றவர்கள். அந்த இடத்தில் விடுப்புப்பார்க்க வந்திருந்த சில ஆண்களைத் தவிர நகரம் சுறுசுறுப்பாகவும் இயல்பாகவும் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த இளைஞனைத் தேடிச் சென்ற கொலைக்குழுவுக்கு அந்த ஆறுமாடிக் கட்டிடத்தில் அவனைக் கண்டுபிடிப்பதென்பது அவ்வளவு சுலபமான காரியமல்ல. அவன் இப்பொழுது எந்த மாடியிலும் இருக்கலாம். ஏன் அவனிடம் கூட சிறு துப்பாக்கியோ அதற்குரிய குண்டுகளோ இருக்கலாம். அந்தக் கட்டிடத்தில் அவனோடு சேர்த்து ஐந்து பேர் உள்ளனர் என்பதை ஊகித்த பொலீஸ்காரர்கள் தங்களும் உட்புகுவதற்குத் தயார் நிலையிலேயே இருந்தனர்.

அவன் ஒழிந்திருந்த கட்டிடத்தின் உட்பகுதியை முற்றிலும் இருள் வியாபித்திருந்தது. ஆனாலும் அருகில் இருந்த சில உயரமான கட்டிடங்களில் எரிந்து கொண்டிருந்த மின்குமிழ்களின் ஒளி அந்தக் கட்டிடத்துக்குள்ளும் சிறிது வியாபித்திருந்தது. அந்த ஒளி சற்று மங்கலாக இருந்தபோதிலும் பார்வைக்குப் போதுமானதாகவே இருந்தது. அவனைத் தேடி உள்ளே சென்ற கொலைகாரர்கள் தங்களால் முடிந்தவரை மிக எச்சரிக்கையுடன் அவனைத் தேடுகின்றனர்.

கட்டிடத்துள்ளே புகுவதற்காக ஆறுபேர் கொண்ட பொலீஸ் அணியொன்று வெளியே தயார் நிலையில் இருந்தது. உட்சென்ற கொலைகாரர்கள் இதை ஊகித்தனரோ என்னவோ அவர்களில் மூவர் கட்டிடத்தின் பின்வாயில் வழியாக வெளியேறிச் செல்ல ஒருவன் மட்டும் கட்டிடத்துக்குள்ளேயே இருந்தான்.

அப்போது அவ்விடத்தில் விடுப்புப்பார்ப்போர் கூட்டம் சற்றே அதி கரித்திருந்தது. பொலீசார் அவர்களை எச்சரித்து வந்தவழி திருப்பி அனுப்பிக்

கொண்டிருந்தனர். அந்நேரத்தில் ஆறுபேர் கொண்ட பொலீஸ் அணியொன்று தமது கைத்துப்பாக்கிகளைச் சரிபார்த்துவிட்டு உள்நுழைவதற்கு ஆயத்தமாகியது. அதற்கிடையில் “டமார் டமார்” சத்தங்கள் கட்டிடத்தின் நான்காவது மாடியிலிருந்து வெளியேறி அனைவரது காதுகளையும் பிளந்தது. ஐந்து குண்டுகள் வரை சுடப்பட்டிருந்ததை அவ்வொலி அனைவருக்கும் உணர்த்தியது.

மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் பொலீஸ் அணி திடீரென உள்ளே பாய்ந்தது. ஒருவர் பின் ஒருவராகப் படிக்கட்டுக்கள் வாயிலாக அவர்கள் மேல்நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். துப்பாக்கி வெடித்து ஓய்ந்த இடத்துக்கு மிக எச்சரிக்கையுடன் அவர்கள் சென்றடைந்தனர். குட்டுச்சத்தங்கள் கேட்ட நான்காவது மாடிக்குச் சென்ற பொலீஸ்காரர்கள் இருவர் அங்கு என்ன நடந்தது என்பதை அறிவதற்காக அவதானமாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தனர். நான்காவது மாடியாக இருந்ததால் அம்மாடியின் அருகில் இருந்த கட்டிடங்களின் வெளிச்சம் சற்று அதிகமாக உள்ளே ஊடுருவியிருந்தது. இருப்பினும் பொலிசார் தாம் கொண்டுவந்த “டோச்லைட்டு” க்களைப் பாவித்து அந்தமாடியைக் கண்களால் சல்லடை போட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

“ஓ... இங்கே இரண்டு உடல்கள் கிடக்கின்றன..” என்றவாறே ஒரு பொலீஸ்காரன் கூச்சலிட, அதற்குள் மற்றைய பொலீஸ்காரன் அந்த உடல்கள் மீது “டோச்லைற்” வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சுகின்றான். இரண்டு உடல்களும் இரத்தம் தோய்ந்த நிலையில் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரு உடல் வேகமாகத் துடித்தவாறு சற்றுநேரத்தில் தனது துடிப்பை நிறுத்திக் கொண்டது. மற்றைய உடலோ லேசாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்ததே தவிர பேச்சு மூச்சு இவை அனைத்தையும் துண்டித்து விட்டிருந்தது. அங்கிருந்தவாறே ஒரு பொலீஸ்காரன் தனது மேலதிகாரியைத் தொடர்பு கொண்டு இரண்டு “அம்புலன்ஸ்” வண்டிகளை வரைவழைப்பதற்கு உத்தரவிடுமாறு கேட்டுக் கொண்டான்.

சற்று நிமிடங்களிலெல்லாம் சொல்லிவைத்தாற்போல இரண்டு “அம்புலன்ஸ்” வண்டிகள் அவ்விடத்துக்கு விரைகின்றன. மேலும் சில பொலீஸ்காரர்களும் கட்டிடத்துள்ளே புகுந்து தேடுதல் நடவடிக்கைகளைத் தீவிரப்படுத்த, மேலிருந்து இரண்டு உடல்களும் கீழே இறக்கப்பட்டு “அம்புலன்ஸ்” வண்டிகள் மூலமாக வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. இரண்டு உடல்களையும் இருவேறு “அம்புலன்ஸ்” வண்டிகள் சுமந்துகொண்டு வைத்தியசாலை நோக்கிச் சீறிப்பாய்கின்றன.

அவ்விடத்தில் பதற்றம் சற்றே அதிகரித்தாற் போல பொலீஸ்காரர்களின் பிரசன்னமும் அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. சிலர் விடுப்புப்பார்க்கும் கடமையைத் தொடந்த வண்ணம் இருந்தனர். இருப்பினும் அந்த இடத்தின் இயல்பு நிலை பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இப்போதுங்கூட கார்கள் சிலவும் வேறு வாகனங்களும் அவ்வீதியினூடாகச் சீறிப்பாய்ந்து கொண்டேதான் இருந்தன. கார்களுக்குள் அரைகுறை ஆடைகள் அணிந்திருந்த பெண்களுக்கும், அவர்களின் அரவணைப்பில் திளைத்திருந்த ஆண்களுக்கும் அங்கு நடந்தது ஒரு பெரிய விடயமாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு வாகன நெரிசலோ (traffic jam) அல்லது வீதித்தடையோ (Road block) ஏற்படாவிட்டால் போதும். அதுவே அவர்களுக்குப் பெரிய வரப்பிரசாதம்.

சற்று நேரத்திலெல்லாம் மேலும் ஒரு கார் அவ்விடத்தில் வந்து நின்றது. காரில் இருந்து இறங்கியவர் நேரே சென்று பொலீஸ்காரர் ஒருவரைச் சந்தித்த பின்னர் அவருடன் ஏதோ பேசிவிட்டு விடைபெறுகிறார். விடைபெறும் நேரம் கைலாசு கொடுத்துக் கொள்ளும் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தோள்களிலும் தட்டிக்கொள்கின்றனர். கட்டிடத்தில் உள்ளே சென்று பின்வாயிலால் தப்பித்துக் கொண்டவர்களைத் தேடும் முயற்சியைக் கைவிட்ட பொலீஸார் தமக்குள் ஏதோ பேசிக் கொள்கின்றனர். ஒரு பொலீஸ்காரன் தனது “வோக்கிடோக்கியை” எடுத்து யாருடனோ சிறிது நேரம் உரையாடுகின்றான். சில நிமிடங்களுக்குள் பொலீஸாருக்கு ஏதோ கட்டளை கிடைத்துவிட்டது போல அவ்விடத்தில் இரண்டு பொலீஸ்காரர்களும் நான்கு பொலீஸ்காரர்களும் மட்டும் காவலுக்கு நிற்க ஏனையவை சென்று வீதியிலே மறைகின்றன.

சம்பவம் நடைபெற்று ஒருசில மணி நேரங்களிலேயே அந்த வீதியில்-குறிப்பாகச் சம்பவம் நடைபெற்ற பகுதியில்-ஏதும் நிகழவில்லை என்பதுபோன்ற மாயை தொற்றிக்கொண்டது. தினம் தினம் இதுபோலவே பல சம்பவங்களையும், அசம்பாவிதங்களையும் கண்டும் காணாதது போல, நகரின் மத்தியில் நடுநாயகமாக எழுந்து நிற்கும் “பொட்டொனாஸ் ருவின் ரவர்” என்று அழைக்கப்படுகின்ற உலகின் உயர்ந்த கட்டிடங்களில் ஒன்றான அந்த இரட்டைக் கோபுரம், அன்று தனது தென்மேற்குத் திசையில் எட்டுக்கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் இருக்கும் “சுபாங்ஜெயா” என்னும் இடத்தில் நடைபெற்ற இந்தச் சம்பவத்தைப் பார்த்தும் பாராதது போல மௌனமாகவே நின்றது. கோபுர உச்சியில் பூட்டப்பட்டிருந்த இரண்டு சக்திமிக்க மின்குமிழ்களைச் சற்றுக் கண்சிமிட்ட வைத்ததைத்தவிர மலேசியத் தமிழரான ஆனந்தகிருஷ்ணனால் சொந்தமாக நிர்மாணிக்கப்பட்ட மலேசியாவின் “பெட்டொனாஸ் ருவின் ரவர்” இனால் அதற்கு மேல் ஒன்றுமே செய்து கொள்ள முடியவில்லை.

2. சர்மிலன் கனவுகள்

அவனது பெயர் சர்மிலன். “சிங்கம்” என்றும் சிலர் அவனை அழைப்பதுண்டு. துடிப்பான இளைஞன். சமுதாயத்தில் ஒரு பெரிய ஆளாகப் புகழ் பெறவேண்டுமெனப் பெரிதும் ஆசைப்பட்டுக்கொள்வான். அதிகம் கனவு காண்பான். அவனைப் போன்ற பேராசை கொண்ட இன்னொருவன்தான் முகுந்தன். இருவருக்குமிடையில் சில விடயங்களில் எப்போதுமே போட்டிதான். தாங்கள் தான் சமூகத்தில் மதிப்புமிக்கவர்கள் என்று ஒருவரையொருவர் விஞ்சும்படியாகத் தங்களுக்குள் நினைத்துக் கொள்ளுவார்கள் அந்த இருவரும். அதை அவர்கள் வெளிப்படையாகப் பேசுவதற்கும் தயங்குவதில்லை. இருவரும் இலங்கையில் அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்தவர்கள்தான். இருவருக்குமே வயது இருபத்திரண்டுதான். இலங்கையில் யுத்தம் என்றுமில்லாதவாறு அதிகரித்த காலத்தில் தமது உயிர்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவும், கூடவே படிப்பதற்காகவும் மலேசியாவுக்கு வந்தவர்கள் இவர்கள். எப்போதுமே தங்களைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் இருக்கவேண்டும் என்பதில் இருவருக்குமே அலாதிப் பிரியம்.

மலேசியாவின் சிலாங்கூர் மாகாணத்தில் உள்ள “சுபாங் ஜெயா” என்னும் நகரத்தில் இருக்கும் “மெந்தாரிக்கோட்” எனப்படும் அடுக்குமாடிக் குடியிருப்புத்தான் அவர்களின் இருப்பிடம். அது ஒரு பாரிய குடியிருப்பு. அதில் பதினேழு மாடிகள் கொண்ட தனித்தனியான எட்டுக் கட்டிடங்கள் (Block). ஒவ்வொரு புளொக்கிலும் இருபத்தெட்டு வீடுகள். ஆகமொத்தம் நான்காயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட வீடுகள் கொண்ட மலேசியாவின் பெரிய குடியிருப்புத் தொகுதிகளில் அதுவும் ஒன்று. ஒவ்வொரு புளொக்கிற்கும் தனித்தனியாக அமைந்துள்ள நீச்சல் தடாகங்கள், பட்மின்டன் மற்றும் கூடைப்பந்தாட்டத்திடல்கள், பரந்த விசாலமான வாகனத்தரிப்பிடங்கள், பல்பொருள் அங்காடிகள் என்பவை அந்தக் குடியிருப்புக்கே சிறப்புச் சேர்க்கக் கூடியன. அந்தக்குடியிருப்பின் “பீ” புளொக்கில் உள்ள பதினாறாவது மாடியில் இருக்கும் 23வது இலக்கவீடு தான் சர்மிலனும் முகுந்தனும் மற்றும் சில இலங்கை இளைஞர்களும் வசித்து வந்த வாடகை வீடு. காலத்தின் கட்டாயமும், தாய்நாட்டின் போர்ச்சூழலும்தான் இவர்கள் வாழ்க்கையின் அத்தியாயங்கள் சிலவற்றை அந்த வீட்டிலே செலவிடுவதற்கு வழிகோலியது.

அன்று ஒரு மாலைப்பொழுது. நேரம் நான்கு மணியைத் தொட்டு முப்பது நிமிடங்களையும் கடந்திருந்தது. சர்மிலன், முகுந்தன், பிரசாந், பிரகாஷ், அருள், நிஷாந்தன், நந்தன், அச்சுதன், குமார், மதன், விக்கி ஆகிய

நண்பர்கள் நீச்சல் தடாகத்தின் சற்று அருகிலிருந்த - இருக்கைகள் அமைக்கப்பட்ட சிறிய இளைப்பாறும் - கொட்டகைக்குள் இருந்தபடியே அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் தமது நடப்பு அறிக்கைகளை அரங்கேற்றிய வண்ணம் இருந்தனர். சிலர் தமது விரல்களுக்கும் உதடுகளுக்கும் சிகரெட் இணைப்பை ஏற்படுத்தி ரயில் வண்டியோட்டிக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் ஆங்காங்கே சென்று கொண்டிருந்த மலாய் மற்றும் சீனப்பைங்கிளிகளின் அழகை ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பிரச்சினைகள் இருந்தபோதிலும் அதை முகங்களில் வெளிக் கொணாதவர்களாகக் கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். சற்றுநேர அரட்டையின் பின் தடாகத்தில் குதித்து நீச்சலடிக்க வேண்டும். இதுதான் அவர்களுடைய அன்றைய நோக்கம்.

இவர்கள் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது நீச்சல் தடாகத்துக்குச் சற்றுத் தொலைவில் இருக்கும் குடியிருப்பின் உள்வீதியில் இரண்டு “புரோட்டன்” ரகக்கார்கள் வந்து நின்றன. வந்த இருகார்களிலிருந்தும் மொத்தம் ஆறு பேர் இறங்கினார்கள். அவர்கள் நேராக இலங்கை நண்பர்களை நோக்கி நடந்து வந்தனர். கார்களிலிருந்து வந்த அனைவரும் மலேசியத் தமிழர்கள். அவர்களில் மூவரின் கைகளில் கோவைகள் (file) காணப்பட்டன. ஒருவர் கையில் ஒரு பொன்னாடை காணப்பட்டது. இன்னொருவர் கமரா ஒன்றை வைத்திருக்க மற்றையவர் வெறுங்கையராக முன்னால் நடந்து வந்தார். முன்னால் நடந்து வந்த அந்த அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க முன்னாள் இளைஞரைத் தவிர மற்றையவர்கள் அனைவரும் நடுத்தர வயதுக்காரர்களாகவே காணப்பட்டனர்.

அவர்கள் அனைவரும் நல்ல வாட்டசாட்டமான ஆண்கள். மலேசிய மலாய் நாகரிகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் மேலாடைகளையே அவர்கள் அணிந்திருந்தனர். அவர்களைப் பார்க்குமிடத்து அவர்கள் அனைவரும் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஏதாவதொரு அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது வெளிப்பட்டது.

அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்த இலங்கை இளைஞர்களை நோக்கி நடந்து வந்த அவர்கள் இளைஞர்களின் அருகே சென்று “தம்பிகளா வணக்கம்...” என்றனர். இளைஞர்களும் பதிலுக்கு எழுந்து நின்று அவர்களைப் பார்த்து “வணக்கம்” என்றனர். இவர்கள் ஏன் தம்மிடம் வந்து வணக்கம் கூறினார்கள் என்ற விபரம் புரியாதவர்களான இளைஞர்கள் வந்தவர்களை சற்று ஆச்சரியத்துடனே பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

அப்போது, வந்திருந்த மலேசியாக்காரர்களில் அறுபது வயது மதிக்கத்தக்கவரானவர் “நான் துரைப்பாண்டி” என்று தன்னை அறிமுகம் செய்து வைத்து இரு கைகளையும் கூப்பி வணங்கினார். நன்றாகவே பருத்துக் கறுத்த உடலமைப்பைக் கொண்ட அவர் தனது வயிறு போலவே இருப்பக்க

மீசைகளையும் நன்றாகவே வளர்த்து வைத்திருந்தார். சில முடிகள் நரைத்துக் காணப்பட்ட மீசை மீது கறுப்புநிறச் சாயந்தடவி, முறுக்கிய நுனியை மேல் நோக்கி விட்டிருந்தார்.

மீண்டும் அவர் ஆரம்பித்தார். “தம்பிகளா நீங்கள் எல்லாரும் சிறீலங்காக்காரனுங்கள் என்று எனக்கு தெரியும்... நாங்க உங்ககிட்ட ஒரு உதவி கேட்டு வந்திருக்கம்...” என்று துரைப்பாண்டி கூறிமுடிக்கு முன்னர் கூட்டத்தில் இருந்த ஆர்வக் கோளாறு சர்மிலனோ, “என்ன உதவி தேவை....? சொல்லுங்க அங்கிள் எங்களால முடிஞ்சளவுக்குச் செய்யிறம்...” என்றான். “இல்லைத்தம்பி நான் கேட்கிறதை வைச்ச நீ தப்பா நினைச்சிட்டா...” என துரைப்பாண்டி கூறி முடிக்கு முன்னர், “அப்படியெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை.... தயங்காமச் சொல்லுங்க...” என்ன உயிரையா கேட்கப் போறீங்க...?” என்று கூறி அங்கிருந்தவர்களைப் பார்த்துப் பலமாகச் சிரித்தான் சர்மிலன். ஆனால் அந்தப்பகிடி எடுபடவில்லையோ என்னமோ கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் யாரும் இவனது ஜோக்குக்குச் சிரிக்கவில்லை. துரைப்பாண்டி மட்டும் சற்றுப் புன்முறுவல் பூத்திருந்தார். ஆனால் அவரது முறுக்கிய மீசைகளுக்கிடையில் சிக்கி அந்தச் சிறிய புன்முறுவலும் சின்னாபின்னமாகியது.

“ஓகே....நான் சுத்திவளைக்காமல் விசயத்துக்கு வாரன். நாங்க “நாளை நமதே” என்னும் முற்போக்கு அமைப்பொன்றை கடந்தவாரம் ஆரம்பிச்சிக்கிறம். எங்கட அமைப்பில இதுவரை முந்நூறுபேர் மெம்பேர்ஸாக சேர்ந்திருக்கிறார்கள்...” என தனது வார்த்தைகளை உரைத்து முடித்தார் துரைப்பாண்டி. “அப்படியா நல்ல விஷயம் தானே வாழ்த்துக்கள்” என்றான் முந்திரிக் கொட்டை முகுந்தன். “ஓகே... ஆனா என்ன உதவி தேவை என்று சொல்லவேயில்லை...” என்று வடிவேலு பாணியில் மேலும் தொடர்ந்தான் அவன்.

“ஓகே.....தம்பிமாரே...நீங்க இன்னமும் உங்களை அறிமுகப்படுத்தலையே...” என்று கூட்டத்தில் இருந்த - பொன்னாடை வைத்திருந்தவரான - செந்தில் கூறிமுடிக்கு முன்னர் “என்ற பெயர் சர்மிலன்” என்றான் சர்மிலன். “ஐ ஆம் முகுந்தன் என்று ஆங்கிலத்தில் ஆரம்பித்தான் முகுந்தன். இவர்களின் அறிமுகத்தைத் தொடர்ந்து ஏனையவர்களும் தங்களை அறிமுகம் செய்து கொண்டனர். அப்போது வாய்ப்புகைவண்டியில் புகையடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்திருந்ததால் இலங்கை இளைஞர்களில் ஐந்தாறு பேர் தான் அவ்விடத்தில் நின்றிருந்தனர்.

“சரி தம்பி நான் விஷயத்துக்கு வாரன்” என்று ஆரம்பித்த துரைப்பாண்டி “உங்களில் ஒருத்தர் எங்ககூட எங்கட அமைப்பில சேர்ந்துக்கணும்...அது தான் உங்ககிட்ட வந்திருக்கிறம்...” என்றார். துரைப்பாண்டி உரைத்து ஒலிக்கும் நிமிடத்தில் சர்மிலனும் முகுந்தனும் ஒருவரை ஒருவர் ஏற இறங்கப் பார்த்துக்கொண்டனர்.

அவர்கள் இருவருக்குமே சமுதாயத்தில் பெயர், புகழ் பெறவேண்டும் என்பதில் அலாதிப்பிரியம். இன்னொருவாறு கூறவேண்டின் “பேராசைக்காரர்கள்” இவர்கள் விடுவார்களா இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை....? “ஓ இவ்வளவுதானா... இதைச் சொல்லத்தானா இவ்வளவு நேரம் தயங்கினீங்கள்....?” என்று முந்திக் கொண்டான் சர்மிலன். அவன், தானே “நாளை நமதே” அமைப்பில் சேர்ந்து கொள்வதாகவும் மேலும் கூறிமுடித்தான். இந்தப் பொன்னான வாய்ப்பை எப்படியாவது பெற்று தானொரு சமூகப்பிரதிநிதியாக வேண்டும் என நினைத்த முகுந்தனோ, “அண்ணை உவன் சின்னப்பெடியன்...இவனெல்லாம் வேலைக்காகமாட்டான். நான் இப்பவே ஜொயின்ட் பண்ணிக்கொள்ளுறன்” என்றான். கூடவும் “எங்கட ஊரில லைபிரரி (Library) கோயில் எண்டு எல்லாப் பொது விஷயங்களிலயும் எனக்கு நல்ல அனுபவம் இருக்கு. இதுக்கு நான் தான் பொருத்தமான ஆள்” என்று முகுந்தன் கூறுவதற்குள் சர்மிலன் பொட்டாசியம் குண்டுகளை முகுந்தன் மீது வீசுவதுபோல அவனை ஒரு எரிவுப் பார்வை பார்த்தான்.

“எங்கட அப்பா ஊரில ஒரு அரசியல்வாதி. எனக்கு அரசியல் பற்றி நல்லாத் தெரியும்...எனக்கு அரசியல் பின்புலம் கூட இருக்கு... இவனுக்கோ அப்படியொண்டும் கிடையாது. நான் வாரன் சேர்.” என்று பதற்றத்துடன் கூறிய சர்மிலனோ கூறிமுடிக்கும் தறுவாயில் மலேசியாக்காரர்களுடன் சென்று ஒட்டிக் கொண்டான்.

“இவன்ரை அப்பர் அஞ்சு முறை எலக்ஷன் கேட்டு மொத்தமா அம்பது ஒட்டுக்கூட கிடைக்கேல்ல... அஞ்சுமுறையும் பிரதேச சபை உறுப்பினராக ஆசைப்பட்டதுதான் மிச்சம். நாலுமுறை அவருக்கு 'போஸ்டர்' ஒட்டினவன் அஞ்சாவது முறையா 'எலக்ஷன்' கேட்டு 'வின்' பண்ணிட்டான். அதனால் அந்த மனுசன் ரொம்ப உடைஞ்சுபோயிருக்காரு.....” என்று முகுந்தன் சடுதியாக நகைச்சுவை பண்ணிமுடிக்கு முன்னர் கூட்டத்தில் ஒரே சிரிப்பொலி. அந்தச் சிரிப்பொலியானது ஆங்காங்கே அருகில் நின்றவர்களை அந்தக் கூட்டத்தின் மீது கண்படரவைத்தது. இப்போது துரைப்பாண்டியின் முறுக்கிய மீசைகளுடாகவும் புன்முறுவல் சிக்கிச் சிதையாமல் வெளிவந்தது.

முகுந்தனின் சொற்களைகளால் நொடியில் சூடுபட்டுச் சுருண்ட சர்மிலனோ, “அண்ணை இவனுக்கு காத்து வளத்துக்கு மூ.....ங் கூடப் பெத் தெரியாது. இவனெல்லாம் தின்னவும் பே.....தான் லாயக்கு.” என்று கூறிச் சில வார்த்தைகளைத் தவறவிட்டிருந்தான். அதுவரை இவர்களின் பேச்சுக்களைக் கேட்டு கொண்டிருந்த இவர்களை விட மூன்று வயது மூத்தவனான அருளோ, அந்நியர் முன்பாக தமது இலங்கைத் தமிழ் மானத்தை சர்மிலனும் முகுந்தனும் கப்பலேற்றுவதாகக் கருதி, பிரச்சினையை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வர எண்ணியவாறே முகுந்தனைப் பார்த்து “சரிடா முகுந்தன்.... அவன் ரொம்ப உணர்ச்சிவசப்படுகிறான். அவனையே

சேரவிடுவம். உனக்கு வேற சான்ஸ் வராமலா போகப்போகுது.....” என்றவாறே முகுந்தனின் கைகளைப் பிடித்து தன்னருகே அழைத்துக் கொண்டான். அருள் சர்மிலனைப் பார்த்து “இப்ப சந்தோசம் தானே...” என்று கேட்டான். அப்போது சர்மிலனின் முகத்தில் பல மேகக் கூறி விளக்குகளின் பிரகாசம் தோன்றியது. “சின்ன விசயத்துக்குப் போய் காத்துவளத்துக்கு பெய்யிற கதையெல்லாம் கதைக்கிறாய்.... அண்ணையாக்கள் எங்களைப்பற்றி என்ன நினைப்பினம்...” எனக்கூறிய அருள் குமரனோ சர்மிலனின் வார்த்தைகளுக்கு வருத்தம் தெரிவிப்பது போல காட்டிக் கொண்டான்.

“அதில ஒண்டுமில்லை, பொடியன்மாரு என்டர் உப்படித்தான் இருக்கணும்...” என்று அதற்குப் பதிலளித்த துரைப்பாண்டியார் “உங்களைப் போன்ற ஆர்வமிக்க இளைஞர்கள் ரொம்பப்பேரு எங்களுக்குத் தேவை... ஆனா இப்ப ஒருத்தர் போதும்” என்றவர் “அடுத்தசான்ஸ் வந்தா உங்களைச் சேர்த்துக்கிறம்” என்று முகுந்தனைப் பார்த்து தனது ஆறுதலை வெளிப்படுத்தினர் அவர்.

துரைப்பாண்டியின் பேச்சு ஒலித்து நிற்குமுன்னர் சர்மிலனோ “நாளை நமதே” அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்களுடன் முன்னரை விட ஐக்கியமாகி அங்கிருந்தவாறே முகுந்தனை ஏற இறங்க கேலிப்பார்வை பார்த்தான். அதற்கு மேலும் அவ்விடத்தில் நின்றால் காத்து வளத்துக் கதையைப்போல வேறு ஏதாவது வந்து காது சவ்வுகளைப்பிய்த்துவிடும் என்று கருதிய முகுந்தன் “நாளை நமதே” அமைப்பினரிடம் தான் சென்று வருவதாகக் கூறி நேராகச் சென்று நீச்சல்குளத்தினுள் குதித்து தனது உடலையும் வெந்துபோன மனதையும் தண்ணீரால் நனைத்துக் கொண்டான்.

அப்போது சர்மிலன் மட்டும் “நாளை நமதே” அமைப்பினர்களுடன் பேசிக்கொண்டு நிற்க குறைந்தது பதினைந்து பேர் கொண்ட இலங்கை இளைஞர்கள் அணி நீச்சல் குளத்தைக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தது. “அமைச்சர்” என்று அன்பாக அழைக்கப்படும் தர்சன் தனது பிறநீச்சல் வித்தைகளை தெரியாதவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அருளோ காதுகளுக்குள் நீர்போய் சவ்வுகள் இளகிவிடாதவாறு நீந்திக் கொண்டிருந்தான். “சொங்கி” என அழைக்கப்படும் நந்தனும், “ரைவர்” என அழைக்கப்படும் அச்சுதனும் சுழியோடிக் கொண்டிருந்தனர். பிரகாஷ் தனது பருத்த தொப்பையில் ஊத்தை தேய்த்துக் கொண்டிருந்தான். குமாரும் சாந்தனும் குளத்தைச் சுற்றி வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தனர். மொத்தத்தில் நீச்சல் தடாகத்தை இவர்கள் அனைவரும் நாறடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மறுபுறத்தில் சர்மிலனோ தனக்கு அரசியலில் பெரும் பதவி கிடைத்துவிட்டதாக எண்ணி தனது கைகளை அதிகப்படியாகத் தூக்கித் தூக்கிப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். கோலாலம்பூர் கோபுரத்தைவிட (KL tower) தனது புகழ் உச்சிக்குப் போய்விட்டதாகக் கருதி அவன் வாய் மூடாமல்

அலட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது சர்மிலனுக்குப் பொன்னாடையைப் போர்த்து அவனைத் தம் உறுப்பினராகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நினைப்பில் பொன்னாடையை வைத்திருந்தவர் தனது கைகளில் இருந்த பொன்னாடையை துரைப்பாண்டியிடம் கொடுத்தார். துரைப்பாண்டியும் அதனை வாங்கியவாறே சர்மிலனிடம் சில பத்திரங்களில் கையொப்பம் வாங்கவேண்டும் எனக் கூறினார். “இந்தாங்க சர்மிலன் இதைப்படித்துப் பார்த்து ஒப்பம் போடுங்க” என்ற துரைப்பாண்டியோ சர்மிலனிடம் சில பத்திரங்களை நீட்டினார். சர்மிலனோ முதலில் கையெழுத்துப் போட்டு “நாளை நமதே”யில் இணைவதா இல்லைப் பொன்னாடை மரியாதையை ஏற்ற பின் “நாளை நமதே” யில் இணைவதா என்ற ஆதங்கத்தில் “சேர் முதல்லை பொன்னாடை போட்டுப் படம் பிடிப்பம். அப்புறம் கையெழுத்துப்போடுறன்” என்றான்.

“இதில் என்ன இருக்குச் சர்மிலா...? போர்த்துக் கொண்டு படுத்தா என்ன...? படுத்துக் கொண்டு போர்த்தாலென்ன...” என்ற நகைச்சுவைப் பகிர்வுடன் தனது கையில் இருந்த பொன்னாடையை விரித்து சர்மிலனின் தோளிலே போர்த்திக் கொண்டார் துரைப்பாண்டி. அப்போது சர்மிலனின் கால்கள் தரையில் இருந்து பறப்பது போல அவனுக்குள் அத்தனை பிரவாகம். “ஸ்ரீலங்காக்காரனுங்கள் துணிச்சலானவங்கெண்டு கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆனா இவ்வளவு துணிச்சலானவங்கெண்டு இன்னிக்குத்தான் நேர்ல் பார்க்கிறன்...” கூட்டத்தில் இருந்த மலேசியாக்காரனொருவன் முணுமுணுத்துக் கொண்டான். அதற்கு மற்றையவனோ “அட போய்யா...இவ்வளவு இழிச்சவாயனா இருக்கானே யார் பெத்த புள்ளையோ...” என்று கிண்டல் கலந்த பாணியில் முன்னையவனின் முணுமுணுப்புக்குப் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

பொன்னாடையும் போர்த்தாகிவிட்டது புகைப்படமும் எடுத்தாகிவிட்டது. எஞ்சியிருப்பது கையெழுத்துப் போடுவது மட்டும் தான். அதில் என்ன இருக்கு? சாமுவல் சர்மிலனாகிய நான் எனது சுயவிருப்பத்தின் பேரில் “நாளை நமதே” என்னும் இந்த அமைப்பில் இணைந்து கொள்கிறேன், என எழுதியிருக்கும் அதில் சட்டப்படி ஒரு சைன் போட்டால் முதலில் வட்டம் பின்னர் மாவட்டம் அதுக்குப்பிறகு எம்.பி, மினிஸ்டர் எண்டு போயிடலாம். சட்டம் இடம் குடுத்தால் பிரதமர் என்ன ஜனாதிபதியாகவே ஆகிவிடலாம். என்று எண்ணியவாறு தனது ஆசைகளை அலைபாயவிட்டபடியே அந்தப் பத்திரத்தை வாங்கிப் படிக்கலானான் சர்மிலன்.

பத்திரத்தைப் வாங்கிப் படித்து முடித்த சர்மிலனின் முகத்தில் சற்றுக் கூட ஈயாடவில்லை. அட பேராசையால் மோசம் போய்விட்டோமே என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டான். எப்படியும் அங்கிருந்து தப்பியாக வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டான். தான் படித்தது சரிதானா இல்லை ஏதாவது பிரமையா என்று எண்ணியபடி மீண்டும் அந்தப் பத்திரத்தைப்

படித்தான் சர்மிலன். “சாமுவல் சர்மிலன் ஆகிய நான் இந்த அமைப்பில் எனது சுயவிருப்பத்தின் பேரில் என்னை இணைத்துக் கொள்ளுகிறேன். மலேசியா மண்ணில் தமிழர்களின் உரிமைகளுக்காகவும் அவர்களின் விடிவுக்காகவும் அர்ப்பணிப்புடன் உழைப்பேன் என்று உறுதி புணுகின்றேன். 18ந் திகதி மே மாதம் நடைபெற உள்ள எமது அமைப்பின் “உரிமை முழக்கம்” என்னும் தெரு ஆர்ப்பாட்டத்தின் போது எமது மக்களின் எதிர்கால நலனுக்காக என்னை அக்கினியுடன் சங்கமிக்கிறேன். இது எனது சொந்த முடிவு. இது யாருடைய வற்புறுத்தலின் பேரிலும் எடுக்கப்பட்டதல்ல. “நாளை நமதே இந்த நாடும் நமதே...” இங்ஙனம் சர்மிலன் கையெழுத்துப் போடவேண்டிய இடமும் இருந்தது. பத்திரத்தை வாசித்து முடித்த சர்மிலனின் ஈரங்கலை அதிர்ந்து போனது.

“இதுக்காகவா இவ்வளவு நேரம் நல்லவர்கள் மாதிரிப் பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள்”? என்ற சர்மிலனோ “நான் இந்த அமைப்பில் சேரலை என்னை விடுங்க பிளீஸ்” என்றான். தன்மீது போர்க்கப்பட்டிருந்த பொன்னாடையை விலக்கி “இது எனக்கு வேண்டாம். இதை நீங்களே வைச்சிருங்க...” என்றான். அப்போது அதுவரை சிரித்துச் சிரித்துக் கலாய்த்துக் கொண்டிருந்த மலேசியாக்காரர்களின் முகங்கள் சற்று இறுக்கம் கண்டது. அப்போது ஒருவன் “மவனே மரியாதையா சைன் போடுடா....இதுக்காகவாடா இவ்வளவு ரையிம் வேஸ்ட்பண்ணி உன்கூட பேசிக்கிட்டிருந்தம்...” என்று அகோரமாகப் பாய்ந்தான்.

சர்மிலன் பதற்றமடைந்தவனாக அங்குமிங்கும் பார்க்கிறான். பாவம் அவனது நண்பர்கள் யாரும் அங்கு இருக்கவில்லை. அனைவரும் நீந்திவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறியிருந்தனர். யாராவது தெரிந்த முகங்கள் தென்படுகின்றதா என்று பார்க்கிறான். அப்படியும் ஒன்றும் தெரிவதாக இல்லை. சர்மிலன் மனதில் பயம் குடிகொள்ள அவன் தன்னை அங்கிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள முற்படுகிறான். “நாளை நமதே” அமைப்பினர்கள் அவனை விலக விடாது நெருங்கியிருந்தனர்.

“பிளீஸ் அண்ணை என்னை விடுங்கோ...” மன்றாடினான் சர்மிலன். ஆனால் அவர்களோ அவனை விடுவதாக இல்லை. எப்படியாவது அவனைக் கொண்டுபோய் ஆர்ப்பாட்டத்தில் தீழுட்டுவதே அவர்களின் ஒரே குறிக்கோளாக இருந்தது. அதனால் அவனிடம் எப்படியாவது கையெழுத்து வாங்கி விடவேண்டும் என்பதிலேயே அவர்கள் குறியாகவிருந்தனர். சர்மிலனுக்கு அவ்விடத்தில் உதவுவதற்கு யாருமே இல்லாத கொடிய நிலைமை. அதுவரை தங்களை நல்லவர்கள் போலக் காட்டிக் கொண்ட “நாளை நமதே” இயக்கத்தினர் அனைவரும் சர்மிலனை ஏறஇறங்க ஒரு கொலைப்பார்வை பார்த்தனர். அப்போது சர்மிலன் தன்மீது போர்க்கப்பட்டிருந்த பொன்னாடையை கீழே தள்ளிவிட்டு ஓடுவதற்கு முற்பட்டான். அதை அவதானித்த மலேசியாக்காரர்களில் ஒருவன் அவனது காதைப்பொத்தி பலமாக ஒரு

அறைவிட்டான். சிறிது நேரத்துக்கு யாழ்வேலி ரயில் வண்டி சர்மிலனின் காது களுக்குள் ஓடுவது போல அவனது இடது காது இரைந்து கொண்டிருந்தது. இருப்பினும் காதுபோனால் போகட்டும் உயிர்தப்பினால் போதும் என்ற நோக்கில் ஓடுவதற்காகத்தனது கால்களைத் தரையில் வலிக்கிறான். கால்களும் நகருவதாக இல்லை. அவர்கள் அவனை நகரவிடாது அழுத்திப் பிடித்திருந்தனர். அவர்கள் அவனிடம் கையெழுத்துப் பெற்றுக் கொண்டு அவனைக் குண்டுக்கட்டாகத் தூக்கி கொண்டு போவதற்கே தயாராகவிருந்தனர்.

“முன்னால் முன்னால் முன்னால் முன்னால் வாடா..... உன்னால் முடியும் உன்னால் முடியும் தோழா....” சர்மிலனின் கைத்தொலைபேசி அழைப்புமணி பலமாக அடித்தது. “அந்த அழைப்பில் யார் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. அந்த அழைப்பிற்கு பதில் சொல்லி தனது அந்தரத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டியது தான்” என்ற ஆதங்கத்துடன் தனது ஜீன்ஸ் பொக்கட்டுக்குள் கைவிட்டான் சர்மிலன். அதற்குள் அந்த அழைப்பு தவறிய அழைப்பாக (Miss Call) துண்டிக்கப்பட்டது. தனது கைத்தொலைபேசியை எடுத்து யாருக்காவது கோல் பண்ணிக் கூறிவிடவேண்டியது தான் என்றெண்ணியவாறே தனது வலது கையை தனது டெனீம் ஜீன்ஸ் பொக்கட்டுக்குள் செலுத்தினான். அப்போது அவன் முதலில் அறைவாங்கிய அதே காதில் “டமா” என அடுத்த அறை விழுந்தது. “டேய் போனை வைடா... என்னைக் கொலைகாரனாக்காதே.....” என்று சர்மிலனின் தோளிலே தனது கையை வைத்து அவனை மேலும் அழுத்திப் பிடித்தான் அவர்களில் ஒருவன்.

ஆனால், எது எப்படியாயினும் தான் தப்பிக்கும் முயற்சியில் இருந்து சர்மிலன் பின்வாங்கவேயில்லை. பொன்னாடையை இழுக்கிறான். அது அசைவதாகத் தெரியவில்லை. அது அவனது கழுத்துடன் இறுக்கியிருந்தது. எப்படியாவது ஓடித்தப்பவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் மீண்டும் கால்களை வலிக்கிறான். அது நகர்வதாகத் தெரியவில்லை. “ஐயோ அம்மா... யாராவது என்னைக் காப்பாத்துங்கோ” என்று கத்த எண்ணி வாயசைக்கிறான். ஆனால் குரல்கள் வெளிவர மறுக்கின்றன. அவன் அவலக்குரல் எழுப்பமுடியாமல் திக்குமுக்காடிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனது கண்கள் மட்டும் அங்குமிங்கும் அசைந்து கொண்டிருந்தன.

“முன்னால் முன்னால் முன்னால் முன்னால் வாடா..... உன்னால் முடியும் உன்னால் முடியும் தோழா....” மீண்டும் கைத்தொலைபேசி அழைப்புமணி அவனது காதுக்களுக்குள் ஒலிக்கின்றது. எப்படியாவது போனை எடுத்து தனது நிலைமையைச் சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனிடத்தில் மேலிட தனது கைகளை அசைக்கின்றான். அவனது வளமான வலது கை, பொன்னாடைக்குள் சிக்குண்டு அசைய மறுக்கின்றது. அழைப்பு மணி தொடர்ந்தும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அதை எக்காரணம் கொண்டும் “மிஸ்” பண்ணக்கூடாது என்ற ஒரே நோக்கத்தில் அவன் அந்த அழைப்பை

எடுக்க முற்படுகிறான். ஆனால் அது அவனால் முடியாதது போல கைகளைப் பொன்னாடை இறுக்கியிருந்தது.

“அட எருமை போனடிக்குது எடுத்து ஆன்ஸர் பண்ணு....” என்று ஒரு இலங்கைத் தமிழ்க் குரல் அவன் காதுகளுக்குள் ஒலிக்கிறது. அதுவும் நண்பன் விஜியின் குரல் என்று சந்தோசப்பட்டவாறே தனக்குள் மகிழ்ந்து கொண்டான் சர்மிலன். சந்தோசம் சிறு நொடிகூட நிலைக்குமுன்னர் அவனது குண்டியிலே ஒரு அடி பலமாக விழுந்தது. அந்த அடியோடு மீண்டும் நண்பன் விஜியின் குரல் ஒலித்தது. “அட எழும்பி ஆன்ஸர் பண்ணு... இல்லாட்டி எடுத்து சைலன்ரில விட்டுட்டுப்படு....” என்றவாறு இரண்டாவது அடியும் அதே குண்டுத் தசைகளைப் பதம் பார்த்தது.

சட்டென்று எழுந்தான் சர்மிலன். கைத்தொலைபேசி அப்போது அழைத்து ஓய்ந்திருந்தது. குண்டியில் அடிவிட்ட விஜி அருகில் உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். தனது கைகளால் தொலைபேசியைத் தூக்க முயன்றான் சர்மிலன். அவனது கை இலேசாகக் கிழிந்திருந்த போர்வைச் சேலைக்குள் மாட்டி அந்தப் போர்வைச்சேலை அவனது கையையும் கழுத்தையும் இறுக்கியிருந்தது. அப்போதுதான் தான் கண்டதெல்லாம் கனவென்று சர்மிலனுக்குப் புரிந்தது. “அப்ப கனவில் வந்த பொன்னாடை.....?” அதுதான் கிழிந்து போய்த் தனது கையையும் கழுத்தையும் இறுக்கியிருந்த போர்வைச் சேலை. சற்றுத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் படுத்திருந்தபோது கனவிலே அறைவிழுந்த இடது காது அருகே அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த கமலின் கால்கள் காணப்பட்டன. அட இவனா இரண்டு முறை எனது காதுக்குள் யாழ்தேவியை ஓடவைத்தது...?

“அட சீ... இப்படியும் ஒரு கனவா..? என எண்ணியவாறே போர்வைக்குள் மாட்டியிருந்த தனது வலது கையை விடுவித்துக் கொண்டான். அருகில் இரண்டாவது ஆளாக அருள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் அரையில் கட்டியிருந்த சாரமோ அவனுடன் பகைத்துக் கொண்டு சற்றுத் தொலைவில் தனியே உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

காலையில் நல்ல கனவு! நல்ல முழுவியளம்! காதைப்பொத்தி கமலின் இரண்டு உதைகள்! என எல்லாவற்றையும் எண்ணியவாறு சர்மிலன் படுத்திருந்தவாறே மேலே சுற்றிக்கொண்டிருந்த காற்றாடியை (fan) பார்க்கிறான்.

“ஹரி..... ஹரி..... ஹரி..... ஹரி.....” என்று ஒரு குழந்தைப்பிள்ளை சிரிப்பது போன்ற ஒரு ஒலி அவனது காதுக்குள் பரவியது. அந்தக் குழந்தை தன்னைப்பார்த்து ஏளனமாகச் சிரிப்பது போல அவனுக்குப்பட்டது. அவசரமாக எழுந்து தனது கைத்தொலைபேசியைத் தூக்கினான். அது அவனது குறுஞ்செய்தி எச்சரிக்கைமணி (message tone). அந்தக் குழந்தை ஏளனமாக சிரிப்பதை தனது கைளினால் stop என்ற பொத்தானை அழுத்தி நிறுத்திக் கொண்டான் சர்மிலன். (அந்த ஒலி சாதாரண

“நொக்கியா” தொலைபேசிகளில் காணப்படும் Cackle என்னும் குறியீட்டு ஒலி.)

சர்மிலனின் கைத்தொலைபேசியில் இரண்டு தவறிய அழைப்புகளும் (miss calls) ஒரு குறுஞ்செய்தியும் (sms) இருப்பதை அவனது தொலைபேசியின் கட்டபுல வெளிப்படுத்தி (display) அவனுக்கு உணர்த்தியது. தவறிய அழைப்புகள் இரண்டும் Private Number என்பதையும், குறுஞ்செய்தி இலங்கையில் இருக்கும் அவனது நண்பன் சிவாவின்னுடையது என்பதையும் வெளிப்படுத்தி உணர்த்தியது. சிவா தான் தனது தொலைபேசிக்கு அழைப்பை ஏற்படுத்திவிட்டு பதில் வராததால் குறுஞ்செய்தி அனுப்பியிருப்பதாக உணர்ந்து கொண்ட சர்மிலன் அந்தக் குறுஞ்செய்தியைப் படிக்கலானான். “Hi sarmilan, good morning. wt r u doing? Whre r u now...?” - siva என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அப்போது தான் அவனுக்கு அனைத்தும் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. சுற்றும்முற்றும் பார்க்கிறான். அங்கே அடுக்கப்பட்ட மரவள்ளிக் கிழங்குகள் போல நண்பர்கள் அனைவரும் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அந்தக் கோலிலே இரவு படம் பார்த்துவிட்டு அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அப்படியே உறங்கியிருந்தனர். தனது கடிசாரத்தில் நேரத்தைச் சரிபார்த்தான் சர்மிலன். அது காலை ஒன்பதரை என்பதை அவனுக்கு உணர்த்தியது. தனது படுக்கையில் இருந்து எழுந்த அவன் அருளுடைய சாரத்துக்கும் அருளுக்கும் இடையிலிருந்த பகையைத் தீர்க்குமுகமாக அவனைப் பிரிந்திருந்த சாரத்தை எடுத்து அவன் மீது போர்த்துவிட்டு நேராக பாத்ரூமிற்குச் சென்று மீண்டும் திரும்பினான்.

திரும்பி வந்த மாத்திரத்திலேயே தனது கைத்தொலைபேசியை எடுத்து இலங்கையில் உள்ள நண்பன் சிவாவுக்கு அழைப்பு எடுத்தான்.

“ஹலோ சிவா குட்மோர்னிங்.....”

“குட்மோனிங் சர்மிலன்....என்னாச்சு போன் அடிச்சன் பதிலைக் காணல... என்ன மறந்து போனியா....?”

“இல்லை மச்சான் ராத்திரி படம் பாத்திட்டு படுக்க லேட்டாப் போச்சு.....”

“ஏன் எத்தனை மணிக்கு படம் முடிஞ்சது? அப்படியென்ன படம்....?”

“அஜித்தின்ட பில்லா படம். வீட்டில தான் சீடி எடுத்துப் போட்டுப்பார்த்தம். படம் முடிய விடிய மூன்றரையாச்சு பிறகு படுக்க நாலுமணி அதுதான் நித்திரை வெறியில நல்லாப்படுத்திட்டன்”.

“ஓகே மச்சான் நான் இப்பதான் எயாப்போட்டுக்குப் போய் வந்தனான். கோபி வெளிக்கிட்டான். உங்கட நேரம் ஒரு மணிக்கெல்லாம் பிளைட் லான்ட் பண்ணிடும் இப்பவே வெளிக்கிட்டுப் போ மச்சான். லேட் ஆகிடாதே” என்று கூறியவாறு Bye சொல்லி தனது தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொண்டான் சிவா.

சர்மிலனின் நண்பன்தான் சிவா. இலங்கையிலிருந்து மலேசியாவுக்குத்

தனது நண்பன் கோபி படிக்க வருவது பற்றியும் அவனை விமான நிலையத்துக்குச் சென்று கூட்டிவந்து அவனுக்கு உரிய ஒழுங்குகள் செய்து கொடுக்குமாறும் ஏற்கனவே சர்மிலனைக் கேட்டிருந்தான் சிவா. கோபியை சர்மிலனுக்கு அறிமுகம் கிடையாது. சிவாவுடைய வேண்டுகூலின் பேரில் கோபியைக் கூட்டி வந்து தங்களுடன் தங்கவைக்க வேண்டும்.

சர்மிலனும் முதல்நாள் படுக்கும்போதே இது பற்றி அருளிடம் கூறியிருந்தான். அருளையும் தன்னுடன் விமான நிலையத்துக்கு வருமாறு கேட்டிருந்தான். ஆனால் அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை, விடுமுறை தினம் என்பதாலும் இரவு தாமதமாக படுக்கைக்குச் சென்றதாலும் அருள் அனைவர் போலவும் அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கும்பகர்ணனைக் கூட எழுப்பி விடலாம். ஆனால் அருளை எழுப்புவது சிறிய விடயமல்ல என்பதை நன்கறிந்திருந்த சர்மிலனோ அவனருகே சென்று “அருள் அருள்...” என்றான். “ம்...ம்...” தான் நல்ல தூக்கத்தில் இருப்பதாகவும் தன்னை எழுப்பவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்வது போல அருள் முணுமுணுத்துக் கொண்டான். இரண்டு மூன்று முறை அமைதியாக அவனை எழுப்பியும் பலன் கிடைக்கவில்லை. அடுத்து ஏதாவது அஸ்திரத்தைப் பாவிக்க வேண்டியதுதான் என்றெண்ணியவாறே தான் கனவில் வாங்கிய அடி உதைகளை தனது கைகளினால் ஒன்று திரட்டி அருளின் குண்டியில் ஒன்று விட்டான். அவ்வளவு தான் அருள் விழித்துக் கொண்டு தனது தலையைச் சற்றுத்தூக்கியவாறே “இப்போய் என்ன செய்யிறது...? கொஞ்சம் கழிச்சுப் போவம்...” என்றான். மீண்டும் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான். அப்போது அவன் மீது போர்த்திருந்த சாரம் மீண்டும் அவனோடு பகைத்துக் கொண்டது. “அருள் எழுப்பி சாரத்தைக் கட்டு...” என்றான் சர்மிலன். அருள் சற்று விழித்தவனாகி தனது கைகளால் தனது சாரத்தைக் கோதி தனது மானத்தை மறைத்தவாறே சர்மிலனைப் பார்த்து “பார்த்திட்டியா மச்சான்...” எனக் கேட்டான். “நான் எங்க பார்த்தன்...? நீதானே காட்டிக்கொண்டு படுத்தாய்...” என்றான் சர்மிலன். ஒருவாறு அருளை எழுப்பும் முயற்சியில் வெற்றிகண்டான் சர்மிலன்.

சர்மிலன் எழுந்து சென்று தனது காலைக்கடன்களை முடிக்கும்வரை அருள் கண்களைப் பூஞ்சிப் பூஞ்சி சன்மியூசிக்கில் இரண்டு பாடல்களைப் பார்த்து ரசித்து முடித்தான். சர்மிலன் குளியலறையிலிருந்து நேரே வந்து, இரவு நிறுத்த மறந்துபோய் ஓடிக்கொண்டிருந்த தொலைக்காட்சிப் பெட்டியை நிறுத்தினான். அருள் எழுந்து சென்று தனது காலைக் கடமைகளை முடித்து விட்டுத் திரும்பினான். அப்போது நேரம் பத்தரை மணியைக் கடந்திருந்தது. அருள், சர்மிலன் இருவரும் தமது விமானநிலையப் பயணத்துக்கு ஆயத்தமானார்கள்.

இவர்கள் வசிக்கும் இடமான சுபாங் ஜெயா பகுதியில் இருந்து

விமானநிலையம் செல்லுவதற்கு குறைந்தது ஒரு மணி நேரமாவது தேவை. கையிலிருந்த பணமோ ஐம்பது வெள்ளி. அது போதுமானதாக இருந்தபோதிலும் தூரப்பயணம் போகும் போது சற்று அதிகமாகப் பணம் இருந்தால் நல்லது எனக்கருதிய சர்மிலன் படுத்திருந்த அச்சதனைத் தட்டியெழுப்பி “அச்ச...அச்ச...காசு இருந்தா ஒரு அம்பது வெள்ளி தா....” என்றான். கண்களை முழிக்காமலேயே தனது கைகளினால் சைகை காட்டியவாறு அச்சதனும் “என்ற பேர்சுக்க இருக்கு எடு....” என்றான்.

இப்போது இவர்கள் கையில் இருப்பதோ நூறு வெள்ளிகள்! இவர்கள் போக வேண்டியதோ கோலாலம்பூர் சர்வதேச விமான நிலையத்துக்கு! காரணம் கோபியை அழைத்துவர! கதவைத் தாளிட்டு விட்டு சர்மிலனும் அருளும் வெளியேறுகின்றனர்!

காற்றாடியில் இருந்து வெளிப்பட்ட காற்றின் தாலாட்டுடனும் அதிலிருந்து எழுந்த “டக் டக்” ஒலியுடனும் ஏனைய நண்பர்கள் அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர் அந்தக் கோலிலே....

3. பொலீஸ் சத்தியகுமார்

அது கோலாலம்பூர் சர்வதேச விமான நிலையம். எப்போதும் சுறுசுறுப்பாகவே இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் உலகின் அழகான விமான நிலையங்களில் அதுவும் ஒன்று. ஒரே நேரத்தில் அதிகளவு விமானங்கள் இறங்கி ஏறக்கூடிய விமான நிலையம் என்ற பெருமையும் அதற்கு உண்டு.

அப்போது மலேசிய நேரம் சரியாக பகல் ஒருமணி. இலங்கையில் இருந்து காலை ஏழு மணிக்கு புறப்பட்ட UL 312 என்னும் இலக்கமுடைய விமானம் தனது மூன்றரை மணிநேரப் பயணத்தின் பின்னர் கோலாலம்பூர் விமானநிலைய ஓடு பாதையில் ஓடித் தனது பயணத்தை நிறைவு செய்கிறது. விமானத்திலிருந்து இறங்கிய பயணிகள் அனைவரும் மலேசிய நாட்டுக் குடிவரவு குடியகல்வு விதிகளின் பிரகாரம் அதிகாரிகளால் அந்நாட்டுக்குள் அனுமதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வரிசையில் நின்று நாட்டுக்குள் நுழையும் அச்ச முத்திரைகளைத் தமது கடவுச்சீட்டில் பதித்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு வந்தவர்களில் கோபியும் ஒருவன். கோபியும் வரிசையில் நின்று தனது மாணவர் விசாவுக்கான - கல்லூரியால் அவனுக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்த - பத்திரங்கள் சிலவற்றைக் காட்டி மலேசியாவுக்குள் நுழையும் அனுமதியைப் பெற்றான்.

கோபி விமானத்தில் பயணிக்கும் போது கோபியின் பக்கத்து இருக்கையில் மலேசியத்தமிழர் ஒருவரும் இலங்கையில் இருந்து

மலேசியாவுக்குப் பயணித்தார். அவர் தனது பணியின் நிமித்தம் இலங்கை வந்து திரும்புவதாக கோபியிடம் தெரிவித்திருந்தார். தமது மூன்றரை மணி நேரப் பயணத்தின் போது இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகமாகியிருந்தனர். கோபி தான் ஒரு மாணவன் என்றும் தான் இலங்கையில் இருந்து மலேசியாவுக்கு கல்வி கற்க வருவதாகவும் கூறியிருந்தான். அந்த மலேசியாக்காரத் தமிழருக்கு வயது முப்பத்தைந்து இருக்கும். அவர் தனது பெயர் சத்தியகுமார் என்றும், தான் ஒரு பொலீஸ் அதிகாரி என்றும், தனது அலுவலகப் பணியின் நிமித்தம் இலங்கை சென்று மீளவும் மலேசியா திரும்புவதாகவும் கோபியிடம் தன்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். இவ்வாறு ஏற்பட்ட அறிமுகம் அவர்களது மூன்றரை மணிநேரப் பயணத்தில் அவர்களுக்கிடையே ஒரு நல்ல நட்பு ஏற்படக்காரணமாயிருந்தது. அந்த நட்பின் காரணமாக கோபி மலேசியாவின் பொது நடைமுறைகள், சில சட்டதிட்டங்கள் போன்ற சில தனக்குத் தெரிந்திராத விடயங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான்.

அதுபோலவே பொலீஸ் சத்தியகுமாரும் இலங்கையின் நிலைவரங்கள் பற்றியும் அங்கு வடக்குக் கிழக்கிலே வாழும் தமிழர்கள் பற்றியும் தனக்குத் தெரிந்திராத விடயங்களைக் கோபியிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். அப்போது இலங்கையில் மோதல் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்திருந்த வேளையாதலால் உயிர்ப்பலிகளும் மலிந்தே இருந்தன. கோபி, பொலீஸ் சத்தியகுமாருக்கு ஊடகங்களுக்குத் தணிக்கை செய்யப்பட்டிருந்த சில உண்மைத்தகவல்களையும், தனிப்பட்ட முறையில் தான் பாதிக்கப்பட்ட விதத்தையும் விலாவாரியாக எடுத்துக் கூறியிருந்தான். கோபியின் கதைகளைக் கேட்டறிந்த சத்தியகுமாரும் கோபியும் தமது மூன்றரை மணிநேரப் பயணத்தில் பாச உணர்வுடன் கூடிய இறுக்கமானதொரு நட்பை ஏற்படுத்திக்கொண்ட பின்னரே விமானத்திலிருந்து கீழே இறங்கியிருந்தனர்.

நாட்டுக்குள் நுழையும் அனுமதியைப் பெற்றிருந்த கோபியும், தனது தாய்நாட்டுக்குள் மீள் செல்வதற்கான தானியங்கி இயந்திரப் பொறி மூலமான அனுமதியைப் பெற்றிருந்த பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமாரும் தமது பயணப் பொதிகளை எடுக்குமிடத்தில் மீண்டும் சந்தித்துக் கொண்டனர்.

அப்போது கோபியைக் கூட்டிக்கொண்டு போவதற்காக சர்மிலனும் அருளும் வெளியே காத்துக் கொண்டிருந்தனர். சர்மிலனோ அல்லது அருளோ அதற்கு முன்னர் கோபியைப் பார்த்ததில்லை. ஆதலால், சிவா கூறிய நீலநிறச் “செக்சேட்டும்” கறுப்புநிற “ஜீன்சும்” அணிந்திருந்த அந்த இலங்கை முகத்தைப் பார்ப்பதற்காக வெளியே காத்து நின்றனர்.

கோபியும், பொலீஸ் நண்பர் சத்தியகுமாரும் தமது பயணப் பொதிகளை உருட்டிக் கொண்டு வெளியே செல்ல நடக்கலாயினர். அவர்கள் விமானத்திலிருந்து இறக்கப்பட்ட பயணப் பொதிகளைப் பெற்றுக்கொண்ட

இடத்துக்கும் வெளியே பார்வையாளர் மண்டபத்துக்கும் இடையே குறைந்தது பத்து நிமிடங்களாவது நடக்கவேண்டும்.

“கோபி உன்னை யார் வந்து பிக்கப் பண்ணுவாங்க....?” கேட்டார் சத்தியகுமார். “என்னுடைய ப்ரண்டோட ப்ரண்ட்ஸ் இங்க படிக்கிறாங்க. அவங்க தான் என்ன வந்து கூட்டிக் கொண்டு போறதா சொன்னாங்க...” கேள்விக்குப் பதலளித்தான் கோபி.

“உங்கட பிரண்டோட பிரண்ட்ஸ் என்கிறீங்க, அவங்களை உங்களுக்குத் தெரியுமா...? முன்னப்பின்ன பார்த்திருக்கிறீங்களா...?” கேட்டார் சத்தியகுமார்.

“இல்லை அவங்களை நான் பார்த்ததில்லை. ஆனால் சர்மிலன் என்பவரோட செல் நம்பர் இருக்கு. வெளியில போன பிறகு கோல் பண்ணிப்பார்க்கணும்...” என்றான் கோபி.

“ஆமாவா...? நாங்க எப்படியும் வெளிக்குப் போறதென்டால் குறைஞ்சது பத்து நிமிசம் நடக்கணும். அவங்க வேற எங்கயாச்சும் நின்றாலும் அவங்களை “அரைவல் கேற்”றுக்கு வரச்சொல்லுங்க...” என்றவாறு “இந்தாங்க இதில டயல்பண்ணிச் சொல்லுங்க...” எனக்கூறி தனது கைத்தொலைபேசியை கோபியிடம் நீட்டினார் பொலீஸ் சத்தியகுமார். கோபியும் தனது நடையைச் சற்று நிறுத்தியவாறே தன்னிடம் இருந்த சர்மிலனின் கைத்தொலைபேசி இலக்கத்துக்கு தொடர்பு கொண்டு தான்வந்து இறங்கிவிட்டதாகவும் அவர்களை வெளியே நிக்குமாறும் தான் இன்னும் சில நிமிடங்களில் வெளியே வந்துவிடுவேன். என்ற தகவல்களையும் கூறிமுடித்தான்.

கோபி மலேசியாவுக்குப் போகும் போது கூடவே தன்னிடம் இருந்த கைத்தொலைபேசியை எடுத்துப் போகவில்லை. காரணம், தனது கைத்தொலைபேசியைத் தனது பாசத் தங்கை வேணியிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்திருந்தான். அப்போது வேணியின் கைத்தொலைபேசி பழுதடைந்திருந்த காரணத்தினால் “இந்தா இந்தச் 'செல்லை நீயே வைச்சிரு, நேரம் கிடைக்கிற போதெல்லாம் உனக்குக் கோல் பண்ணுறன்” என்று கூறியவாறு அவளிடம் தனது கைத்தொலைபேசியைக் கொடுத்திருந்தான். கூடவும் மலேசியாவில் 'செல்போன்' மலிவு அங்கு போனால் குறைந்த விலைக்கு நல்ல 'போன்' வாங்கலாம் என்ற நண்பர்களின் ஆலோசனையும் கோபி கையில் தொலைபேசி இல்லாமல் மலேசியா வரக்காரணமாயிருந்தது.

கோபி சத்தியகுமாரின் கைத்தொலைபேசியை அவரிடம் ஒப்படைத்து அவருக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு இருவருமாக தமது பயணப் பொதிகளை இழுத்தவாறே ஐந்து நிமிடங்களிலெல்லாம் வெளிச்செல்லும் வாயிலை அடைந்தனர். நீலநிறச் செக்சேட், கறுப்புநிற நீளக்காற்சட்டை அணிந்து வந்திருந்த கோபியை சர்மிலன் முதலில் அடையாளம் கண்டுகொண்டான். அவன்தான் கோபி என்று ஊகித்துக் கொண்ட சர்மிலன் ஏதோ நெருங்கிய நண்பன் ஒருவனைக் கண்டது போல கோபியைப் பார்த்துச் சிரித்தவாறே

கைகளால் சைகை காட்டினான். கோபியும் பதிலுக்குச் சிரித்தவாறே சர்மிலன், அருள் இவர்களுக்கிடையில் நெருங்கி வந்தான். நெருங்கி வந்த கோபியை கைலாகு கொடுத்து சர்மிலன் வரவேற்க, அருளும் அதே பாணியைப் பின்பற்றிக் கொண்டான். தனதருகில் நின்ற பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமாருக்கு கோபி புதிய நண்பர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அப்போது சத்தியகுமார் தனது தொலைபேசி மூலமாக யாருக்கோ தொடர்பை ஏற்படுத்தி “ஹலோ நான் வந்திட்டன் நீங்க எங்க” என்று கேட்டார். “ஹலோ கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்க கிட்டவந்திட்டம் இன்னும் பத்து நிமிசத்தில் அங்க இருப்பம்” என்ற குரல் மறுபுறத்திலிருந்து வந்தது. சத்தியகுமார் தனது கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். அது ஒன்றே முக்கால் என்பதை உணர்த்தியது. இன்னும் பத்துநிமிடங்கள்வரை “எயார்போர்ட்”டில் தான் காத்திருக்கவேண்டும் என நினைத்த பொலீஸ்காரர் இலங்கை நண்பர்களைப் பார்த்து “வாங்க சூடா ஒரு கொபி குடிப்பம்” என அழைப்பு விடுத்தார். “இல்லைப் பரவாயில்லை” என்று இழுத்தான் கோபி. “அதென்ன பரவாயில்லை..? நம்ம நாட்டுக்கு வந்திருக்கிறீங்கள். நாங்க எல்லாரும் தமிழர்கள் தானே! வாங்க ஒரு “தேத்தாரே” குடிப்பம் (மலேசியாவில் Tea என்பதை தேத்தாரே என்று தான் அழைப்பார்கள்) என்றவர், நண்பர்களை அருகில் இருந்த “கன்ரீனுக்கு” அழைத்துச் சென்று “ஏதாச்சம் சாப்பிடுகிறீங்களா?” என்றார். நண்பர்கள் “நோ தாங்ஸ்” என்றனர். “ஓகே! தேத்தாரே அம்பட்!” என்றார் சத்தியகுமார். சற்றுநேரத்தில் நான்கு (அம்பட்) தேநீர்க் குவளைகள் அவர்களுக்கு முன்னால் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டது. சிறுசிறு பேச்சுக்களோடு நால்வரும் தேநீரை ருசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது சத்தியகுமாரின் கைத்தொலைபேசியில் அழைப்பு மணி ஒலிக்க அவர் அதை “ஓன்” செய்து விட்டு காதருகே வைத்தார். “ஹலோ நாங்க வந்திட்டம்... நீங்க இப்ப எங்க...?” என்று ஒரு குரல் ஒலித்து ஓய்வதற்குள் “வெளியில் வெயிட் பண்ணுங்க...இதோ வந்திட்டன்...” என்ற பொலீஸ்காரர், இலங்கை இளைஞர்கள் மூவரையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு விமானநிலையத்திலிருந்து வெளியேறினார்.

வெளியே ஒரு அழகிய “பென்ஸ்” கார் காத்திருந்தது. அதனருகே இன்னொரு அழகிய “பி.எம்.டபிள்யூ” கார்போன்ற தேவதையொருத்தி நின்று கொண்டிருந்தாள். சத்தியகுமாரைப் பார்த்தவுடன் அந்தப் பெண்ணின் பக்கத்தில் நின்ற மூன்றே வயதான குட்டித் தேவதையொன்று அவரருகே ஓடிச்சென்று தனது மழலைக் குரல்களில் “அப்பா” என்றது. சத்தியகுமாரும் மிகுந்த பாசத்தோடு அந்தக் குட்டித்தேவதையைத் தனது இருகைகளாலும் தூக்கிக் கொஞ்சியவாறே அருகில் இருந்த அழகிய தேவதையையும் அணைத்து மூவரும் முத்தங்கள் பரிமாறிக் கொண்டனர். அப்போது நண்பர்கள் மூவரும் எதுவும் பேசாதவாறு அங்கு நடப்பதைப் பார்த்தும் பாராதது போல பார்த்துக்

கொண்டிருந்தனர். அந்தக் காட்சிகளைப் பார்த்த சர்மிலனின் வயிறு சற்றே எரிந்தாலும் அந்த எரிவை அவன் தனது முகங்களுக்குக் கொண்டு வராதவனாகப் புன்முறுவலுடன் நின்றுருந்தான். அருள் தான் நாகரிகமானவன் என்பது போல தலையைக் குனிந்து தரையைத் தன் காலால் தடவிக் கொண்டிருந்தான். பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமார் தனது மனைவி நிகிலாவையும் மகள் கிருத்திகாவையும் நண்பர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

“ஓகே...நீங்க எங்கபோகணும்...? எப்படிப்போகப் போறீங்க....? வெயிக்கிள் ஏதாச்சும் இருக்கா....?” நண்பர்களைப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்டார் சத்தியகுமார்.

“நாங்க சுபாங் ஜெயா போகணும். ரக்ஷியில போகப் போகிறம்..” என்றான் சர்மிலன் பதிலுக்கு

“சுபாங்ஜெயா தானே...? நான் கே.எல் (கோலாலம்பூர்)தான் போறன். போற வழிதானே... வாங்க உங்களை விட்டுட்டுப் போறன்....” என்றார் சத்தியகுமார்.

“இல்லைப் பரவாயில்லை....உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம் நாங்க போயிக்கிறம். கேட்டதே பெரிய விசயம்....” என்றான் கோபி.

“இல்லைக் கோபி ரக்ஷியில போறதெண்டால் குறைஞ்சது அறுபது வெள்ளியேனும் வேணும். சும்மா ஏன் பணத்தை வேஸ்ட் பண்ணுறீங்க...? வாங்க என்சூட. போறவழியில இறக்கிட்டுப் போறன்....” என்றவர் நேராகச் சென்று தனது பென்ஸ்காரின் டிக்கியைத் திறந்தவாறு “உங்க லக்கேஜை இதில போடுங்க....” என்றார். நண்பர்களும் தயங்கியவாறு கோபியின் பயணப் பொதியைக் கார் டிக்கிக்குள் இருந்த சத்தியகுமாரின் பயணப் பொதியருகே வைத்துக் கதவைத் தாளிட்டனர். நிகிலா சாரதி ஆசனத்தில் அமர சத்தியகுமார் அருகில் இருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். நண்பர்கள் மூவரும் பின்னால் உள்ள ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டனர். மகள் கிருத்தியோ அப்பாவுடன் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். நிகிலா காரை ஓட்டிச் செல்ல அனைவரும் குசலம் விசாரித்தபடி கோலாலம்பூர் விமான நிலையத்திலிருந்து கோலாலம்பூர் நகரத்தை நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சரியாக நாற்பத்தைந்து நிமிடங்களின் பின்னர் அவர்கள் பயணித்த கார் சுபாங்ஜெயா நகருக்குள் பிரவேசித்தது. நகரிலிருந்து ஒரு மைல் தொலைவிலிருக்கும் தமது குடியிருப்புக்கான பாதையைச் சர்மிலன் நிகிலாவுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். சற்று நேரத்திலெல்லாம் கார் “மெந்தாரிக் கோட்” வாயிலை அடைந்தது. நண்பர்கள் மூவரும் காரில் இருந்து இறங்கினர். தனது காரின் டிக்கியைத் திறந்து கோபி தனது பயணப் பொதியை எடுப்பதற்கு உதவி செய்தார் பொலீஸ்காரர். அப்போது விடைபெறும் நேரம் வந்தது.

“அப்புறம் என்ன கோபி.....? ஓகே பெஸ்ட் ஒப் லக். அங்கயிருந்து

இவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்பட்டு இங்க வந்திருக்கிறீங்க... முழுக் கவனத்தையும் படிப்பில் செலுத்தி முன்னுக்கு வாங்க..." என்று கூறி நண்பர்களை வாழ்த்திய பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமார் முதலில் கோபியின் கைகளைக் குலுக்கினார். பின்னர் மற்றையவர்களின் கைகளையும் குலுக்கி அவர்களையும் வாழ்த்தினார்.

"நீங்க செய்த இந்த உதவியை நான் என்றைக்கும் மறக்கமாட்டேன், மிக்க நன்றி..." என்றவாறு கோபி சத்தியகுமாரைப் பாசமாகப் பார்த்தான். "ஓகே நல்லம் நான் கிளம்பிறேன்..." என்று கூறிக்கொள்ளும் போது தனது பேர்சில் இருந்து ஒரு சிறிய அட்டையைக் கோபியிடம் கொடுத்து இதில் என்ற நம்பர் இருக்கு... ஏதாச்சும் உதவி தேவையெண்டா கோல் பண்ணுங்க..." என்றார். விசிட்டிங்கார்டை வாங்கிப் பார்த்த கோபி "ஓகே... ஆனா... என்று வார்த்தைகளை இழுத்தான். "என்ன ஆனா... வேறு என்ன தயங்காமச் சொல்லுங்க..." என்று கேட்டார் சத்தியகுமார். "இல்லை நீங்க ஒரு பொலீஸ் ஓபிசர் நாங்க உங்களை எப்பிடிக்க கூப்பிடுகிறது. சேர் எண்டு கூப்பிடுகிறது... இல்லை அண்ணை என்று கூப்பிடுகிறது...?" என்று தயங்கியவாறு கேட்டான் கோபி. "இதில் என்ன சந்தேகம்... நீங்களெல்லாம் என்னுடைய தம்பிகள் மாதிரி... நீங்க என்னை அண்ணையென்றே கூப்பிடலாம்..." என்றார் சகோதர பாசத்துடன் சத்தியகுமார். "ஓகே அண்ணா தாங்ஸ்" என்றவாறு கோபி சத்தியகுமாரைப் பார்த்துப் புன்னகைக்க இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஆரத்தளுவிக்க கொண்டனர். இடையில் சர்மிலனும் புகுந்து சத்தியகுமாரைக் கட்டிப்பிடித்து தனது சகோதர பாசத்தை வெளிப்படுத்தினான். அருள் தனது கைகளை சத்தியகுமாரின் கைகளோடு குலுக்கித் தனது நன்றியறிதலையும் நட்பு நிலையையும் வெளிப்படுத்தினான். அவர்களுக்குள் ஏற்பட்டிருந்த அன்னியோன்னியத்தை அந்நிகழ்ச்சி நிகிலாவுக்கு எடுத்துரைத்தது.

அப்போது நிகிலாவின் காருக்குப் பின்னால் வேறொரு கார் வந்து நின்றது. அது தனக்குக் கொஞ்சம் விலகி இடம் தருமாறு "பீம்...பீம்..." என்று "கோர்ன்" அடிக்க, "ஓகே நான் கிளம்பிறேன்" என்று கூறியபடியே சத்தியகுமாரும் தனது கார் இருக்கையில் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டார். நண்பர்களும் காரின் அருகே சென்று நிகிலாவுக்குத் தமது நன்றியைத் தெரிவித்துவிட்டு நேராக கிருத்தியின் அருகே விரைந்தனர்.

அப்போது செல்லம் கிருத்தி தனது தந்தையின் மடியில் அமர்ந்தவாறே கண்ணாடிக் குள் எால் தனது தலையை வைத்து "bye" மாமா போயிட்டுவாங்க... மறக்காமல் கோல் எடுங்க.. எங்கட வீட்டுக்கு வாங்கமாமா..." என்று கூறி தனது மழலை கொஞ்சம் மொழிகளால் நண்பர்களைப் பரவசப்படுத்தினாள். கிருத்தியின் கிளிப்பிள்ளைப் பேச்சில் மனதைப் பறிகொடுத்த நண்பர்கள் அவளருகே சென்று "Bye" சொல்லி அவளை முத்தமிட்டார்கள். "உங்க வீட்டுக்கு வந்தா என்ன தருவீங்க கிருத்தி.."

என்று கிருத்தியைப் பார்த்துக் கேட்டான் கோபி.

“வீட்டுக்கு வாங்க நான் சமைச்ச சாப்பாடு தாரன்...” என்றாள் அந்தக் குழந்தை. கோபி மீண்டும் கிருத்திக்கு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு அனைவருக்கும் “Bye” சொன்னான். மூவரும் சில்லுப்பூட்டிய பயணப்பொதியை உருட்டிக்கொண்டு B-16-23 என்னும் தமது வீட்டை நோக்கி நடந்து சென்றனர். வெளிநாட்டு வாழ்வின் முதற் சுவடுகளை மலேசியா மண்ணில் பதித்துக் கொண்டே கோபியும் பல கணவுகளுடன் நகர்ந்து கொண்டிருந்தான் தான் தங்க விருக்கும் வீட்டைநோக்கி...

4. புதியவானம் புதியபூமி

சர்மிலன், கோபி, அருள் மூவரும் தமது வீட்டுக்குள் நுழைவதற்காகப் பாரம்தூக்கியில் (லிப்ட்) ஏறிக்கொண்டனர். அப்போது லிப்டில் பூட்டப்பட்டிருந்த கடிசாரம் நேரம் இரண்டரை மணி என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்தியது. சர்மிலனும் அருளும் தமது புதிய விருந்தாளியை அழைத்துக்கொண்டு தமது வீட்டுக்குள் பிரவேசித்தனர். அந்தக் குடியிருப்பு கோபியின் மனதில் பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியது போல அவனது கண்கள் மலைத்துப்போயிருந்தன. வீட்டுக்குள் சென்றவன் நேராகச் சென்று அந்த வீட்டின் பல்கனியில் இருந்தவாறே கீழ்நோக்கித் தரையைப் பார்த்தான். கீழே மனிதர்கள் சிறிய எறும்புகள் போல தோன்றினார்கள். அளவுக்கு அதிகமாக வேடிக்கை பார்த்தால் தன்னைப் பட்டிக்காடு என்று நினைத்துவிடுவார்கள் என்றெண்ணிய கோபி மீண்டும் வீட்டினுள்ளே வந்தான். அப்போது வீட்டிலே அச்சுதனைத் தவிர வேறுயாரும் இருக்கவில்லை. அனைவரும் தமது அலுவல்களுக்காக வெளியே சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட சர்மிலன் கோபியைத் தனது அறைக்குள் கூட்டிச் சென்று அவனுக்கு ஒரு இடம் ஒதுக்கிக் கொடுத்து அங்கே அவனது உடைமைகளை வைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டான்.

அந்த வீட்டில் மொத்தம் மூன்று அறைகள். “ஏ” ரும் எனப்படுவது இணைந்த குளியலறையுடன் கூடிய பெரிய அறை. அதில் ஐந்து பேர் தமது எல்லைகளைப் பகிர்ந்திருந்தனர். அடுத்து மத்திய அளவான “பி” ரும். “ஏ” ருமை விட “பி” ரும் சற்றுச் சிறியது. அதை நான்கு பேர் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தனர். அடுத்து சிறிய அறை “சி” ரும். அந்த ருமை சர்மிலனும் அருளும் குமாரும் பகிர்ந்திருந்தனர். குமார் தனது ருமை விட்டு மறுநாள் வெளியேறவிருந்ததனால் அந்த இடத்தை கோபிக்கு ஒதுக்கிக் கொடுத்தான் சர்மிலன். அவனது உடைமைகளை அவ்விடத்தில் வைக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டான்.

கோபி இலங்கையில் இருந்து புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் இரவு அவனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. அதாவது பயணத்தேதிக்கு முன்னரான இரவில் அவனது மனதைப் பல உணர்ச்சிகளும் ஆட்டிப்படைத்துக் கொண்டிருந்தன. கோபியின் உள்ளத்தில் பதிந்திருந்த ஆழ்ந்த வடுக்கள் அன்றைய இரவில் அவனைத் தூங்கவிடவில்லை. “நாளைய இலங்கையை விட்டுப்புறப்படப் போகிறேன். இனி என் வாழ்க்கைப் பாதையில் எத்தனை அத்தியாயங்கள்...? அது எவ்வாறு இருக்கப்போகுது...?” என்று தனது மனதைப் போட்டு குழப்பியவாறே தூங்காது விழித்திருந்தான் கோபி. “மலேசியாவுக்குப் படிக்கப்போகிறேன். சொந்த மண்ணிலேயே படித்துப் பட்டம் பெறலாம். ஆனால் கடல்கடந்து இவ்வளவு தூரம் செல்லுவது உயிரைக்காப்பாற்றிக் கொள்ளவா...? இல்லை தங்கை வேணியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கவா?” விடை தெரியாமல் ஏங்கினான் அவன். கோபி இலங்கையிலிருந்தால் அவனது வாழ்வு நிச்சியமற்றதாகிவிடும் என அஞ்சி அவனை மலேசியாவுக்கு அனுப்புவதற்கு விடாமுயற்சி எடுத்த வேணியை விட்டுப் பிரிந்திருக்க அவனுக்கு மனம் இடந்தரவில்லை. இருப்பினும் “அண்ணா நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதே. என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. நீ நல்லா இருந்தா அது எனக்குத் தானே சந்தோசம்...” என்று வேணி கூறிய வார்த்தைகள்-இப்படி ஆயிரம் ஆயிரம் நினைவுகள்-அவனுக்குள் அலைமோதிய வண்ணம் இருந்தன அன்றிரவில்.

இரவிரவாக தூங்காது விழித்திருந்து கோபியின் பயணப் பொதியை ஒழுங்குபடுத்திக் கொடுத்ததே தங்கை வேணிதான். சிறிது நேரம் வேணியின் மடியில் தலைசாய்த்துப் படுத்திருந்தான் கோபி. ஆனாலும் கோபியின் கண்கள் தூங்குவதற்கு மறுத்திருந்தன. வேணிக்கும் அண்ணனை விட்டுப் பிரிய கடுகளவேணும் இஷ்டமில்லை. இருப்பினும் அண்ணன் இலங்கையில் இருந்தால் அது அவனது உயிருக்குத்தான் ஆபத்து என நினைத்த வேணி அண்ணனின் பிரிவு வேதனையைத் தனது முகங்களுக்குக் கொண்டு வராதவளாகவே காணப்பட்டாள். பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக தனது ஆருயிர் அண்ணனை விமான நிலையம் வரை கூட்டி வந்து வழியனுப்ப முடியாத பாவியாகியிருந்தாள் வேணி.

இரவு முழுவதும் தூக்கமின்மை, அவனது வாழ்க்கையில் அவனுக்கு ஏற்பட்ட முதல் விமானப்பயண அனுபவம் என்பவற்றால் கோபியின் உடலும் மனதும் களைத்துப் போயிருந்தன. அவனது அந்த நிலைமையை அவனது கண்கள் பிரதிபலித்தன. இதைப்பார்த்து உணர்ந்து கொண்ட அச்சுதனோ “கோபி நீங்கள் ரொம்பக் களைப்பாய் இருக்கிறீர்கள் போலக்கிடக்கு கொஞ்சநேரம் படுத்து ரெஸ்ட் பண்ணுங்க...” என்றவன் தனது பாயையும் தலையணையையும் எடுத்துவந்து கோபியிடம் கொடுத்து கோபி நிம்மதியாகி உறங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்தான்.

அப்போது குளியலறையிலிருந்து வெளியே வந்த சர்மிலன் கோபி தூங்குவதற்கு ஆயத்தமாவதைக் கண்டு “என்ன கோபி படுக்கப்போகிறீர்களா...? கொஞ்சம் இருங்க போய் சாப்பிட்டு வருவம்...” என்று கோபியைப் பாசமாகக் கேட்டுக்கொண்டான். “இல்லைச் சர்மிலன் எனக்கு இப்ப பசிக்கேல்ல கொஞ்சநேரம் படுக்கவேணும் போல இருக்கு, அப்பதான் மனசும், உடம்பும் கொஞ்சம் ஓகேயாகும்.....” என்றான் கோபி. “ஓகே, கோபி கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்க” என்றவன் அவசர அவசரமா சமையலறைக்குள் சென்று ஏதேதோ செய்வது போல் அங்கு நின்றுவிட்டு மீண்டும் கோபியருகே வந்து “இந்தாங்க கோபி ஒரு நூடில்ஸ் சாப்பிட்டுட்டு படுங்க, இரவுச்சாப்பாட்டுக்குக் கடைக்குப் போவம்...” என்றவாறே தான் தயார் செய்த நூடில்ஸ் உணவினை கோபியிடம் நீட்டினான். கோபியும் நன்றி தெரிவித்துவிட்டு அதைவாங்கினான். அது கோபியின் உள்ளத்தைப் போல மிகவும் சூடாகவிருந்தது. அதைத் வாங்கித் தனது அருகில் வைத்துவிட்டுத் தூங்கவேண்டும்போல இருந்தது கோபிக்கு. ஆனாலும் சர்மிலன் தனக்காக அன்போடு தயாரித்த உணவு என்பதால் அவனது அன்பைக் கொச்சைப்படுத்த விரும்பாதவனாகி அது ஆறும்வரை பொறுத்திருக்க எண்ணினான். “ஓகே.. கோபி, சிவா எப்படியிருக்கிறான்..” சர்மிலன் நூடில்ஸ் ஆறும் வரை தனது அரட்டையை ஆரம்பித்தான்.

“ஓகே அவன் நல்லாத்தான் இருக்கிறான்...” என்றான் கோபி,

“அவனுடைய வேலையெல்லாம் எப்படி...?” “நானும் எத்தனையோ தரம் சொல்லிட்டன் அந்த வேலையை விட்டுட்டு வேற ஏதாச்சும் பாரெண்டு, ஆனா அவன் கேட்கிறபாடு இல்லை. அந்த வேலைதான் தனக்கு பிடித்த வேலையாம். அதுதான் தனக்கு ஆத்ம திருப்தியைத் தருகிறதாம் என்கிறான்.”

“ஏன் என்ன நடந்தது...”

“இல்லை... அங்க பொதுவாக ஊடகத்துறையில் இருப்பவர்களுக்குப் பிரச்சினைதான். பலர் கொலை மிரட்டலுக்கு உள்ளாகிறார்கள். பலர் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். எத்தனையோ பல பேப்பர் ரிப்போட்டர்கள் இதுவரை காணாமல் போயிட்டாங்கள். அவனைப்பற்றி எழுதினா இவனுக்குப் பிடிக்காது. இவனைப்பற்றி எழுதினா அவனுக்கு பிடிக்காது. ஊடகச் சுதந்திரம் இல்லாத இடத்தில் சிவா உன்னர தொழிலை விட்டுட்டு வேற ஏதாச்சும் வேலைக்கு “றை” பண்ணெண்டு நானும் எத்தனையோ தரம் சொல்லிப் போட்டன். ஆனா அவனும் கேட்கிறபாடில்லை...”

“ஏன் சிவாவுக்கும் ஏதாச்சும் பிரச்சினை வந்திச்சா...”

“தனக்கு மூன்று நாலு தரம் கொலை மிரட்டல் வந்ததாம். இனியும் நீ பத்திரிகையில் எங்களைப் பற்றி எழுதினா கொலை பண்ணிப் போடுவம் என்று யாரோ சொன்னாங்களாம். ஆனா அதைத் தான் பெருசுபடுத்தலையாம். நானும் எவ்வளவோ அட்வைஸ் பண்ணிட்டன். நீங்களும் ஒருக்கா எடுத்துச்

சொல்லுங்கோ...” என்று சர்மிலனைப் பார்த்துக் கேட்டான் கோபி.

கோபி சர்மிலன் இருவரினதும் நண்பன் தான் சிவா. அவனுக்கும் கோபியின் வயதுதான். க.பொ.த. உயர்தரம் படித்து முடித்த நிலையிலேயே பத்திரிகைத் துறைக்குள் பிரவேசித்தவன். இளம் பத்திரிகையாளர் விருது, இளம் எழுத்தாளர் விருது எனப் பலவிருதுகளுக்குச் சொந்தக்காரனான அவனுக்கு ஆயுதங்கள் மீது நம்பிக்கை இல்லை. ஒரு பேனா முனையில் உலகத்தை மாற்றிவிடலாம் என்ற தீராத நம்பிக்கை அவனுக்குள் அதுவும் இந்த இளம் வயதில்.

“உலகத்தைத் திருத்துவதற்கு ஒரு சிறிய குண்டு போதும். அதுவும் பேனா முனையில் பூட்டித்தாருங்கள். வெடிக்காத அந்தக் குண்டு சுழன்று சுழன்று தன்னுள்ளே இருக்கும் மையை வெளியேற்றினாலே போதும் உலகம் திருந்திவிடும். பத்திரிகையாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் நியாயபூர்வமாகவும் பாரபட்சம் இன்றியும் எழுதினால் உலகை அழிவிலிருந்து பாதுகாத்து நந்தவனமாக்கலாம்” என்ற சார்புபட சிவா ஒரு கட்டுரையை பத்திரிகையில் வரைந்திருந்தான். அந்தக் கட்டுரையே சிவாவுக்கு சர்வதேசப் பத்திரிகையாளர் சங்க விருது கிடைப்பதற்கும் காரணமாகவிருந்தது.

எழுதுவது வேறு, தனிப்பட்ட வாழ்க்கைவேறு என்று எண்ணாது தனது பேனாவில் வருபவற்றையே தனது வாழ்க்கையிலும் செயற்படுத்தத் தெரிந்தவன் சிவா. அது மட்டுமல்லாது அவன் ஒரு துணிச்சலான பத்திரிகையாளன் யாருக்கும் விலை போகாதவன்.

இவ்வாறு தமது நண்பன் சிவா பற்றியும் அவன் பத்திரிகைத் துறையில் காட்டிவரும் கரிசனை மற்றும் துணிச்சல் பற்றியும் சர்மிலனும் கோபியும் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது நூடில்ஸ் நாக்குக்கு பதமான சூட்டோடு இருந்தது. “சரி கோபி நீங்க சாப்பிட்டுட்டு படுங்க.... நான் கடைக்குப் போயிட்டு வாரன்...” என்றவாறு சர்மிலன் தனது நடையைக் கட்டினான். கோபியும் நாக்குச் சுவையாகவிருந்த நூடில்ஸ்சை ருசித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு மல்லாக்காகப் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்...

☆☆☆☆

5. பிரிவோம் சந்திப்போம்.

அப்போது நேரம் இரவு ஏழுமுப்பதைக் காட்டியது. “முன்னால் முன்னால் முன்னால் முன்னால் வாடா... உன்னால் முடியும் உன்னால் முடியும் தோழா...” சர்மிலனின் கைத்தொலைபேசி மணி பலமாக ஒலித்தது. தனது செல்போனை வீட்டின் முன்னால் இருந்த கோலில் சார்ச் ஏற்றுவதற்குப் போட்டுவிட்டு “ஏ” ரூமில் நண்பர்களுடன் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்த

சர்மிலன், தனது செல் நச்சரிப்பதைக் கேட்டு ஓடிவந்து அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டான்.

“ஹலோ யாரு சர்மிலன் அண்ணவா....”

“ஓமோம் நீங்கள்....”

“நான் கோபியின் தங்கச்சி வேணி கதைக்கிறேன்....”

உங்கட நம்பரை சிவா அண்ணாதான் எனக்குத்தந்தார். நான் கோபி அண்ணாவோட கதைக்கலாமா.....?”

“ஓமோம், அண்ணா ரூமில நித்திரைபோல... கொஞ்சம் இருங்க கொண்டுபோய்க் குடுக்கிறன்...”

“நித்திரையெண்டா விடுங்க, நான் பிறகு எடுக்கிறேன்..”

“இல்லை கொஞ்சம் பொறுங்க, சிலவேளை அண்ணை முழிச்சிருந்தா குடுக்கிறன் கதையுங்க...” என்று வேணிக்கு கூறியவாறு சர்மிலன் கோபி படுத்திருந்த ரூமிற்குள் சென்றான்

“கோபி... கோபி....” குரல் கொடுத்தான்.

நன்றாகத் தூங்கி முடித்திருந்த கோபி, சர்மிலனின் குரலைக் கேட்டு எழுந்தவாறே.. “சொல்லுங்க சர்மிலன்” என்றான்.

“உங்கட தங்கச்சி லைன்ல இருக்கிறா....” என்றவாறே தனது கைத்தொலைபேசியை கோபியிடம் கொடுத்து “கதைச்சு முடிஞ்சதும் என்னைக் கூப்பிடுங்க...” எனக்கூறி மீண்டும் “ஏ” ரூமிற்குள் சென்று அரட்டையைத் தொடர்ந்தான்.

கோபி விமான நிலையத்திலிருந்து வீடு நோக்கி வரும் வழியில் தனது தங்கை வேணிக்குத் தொலைபேசி அழைப்பை ஏற்படுத்தி தான் மலேசியாவுக்கு சுமுகமாக வந்து சேர்ந்து விட்டதாகவும் தான் வீட்டுக்குச் சென்று சற்று ஓய்வெடுத்து விட்டு அவளுக்குப் போன் பண்ணுவதாகவும் கூறியிருந்தான்.

வேணிக்கு நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து ஒருநாளேனும் கோபியின் முகத்தைப்பார்க்காமல் இருந்ததே இல்லையென்று சொல்லுமளவிற்கு இருவருக்குமிடையில் அப்படி ஒரு சகோதரபாசம். தனது அண்ணனை இலங்கையை விட்டு அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேற்றி உயிர்குடிக்கும் மிருகங்களிடம் இருந்து அவனைக் காப்பாற்றியாக வேண்டுமென அதிகப் பிரயாசைப்பட்டவள் வேணிதான். கோபியை விட மூன்று வயதுதான் வேணிக்குக் குறைவு. அவள் யாழ்ப்பாண உயர்தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் ஒரு எச்.என்.டி மாணவி. அவளது இருபத்து மூன்றாவது பிறந்த தினத்தில் கோயிலுக்குச் சென்று அர்ச்சனை செய்து விபூதி சந்தனத்தை அவளது நெற்றியில் பூசி, வேணியை முத்தமிட்டு பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள் கூறி ஒருமாதம் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள்

அவளைவிட்டுப் பிரியவேண்டிய கட்டாயம் கோபிக்கு. அதை எண்ணும் போது கோபியின் மனம் ஊளையிட்டு அழுதது. ஆனால் “என்ன செய்வது... எல்லாம் எனது தலையெழுத்து விதி” என்று நொந்தவாறே விமானத்தில் பயணித்த கோபிக்கு வேணி தொலைபேசி அழைப்பில் இருக்கிறாள் என்று சர்மிலன் கூறியதும் அவனது கண்களில் மீதமாயிருந்த சிறியதூக்கமும் கலைந்து போனது. கண்கள் வான் திறக்கப்படாத நிரம்பியகுளம் போலக் காட்சியளித்தது. நெஞ்சின் ஈரம் காய்ந்திருந்தாற் போல அவனது குரல் சற்றுத் தளதளத்தது.

“ஹலோ வேணி..... சொல்லம்மா... என்னம்மா செய்யிறாய்...” என்று கேட்டு முடிக்கு முன்னர் அவனது கண்களாகிய குளங்களில் இருந்து வான் திறக்கப்பட்ட கண்ணீர் அவனது மார்புப்பள்ளத்தாக்கில் விழுந்து கொண்டது. “அண்ணா என்ன செய்கிறாய்.? அழுகிறியா...? ஏண்ணா குழந்தை மாதிரி...” கோபி வெளியே சத்தம் வராதவாறு தனது தங்கையை எண்ணி விம்மி விம்மி அழுதான். வேணியின் கண்களினின்றும் நீர்த்துளிகள் காட்டாறுபோலப் பெருக்கெடுத்தது. இருப்பினும் தான் அழுதால் அது தனது அண்ணனுக்கு மேலும் கவலையை ஏற்படுத்தும் என எண்ணியவாறு தனது குரலைச் சற்றுச் செருமிய படி தொடர்ந்தும் பேசலானாள் வேணி. “ அண்ணா மலேசியா எப்படியிருக்கு பிடிச்சிருக்கா...?” என்று தனது கதையின் போக்கை மாற்றினாள் வேணி. மறுபுறத்தில் சிறிது சிறிதாகத் தனது அழுகையின் வேகத்தைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்தான் கோபி. “அண்ணா சாப்பிட்டியா...”

“வந்தவுடன் நூடிஸ்ல் சாப்பிட்டனான். பிறகு களைப்பாயிருந்தது படுத்தன் நித்திரையாப் போனன். இப்பதான் எழும்பினனான். இனித்தான் சோறு சாப்பிடணும்..” என்று, தனது தளதளத்த குரலுடன் வேணியின் பாசத்துக்குப் பதிலளித்தான் கோபி. ஒரு இருமல், ஒரு செருமலுடன் தனது குரலைச் சீர்செய்து கொண்ட கோபி அதன் பின்னர் மனதால் மட்டுமே அழுது கொண்டான்.

“சரியண்ணா நீ அதிகமா யோசித்து உன்ரை உடம்பைக் கெடுக்காதே... பிறகு அது இது, எண்டு கண்டவருத்தம் ஏதாவது வந்திடும். பிறகு புது இடங்களில் உனக்குத்தான் கஷ்டமண்ணா...ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதே...” என்று கூறி தன்னால் கூடியவரை கோபிக்கு ஆறுதல் சொன்னாள் வேணி.

“ இல்லையம்மா நான் என்னைப்பற்றி ஒன்றும் கவலைப்படேல்ல... உன்னை நினைச்சாத்தான் எனக்குக் கவலையாயிருக்கு... நீ ஒரு பொம்பிளைப்பிள்ளை. நான் திரும்பிக் கொழும்புக்கு வரட்டாம்மா...? எனக்கு என்ன நடந்தாலும் பரவாயில்லை. உன்னோடு உனக்குத் துணையா இருக்கிறேன்...” என்று பேசுவதற்கு பலமற்றவனாக தளதளத்தான் கோபி.

“இல்லையண்ணா அதுக்காகவா இவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்பட்டு உன்னை மலேசியாவுக்கு அனுப்பினனான். என்னைப்பற்றி ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதை.

என்னைப் பார்த்துக்கொள்ள மாமா மாமி எல்லாரும் இருக்கினம். அவங்க என்னை தங்கட பிள்ளையைப் போலப் பார்க்கினம். இங்க எனக்கு ஒரு குறையும் இல்லை என்னைப்பற்றி கவலைப்படாதை அண்ணா” என்றவள் அதற்கு மேலும் பேசி அண்ணனைக் கவலைப்படுத்த விரும்பாதவளாக, “சரிஅண்ணா நீ போன் வாங்கின பிறகு எனக்குக் கோல் எடு”. “முதல்ல வடிவாச் சாப்பிடுநான் வைக்கிறன் அண்ணா” எனக்கூறி தனது அழைப்பைத் துண்டித்துக் கொண்டாள் வேணி.

வேணி இப்போது கொழும்பில் இருக்கிறாள். யாழ்ப்பாணத்தில் பிரச்சினை அதிகரித்த காலத்தில் தினம் தினம் பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் செய்திகளைப் படிப்பாள் வேணி. தினமும் குறைந்தது ஆறு ஏழு பேராவது சுட்டுக் கொல்லப்பட்டிருப்பார்கள். அவர்களில் குறைந்தது ஐந்து பேராவது இளைஞர்களாக இருப்பார்கள். அதிலும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களன்றால் அவர்களுக்குப் பாசக்கயிறு எப்போதும் கழுத்திலேயே மாட்டப்பட்டிருக்கும். தேவைப்பட்டால் எந்த நேரத்திலும் அவர்களது உயிரை யாரும் பறிக்கக் கூடிய நிலைமைதான் அவர்களுக்கு.

கோபி உயர்தரம் சித்தியடைந்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் வர்த்தகமாணிப்பட்டப் படிப்பில் மூன்றாவது ஆண்டு மாணவன். வழமைபோல் எத்தனையோ கனவுகளைக் கண்களில் சுமந்து பல்கலைக்கழகம் போனவன் தான் கோபி. ஆனால் மூன்றாவது ஆண்டுக் கற்கைகள் ஆரம்பித்தபோது அவனது பல நண்பர்கள் “இனந்தெரியாதவர்கள்” எனப்படும் ஒரு ஈவிரக்கமற்ற பிரிவினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டபோது, அவனது கண்களிலிருந்த கனவுகளும் மெல்லக் கலைய ஆரம்பித்தன.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தால் கோபிக்கு நிச்சயம் உயிராபத்து என்று எண்ணி அவனது படிப்பை இடைநிறுத்தச் சொல்லி தனது படிப்புக்கும் முழுக்குப் போட்டுவிட்டு கோபியைக் கொழும்பு வரை கூட்டிவந்து அவனை மலேசியாவுக்கு அனுப்பியது வேணிதான். கொழும்புக்கு வந்த வேணியும் கோபியும் அவர்களுடைய மாமா நாதன் வீட்டில்தான் தங்கியிருந்தனர். ஆசையாக வளர்த்த ஒரே பிள்ளையை அரக்கர்களுக்குப் பயந்து அகதியாகக் கனடாவுக்கு அனுப்பி விட்டு கோபியின் மாமாவும் மாமியும் கொழும்பில் தனியாகத்தான் இருந்தார்கள். கோபி மலேசியா போனதும் வேணியை தங்களுடன் நின்று படிக்குமாறு மாமா நாதனும் மாமி சரஸ்வதியும் கேட்டுக்கொள்ள அதற்கு இணங்கிய வேணியும் அண்ணனை மலேசியாவுக்கு அனுப்பிவிட்டு தான் கொழும்பில் தங்கியிருந்து படிக்கலாம் எனவும் முடிவெடுத்திருந்தாள்.

அன்று இரவு முழுவதும் வேணிக்குச் சாப்பிடக்கூட மனம் வரவில்லை. அண்ணனுக்குச் சாப்பாடு போட்டுக் கொடுத்துவிட்டு தானும் உண்ட கைகள் அன்று தனியே உண்பதற்கு மறுத்தன. “வாழ்க்கையென்றால் இப்படித்தான்

இருக்குமோ...? அதிலும் எங்களுக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி நடக்குது....?' என்ற வெறுப்புடன் தனது மனச்சக்கரத்தைச் சுழல விட்டவாறே கோபியின் நினைவுகளுடன் சாய்வு நாற்காலியில் சரிந்திருந்து “சன்ரீவி” பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் வேணி. ஆனால் அவளது கண்களை ரீவியைப் பார்க்கவிடாது அண்ணனின் எண்ணங்கள் அவளை வதைத்துக் கொண்டிருந்தன.

6. அப்புறம் என்ன ஆரம்பிக்க வேண்டியது தானே...!

தங்கை வேணியின் நினைவுகளிலிருந்து மீளாதவனாகத் தன் படுக்கையில் இருந்து எழுந்தான் கோபி. “கதைச்சு முடிஞ்சதும் கூப்பிடுங்க..” என்ற சர்மிலனின் வேண்டுகோள் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. தனது கண்களிலிருந்து வடிந்து பின்பு மீதமாகிக் கண்களில் ஒட்டியிருந்த நீரை தனது கைகளால் துடைத்துவிட்டு சர்மிலனை அழைத்தான் கோபி. சற்று நேரத்திலெல்லாம் சர்மிலன் அவ்விடத்தில் பிரசன்னமானான்.

“இந்தாங்க சர்மிலன்...” என்றபடியே அவனது கைத்தொலைபேசியை மீளவும் அவனிடமே ஒப்படைத்துவிட்டு “தாங்ஸ்” என்றான் கோபி.

“சரி கோபி நீங்கள் எழும்பி வோஸ்ரும் போயிட்டு வாங்க. உங்களுக்குச் சாப்பாடு வாங்கிக் கொண்டு வந்தனான். அதோட உங்களைப் பார்க்க ஒரு கூட்டமே வந்திருக்கு....” என்றவாறு தன்னிடம் இருந்த புதிய குளியல் சவர்க்காரத்தை எடுத்து கோபியிடம் நீட்டினான் சர்மிலன்.

“இல்லைச் சர்மிலன் நான் வரும்போது கொண்டு வந்தனான்” என்றவாறு தனது பயணப் பொதியைத் திறந்து அதிலிருந்த ஒரு இலங்கைச் சவர்க்காரத்தை எடுத்துக் கொண்டு குளியல் அறையை நோக்கி நடந்தான். குளியலறையில் இருந்து வெளியேறி தனது ஆடைகளை மாற்றிவிட்டு தான் கொண்டுவந்த நல்லூர் முருகனின் விபூதியை எடுத்து நெற்றியில் பூசிவிட்டு சற்றுநேரம் கடவுளைப் பிரார்த்தித்தான் கோபி.

அப்போது ஏற்கனவே பொதி செய்யப்பட்டு கோபிக்கென கொண்டுவரப்பட்ட உணவை தட்டில் இட்ட சர்மிலன் “இந்தாங்க கோபி சாப்பிடுங்க.... சாப்பிட்டுவாங்க உங்களைப் பார்க்கிறதுக்கு நிறையப்பேர் வந்திருக்கிறாங்க....” என்றான்.

கோபியின் நண்பர்கள் யாரும் மலேசியாவில் அதுவரை இல்லை. கோபியின் நண்பன் பத்திரிகையாளன் சிவா மூலமாகத் தனக்குக் கிடைத்த சர்மிலனின் நட்பை எண்ணிக் கோபி உளமுருகினான். அவன் கொடுத்த

உணவில் தனது கைகளைப் பதித்தான். தனது தங்கையை விட்டு தனியாக உணவருந்திப் பழக்கமற்றவனான கோபி அவளது நினைவுகளோடு அவிழ்க்கப்பட்டு தட்டில் பரப்பப்பட்டிருந்த சோற்றையும் கறியையும் பிசைந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சாப்பிட மனமில்லை என்றாலும் இப்படி எத்தனை நாளைக்கு இருக்கமுடியும். எல்லாவற்றையும் பழகிக்கொள்ளத் தானே வேண்டும் என்ற நினைப்போடு பிசைந்த உணவில் தனது கையை நனைத்து வயிற்றை நிறைத்துக் கொண்டான். உண்மையான நட்பு வாழ்க்கையில் எந்தளவிற்கு உதவிசெய்யும் என்னும் படியாக தனக்கும் சிவாவுக்கும் உள்ள நட்பை எண்ணியவாறு சாப்பிட்ட கையைக் கழுவிவன் அதனுடன் கூடவே புதுஇடம், அறிமுகமில்லாத மனிதர்கள் என்ற ஐயப்பாடுகளையும் கைகழுவிவிட்டான். “கோபி.....சாப்பிட்டிங்களா....?” சாப்பிட்டு முடிஞ்சதும் தட்டத்தை கிச்சின்ல வைச்சுட்டு இங்க வாங்க....” “ஏ” ரூமில் இருந்தவாறு சர்மிலன் கூவினான். கோபியும் அவ்வாறே கழுவிய உணவுத் தட்டத்தை குசினியில் வைத்துவிட்டு “ஏ” ரூமை நோக்கி நகர்ந்தான். அப்போது அங்கிருந்த நண்பர்கள் அனைவரும் மணப்பெண்ணைப் பார்ப்பது போல கோபியை ஏறஇறங்கப் பார்த்தார்கள். அந்நேரத்தில் “ஏ” ரூமில் என்றுமில்லாதவாறு மௌனம் நிலவியது.

சிறுநொடி நிலைத்த மௌனத்தைக் கலைத்துவிட்டு சர்மிலன் ஆரம்பித்தான். “இவர் என்னுடைய பிரண்ட் கோபிநாத். 'சந்தோஷ்' கொலிஜில மனேஜ்மன்ட் படிக்க வந்திருக்கிறார்” என்று கோபியை அறிமுகம் செய்தவாறே அங்கிருந்தவர்களைக் கோபிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான். முதலில் சாந்துவைக் காட்டி “இவர் பிரசாந். இவர் ‘சர்வே’ கொலிஜில கொட்டேல் மனேஜ்மன்ட் படிக்கிறார். இவரை எல்லோரும் செல்லமாக குக்கர் என்று தான் கூப்பிடுவோம். ஏனென்டால் இவர் தான் எங்கட குரூப்பில சமையல் மன்னன்” என்று நிறுத்திக் கொண்டு அடுத்ததாக மதியைக் காட்டி இவர் பெயர் மதிதரன் இவர்தான் எங்கட வீட்டில இடையழகர் என்று ஒல்லிக்குச்சி உடம்புக்கார-மதியை அறிமுகம் செய்தான் சர்மிலன்.

சர்மிலன் கூறி முடிக்குமுன் அருகிலிருந்த மதன் சர்மிலனின் தோளிலே தட்டியவாறு “இவர் தான் எங்கட ஏரியா பி.பி.சி ரேடியோ. நாங்க இதுவரை ரேடியோவே கேட்டதில்லை. சர்மிலனைக் கண்டாலே போதும் உலகத்தில் என்ன நடக்குதோ எல்லாத்தையும் தெரிஞ்சுக்கலாம்” என்று மீண்டும் சர்மிலனின் தோளிலே தனது கையால் தட்டியவாறு கோபியைப் பார்த்து சிரித்தபடி அறிமுகமானான். மேலும் சர்மிலனைப் பார்த்து “நல்ல பெடியன் ஆனா கொஞ்சம் நாய்ப் பழக்கமும் இருக்கு” என்று கூறிமுடித்தான் மதன்.

“மதன் வாயைச் சும்மா கிளறாதே... வந்ததும் வராததுமா பிறகு தேவி அக்காவின்ரை கதையெல்லாத்தையும் சொல்லவேண்டி வரும்...” என்று சர்மிலன் கூறவும் மதன் அதற்கு மேலும் ஒன்றுமே பேசவில்லை. இவர்கள்

ஒவ்வொருவரினதும் பேச்சையும் கேட்டு வரிக்கு வரி புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தான் நந்தன். அதை அவதானித்த சர்மிலனோ இவர்தான் மிஸ்டர் நந்தகுமார். இவர்தான் எங்கட ஹாங்கில புன்னகை மன்னன் என அறிமுகப்படுத்தினான். நந்தனை சர்மிலன் அறிமுகப்படுத்தி முடிக்குமுன்னர் நந்தனோ “வேண்டாம் விட்டிடு... நான்... அழுதிடுவேன்...” என்று வடிவேலு பாணியில் கூறிமுடித்தான். அடுத்து கமல், பிரகாஷ், அகிலன், சனா, பார்த்தீபன் என்போரையும் சர்மிலன் கோபிக்கு உரிய பாணியில் அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அப்போது அனைவரும் டைல்ஸ் பதிக்கப்பட்டிருந்த தரையிலேயே உட்கார்ந்திருந்தனர்.

மலேசியாவில் ஒரு வீட்டில் சட்டப்படி ஆறுபேர்தான் குடியிருக்க முடியும். ஆனால் இவர்கள் பன்னிரண்டு பேர் அந்த வீட்டில் குடியிருந்தனர். அப்போது தான் இவர்கள் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டிய மாதவாடகைக் கட்டணம் குறையும். இவர்களில் ஏழுபேர் உயர்கல்வி என்ற நோக்கத்தில் வந்தவர்கள். ஐந்து பேர் வெளிநாடு செல்லுவதற்கென வந்தவர்கள். அனைவரும் இலங்கையில் கௌரவமான குடும்பங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் தான். அனைவருக்கும் இருபது முதல் இருபத்தைந்து வயதுகள் தான் இருக்கும். ஒரு சிலர் இருபத்தைந்தையும் கடந்திருந்தனர். வீட்டில் இருந்த குமார் வெளிநாடு செல்வதற்காக வந்தவன். அவனை அவனது வெளிநாட்டு முகவர் தன் கூட வருமாறு அழைக்கவே அவனும் மறுநாள் முகவருடன் செல்வதாக இருந்தான். அந்த இடத்தை யாரையாவது போட்டு ஈடுசெய்யவேண்டும் என எண்ணிய வீட்டுநிர்வாகி நிஷாந்தனுக்குக் கோபியின் வருகை மிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

இவ்வாறு நகைச்சுவை கலந்த பாணியில் அங்கிருந்தவர்களைக் கோபிக்கு அறிமுகஞ்செய்து வைத்தான் சர்மிலன். கோபியும் ஒரே தடவையில் இத்தனை நண்பர்கள் கிடைத்தமையையிட்டு மனதில் எண்ணி மகிழ்ந்தான். அந்தக் குடியிருப்பில் வேறு வீடுகளில் தங்கியிருந்த நண்பர்கள் சிலரும் அப்போது அங்கு பிரசன்னமாயிருந்தனர். அவர்களையும் அறிமுகம் செய்து வைத்தனர் நண்பர்கள். அவர்கள் அனைவரும் இலங்கையில் இரண்டாயிரத்து ஆறாம் ஆண்டு போர் மீளவும் மூண்ட சமயத்தில் யாழ்ப்பாணம் வவுனியா, திருகோணமலை, மன்னார் போன்ற பகுதிகளில் இருந்து மலேசியாவுக்கு வந்தவர்கள். மட்டக்களப்பு, கொழும்பு மாவட்டங்களைச் சொந்த இடமாகக் கொண்டவர்களும் அங்கு இருந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இலங்கையின் அண்மைக்கால உண்மைத்தன்மை பற்றியும் கோபியைப் பற்றியும் குசலம் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தனர். கோபியும் நண்பர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்கு வார்த்தைகளைத் தவறவிடாது பதில் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது ஒரு மூலையில் ஓய்யாரமா உட்கார்ந்திருந்த அகிலன் “அப்புறம் என்ன ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதானே...” என்று ஆரம்பித்தான்.

அவன் புன்னகைத்தவாறே சர்மிலனையும் கோபியையும் பார்த்தான். அகிலன் மலேசியாவின் கல்லூரி ஒன்றில் ஒரு தகவல் தொழில்நுட்பத்துறை மாணவன். அவனுக்கு யாழ்ப்பாணத்து மிக்சர் என்றால் கொள்ளைப்பிரியம். “இவனுக்கு ஒரு மூட்டை மிக்சர் குடுத்தால் போதும். அவன் அதை ஒரு மணித்தியாலத்திலேயே முடித்துக் காட்டுவான்”. என்று அருள் அகிலனைப் பார்த்துக் கூறுமளவுக்கும், “நீ கல்யாணம் கட்டேக்க ஒரு மிக்சர் கடைக்காரியை கட்டினியென்டால் உனக்குப் பிரச்சினை வராது. ஆனால் பக்கத்து வீட்டில் நான் தான் வீடு வாடகைக்கு எடுத்திருப்பன்...” என்று பார்த்திபன் கிண்டல் அடிக்குமளவுக்கும் அகிலனுக்கு மிக்சர் என்றால் அதுவும் யாழ்ப்பாணத்து மிக்சர் என்றால் அலாதிப் பிரியம். இலங்கையிலிருந்து யார் மலேசியாவுக்கு வருவதாக அறிந்தாலும் அவன் கொண்டுவரச் சொல்லும் ஒரே பொருள் மிக்சர் தான். கோபி வரப்போகும் விடயம் அறிந்து சர்மிலன் மூலமாக சிவாவிடம் மிக்சர் வாங்கிக் கொடுத்துவிடும் படி கேட்டிருந்தான் அகிலன். கோபி வந்திறங்கியவுடனேயே அவனுக்கு மிக்சர் சாப்பிடவேண்டும் போல இருந்திருக்கும். ஆனாலும் சற்றுப் பொறுத்தவனாக இருந்துவிட்டு “அப்புறம் என்ன ஆரம்பிக்க வேண்டியது தானே...” என்று சர்மிலனைப் பார்த்து அகிலன் கூறியதை உணர்ந்து கொண்டான் சர்மிலன். சர்மிலனுக்குப் புரிந்திருந்த “அப்புறம் என்ன ஆரம்பிக் வேண்டியது தானே..” என்பதன் அர்த்தம் அணிக்கு அப்போது புதியவனான கோபிக்குப் புரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் இன்னும் சிலநாட்கள் அவர்களுடன் இருந்தால் அவர்களின் குளுக்குறிகள் யாவற்றையும் அசைவுகளினாலேயே கோபி புரிந்து கொள்ளக்கூடும்.

சர்மிலன் கோபியைப் பார்த்து ஆரம்பித்தான். “கோபி, சிவா மிக்சர் குடுத்து விட்டானா...?” அப்போது தான் கோபிக்கு “அப்புறம் என்ன ஆரம்பிக்க வேண்டியது தானே...” என்பதன் அர்த்தம் புரிந்தது. தனது இருக்கையில் இருந்து எழுந்தவாறே “ஓ...சொறி மறந்திட்டன்” என்றவாறு நேராகச் சென்று தனது பயணப்பொதிக்குள் இருந்த இரண்டு கிலோ மிக்சர் பொதியைக் கொண்டுவந்து சர்மிலனிடம் கொடுத்தான்.

அப்போதுதான் அகிலனின் நெஞ்சிலே பால்வார்த்ததைப் போன்றிருந்தது. அவன் தனது வாயைச் சற்று அகல விட்டபடி மிக்சர் பொதியை சர்மிலனிடம் இருந்து வாங்க முற்படவும், பார்த்திபன் எழுந்து அந்தப் பொதியைப் பறித்துக் கொள்ளவும் நேரம் சரியாகவிருந்தது. “பொறுதம்பி, ரொம்ப அவசரப் படாதை எல்லாரும் சேர்ந்து சாப்பிடுவம். ஸ்ரீலங்கா மிக்சர் சாப்பிட்டு எத்தனை நாளாச்ச...” என்று பார்த்திபன் கூறியபடி தன்கையிலிருந்த மிக்சர்பொதிக்கு இலேசாக முத்தமிட்டவாறு ஏனையவர்களைப் பார்த்து சிரிக்கும் போது அகிலனின் முகம் அணில் ஏறவிட்ட நாயைப் போல் தொங்கிநின்றது.

“யாராவது எழுப்பிப் போய்ப் பிளேன்ர் போட்டிங்களென்டால் மிக்சர்

வாய்க்கு நல்ல இதமாயிக்கும்...” என்று தனது தொப்பையைத் தடவியவாறு ஆலோசனை கூறினான் அச்சுதன். இவன்தான் ஒரே வாரத்தில் லண்டன் போகலாமென ஏஜென்சியால் கூட்டி வந்தபின் இப்போது ஒரு வருடத்தையும் கடந்து மலேசியாவில் தங்கியிருப்பவன். இவன் தனக்குத்தானே அடிக்கடி சொல்லும் ஆறுதல் “அவனவன் இரண்டு மூன்று வருசமாக நிக்கிறான்கள். அவன்களோட ஒப்பிடக்க நான் பரவாயில்லை” என்பது தான். அச்சுதனின் பிளேன்ரீ போடும் ஆலோசனையும் நல்லாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் பூனைக்கு மணிகட்டுவது யார் என்பது தான் கேள்வி.

அருள் நந்தனை ஒரு ஓரப்பார்வை பார்த்தான். அதன் அர்த்தம் புரிந்து கொண்ட நந்தனும் “அட நான் பிளேன் ரீ போட்டா பிறகு யாரும் குடிக்க மாட்டங்க. பிறகு தேயிலை கூட சீனி குறைவு எண்டு ஆளாளுக்கு ஒரு நொட்டை சொல்லாம நல்லாப் பிளேன் ரீ போடக்கூடிய கமல் எழும்பிப் போட்டுக்கும்” என்றான். கமல் அதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தான். “செல்லம் போய் எல்லோருக்கும் பிளேன் ரீ போட்டுக் கொண்டு வா உன்ரை சின்னக்கையால்” அருள் சனாவைப் பார்த்துக் கேட்டான். “இன்டைக்கு ஸ்ரீலங்கா மிக்சர் வந்திருக்கு நான் பிளேன் ரீ போட்டு மிக்சரின்டை டேஸ்ட்டைக் கெடுக்க விரும்பவில்லை” என்றான் சனா.

இவர்களின் அரட்டையை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அகிலனுக்கு கடுப்பாகியது. அவனுக்கு எப்படியாயினும் மிக்சர் சாப்பிட்டாகனும். “சரி விடுங்க நீங்கள் போய்ப்பிளேன் ரீ போடுகிறதுக்கிடையில் மிக்சர் பூஞ்சணம் பிடிக்கப்போகுது...” என்றவாறு அங்கிருந்த உருப்படிகளை எண்ணினான். அங்கு மொத்தம் பதினெட்டுத்தலைகள் அசைந்து கொண்டிருந்தன. “நான் வாறவரைக்கும் யாரும் மிக்சரை உடைக்கக் கூடாது...” என்ற நிபந்தனையுடன் சமையலறையை நோக்கி நகர்ந்தான் அகிலன்.

சற்று நேரத்திலெல்லாம் பிளேன் ரீ ரெடி. பார்த்தீபன் மிக்சர் பொட்டலத்தைத் தனது கைகளால் பிரித்து அனைவருக்கும் சம அளவாகப் பங்கிட்டுவிட்டு கொஞ்சம் அதிகமாகவிருந்த மிக்சரைத்தாக்கி பொதியுடன் அகிலனிடம் கொடுத்தான். அதை அகிலன் பெரும் உவகையை வெளிப்படுத்தியவாறு பெற்றுக் கொண்டான்.

மஞ்சள் நிற இயந்திரம் பூட்டப்பட்ட வெள்ளைநிறப் புகைவண்டிகளை சிலர் தமது உதடுகளில் தாங்கியவாறு மிக்சரை நொறுக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அனைவரது வாய்க்குள்ளும் “நொறுக் நொறுக்...” சத்தம். அது அந்த “ஏ” ருமை அதிரவைத்துக் கொண்டிருந்தது. சற்றுநேரத்திலெல்லாம் அனைவரும் மிக்சரை அரட்டையுடன் காலி செய்தனர். கோபிக்கு இவை அனைத்தும் நெஞ்சுக்கு நிறைவைத் தருவதுபோல அமைந்திருந்தது.

வாழ்க்கையில் புதிதாகப் பெற்றுக் கொண்ட நண்பர் வட்டத்தில் கோபியும் ஐக்கியமாகி மிக்சர் உண்ட நாக்கினை பிளேன்ரீ போட்டு நனைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

7. லண்டன் மாப்பிள்ளையும் பரீஸ் பாஸ்கரும்

மறுநாள் திங்கட்கிழமை இனிதாக மலர்ந்தது. உறக்கத்தை உதறிவிட்டு ஒவ்வொருவராக எழுந்து தமது காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டிருந்தனர் நண்பர்கள். கோபி படுக்கையிலிருந்து எழுந்திராதவனாக கண்களை விழித்தபடியே மூளையைப் பிய்த்துக் கொண்டிருந்தான். தங்கையின் நினைவுகள் அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்துகொண்டிருந்தன. முதல் நாள் படுக்கைக்குச் செல்லும்போது தன்னை மறுநாள் கல்லூரியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுமாறும், தான் ஒரு புதிய கைத்தொலைபேசி வாங்கவிருப்பதாகவும் சர்மிலனிடம் கூறியிருந்தான் கோபி. சர்மிலனும் அதற்கு உடன்பட்டவனாக மறுநாள் காலை ஒன்பதரைக்குச் செல்வோம் என உறுதியளித்திருந்தான். சர்மிலனுக்கு மதியத்தின் பின்னர்தான் கல்லூரி என்பதால் கோபியின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவதில் அவனுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இருக்கவில்லை.

கோபிக்கு அருகிலே உறங்கி விழித்திருந்த சர்மிலன் கோபியைப் பார்த்துக் குட்மோனிங் கோபி என்றான். பதிலுக்குக் கோபி வெரிகுட்மோனிங் என்றான். சர்மிலன் கோபியின் முகத்தைப்பார்த்தான். அது வற்றிப்போன வடகம் போல வாடியிருந்தது. “கோபி என்ன வீட்டு நினைப்புப்போல.....இப்படித்தான் நாங்களும் வந்து ஒரு கிழமை சரியாகக் கஷ்டப்பட்டம் பிறகு எல்லாம் சரியாப்போச்சு....” என்றவன் கோபியைப் பார்த்து “நாங்கள் இங்க இருந்து சரியாக எட்டரைமணிக்கு வெளிக்கிட்டாதான் சரியாக இருக்கும்....” என்று கூறி கோபியை எழுந்து ஆயத்தமாகுமாறு சொல்லாமற் சொன்னான்.

சிறிது நேரத்திலெல்லாம் கோபியும் சர்மிலனும் வெளியே செல்ல ஆயத்தமானார்கள். கோபி கல்லூரியில் சேர்ந்து கொள்வதற்கான அனைத்து ஆவணங்களையும் எடுத்து ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டான். அப்போது நேரம் காலை எட்டுமணி பதினைந்து நிமிடங்கள் என்பதைக் கடிக்காரம் உணர்த்தியது. வீட்டில் இருந்த பெரும்பாலானவர்கள் கடமைகளின் நிமித்தம் கல்லூரிகளுக்கும் வேலைத் தளங்களிற்கும் சென்றிருந்தனர். அகிலன் கல்லூரிக்குச் செல்லும்போது பிரான்ஸ் போக வந்த அருளின் பின்புற குண்டுத் தசையில் பலமாகத் தட்டிவிட்டுச் சென்றான். அதனாலோ என்னவோ அருள் பாரிஸ் கனவுகளுடன் காலைச் சற்று ஆட்டியசைத்தபடி அரைத்துக்கத்திலிருந்தான்.

லண்டன் மாப்பிள்ளையாகப் போகும் கனவுகளுடன் மலேசியா வந்த அச்சுதனோ வழக்கம் போல எழுந்து தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தான். சில நாள்கைகளில் தேநீர் தயாராக சர்மிலனும் கோபியும் தேநீர் குடித்துவிட்டு

கல்லூரி நோக்கிய தமது பயணத்தை ஆரம்பித்தனர்.

“நியூயோர்க் நகரம் உறங்கும் நேரம்...” “ஜில்லென்று ஒருகாதல்” படத்திலிருந்து அந்தப் பாடல் அச்சுதனின் போனில் “ரிங்கிங் ரோனாக” ஒலித்தது. தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருந்த அச்சுதன் தனது தேநீர்க் குவளையை மேசைமீது வைத்துவிட்டு ஓடிச்சென்று தனது செல்போனைத் தூக்கினான். அது அவனது பிரயாண முகவரான பாரிஸ் பாஸ்கரின் அழைப்பு மணி. “ஆகா...எனது ஏஜென்சி கோல்பண்ணுறான், எப்படியும் என்னை ஏத்திறது பற்றித்தான் கதைக்கப்போறான்...” என்று ஆவல்பட்டவாறே பொத்தனை அழுத்தி போனைக் காதருகே வைத்தான்.

“ஹலோ அச்சுதன் என்ன நடக்குது...”

“சொல்லுங்க பாஸ்கர் அண்ணை. நான் இப்பத்தான் எழும்பி ரீ குடிச்சுக்கிட்டிருக்கிறன். எப்பிடயண்ணை என்ற அலுவல்? எப்பசரிவரும்?”

“ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ... அது சம்பந்தமாகத்தான் உங்களோட கதைக்க எடுத்தனான். உங்களுக்கெண்டு ஒரு “எம்” புத்தகம் (m-Book = மலேசியக் கடவுச்சீட்டு) செய்து வைச்சிருந்தனான். “எம்” புத்தகத்தில் நேற்று ஏறின ரெண்டுபேர் டுபாயில் மாட்டிட்டாங்க. இப்ப “எம்” புத்தகத்தில் ஏறுறது கொஞ்சம் கஷ்டம். அது தான் உங்களை “எஸ்” புத்தகம் செய்து ஓட்டி போட்டு ஏத்தலாம் என்று. தான் நினைச்சிருக்கிறன். ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ அடுத்தமாதம் லண்டன்ல தேம்ஸ் நதிக்குப் பக்கத்தில் நிப்பிங்க” என்று தனது ஏஜென்டுக்குரிய பாணியிலே அச்சுதனைக் குளிரவைத்தான் பாரிஸ் பாஸ்கர். அத்தோடு அவன் நின்றுவிடாது “ஓகே அச்சுதன் என்ன மேட்டரென்றா உங்கட நாலுபோட்டோ எனக்கு வேணும். எப்படியெடுக்க வேணுமெண்டா தலைக்கு “ஜெல்” பூசி நடுஉச்சி பிரிச்சு இழுத்து ஏலுமெண்டால் “பொண்டிங்” தாடிவிட்டு படம் எடுத்து வையங்க. “கசவலா” ரீசேட் போட்டுப் போட்டோ எடுங்க. நான் அப்புறமாக கோல் பண்ணுறன்”. என்றவன் ஓகே சொல்லி தனது அழைப்பைத் துண்டித்துக் கொண்டான். தன்னிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட முற்பணமான மூவாயிரம் அமெரிக்க டொலர்களை மூடிமறைப்பதற்கான பம்மாத்து வேலைதான் இது என்று அச்சுதன் புரிந்து கொண்டபோதிலும் அவனால் “ஏஜென்ட் சொல்மிக்க மந்திரமில்லை” என்னும் புதுமொழியையும் மீற முடியவில்லை.

“அட இதுவரைக்கும் எத்தனை போட்டோ குடுத்தாச்சு. தொலைவான் இண்டைக்கும் இருபது வெள்ளியை தானஞ்செய்யச் சொல்லுறான். சரி இண்டைக்கு மட்டும் பாஸ்கர் கேட்டது போல படம் எடுப்பம். இனியும் போட்டோ அது இது எண்டா, என்னண்ணை என்னைப் பேயனாக்கிறீங்களா? என்று நச்சென்று நாலுவார்த்தை கேட்கவேண்டியதுதான்..” என்று வழக்கம் போல எண்ணியவாறு அச்சுதன் ஆறிப்போன தேநீரைக் குடித்து முடித்தான். அந்தத் தேநீரில் சீனி கொஞ்சம் தூக்கலாகி இருந்தது. அந்தத்தூக்கலான

சீனி பாரிஸ் பாஸ்கரின் பேச்சுப் போல இனிப்பாக இருந்தது.

ஒருவாரத்தில் லண்டன் பயணம் என்று தான் அச்சுதன் மலேசியாவில் கால்பதித்தான். வந்திறங்கியவுடன் ஆறு புகைப்படம் எடுத்துத் தருமாறு அச்சுதனைக் கேட்டிருந்தான் பாரிஸ் பாஸ்கர். அன்று தொடங்கிய படம் எடுக்கும் புராணம் இன்று வரை ஓயவில்லை. முதன்முதலில் அச்சுதனிடம் போட்டோ கேட்கும் போது பாரிஸ்பாஸ்கர் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு ஸ்ருடியோ ஒன்றுக்கு அவனை அழைத்துச் சென்று “அச்சுதன் இங்க போட்டோ எடுங்க. இது எனக்குத் தெரிந்த ஸ்ருடியோ தான். போட்டோவும் நல்ல குவாலிட்டி ரேட்டும் குறைவு” என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அப்போது அந்த ஸ்ருடியோவில் புகைப்படம் எடுக்கும் இருபது வயது மதிக்கத்தக்க சீனயுவதி அச்சுதனைப் பார்த்து லேசான புன்முறுவல் பூத்தாள். அச்சுதனும் பதிலுக்கு அவளைப்பார்த்து புன்முறுவல் பூத்தபடி “வேண்டாம் அச்சுதா.. நீ அவளைப்பார்க்க, அவள் உன்னைப்பார்க்க கண்டகாதல், வந்து தொலைஞ்சிடப்போகுது. அப்புறம் உன் லண்டன் மாப்பிளைக் கனவு எல்லாம் கலைஞ்சு போயிடும். வேண்டாம் அச்சுதா வேண்டாம்.” என்று தனக்குள் சொல்லியவாறே தனது மனதினை இரும்புச்சங்கிலியால் பூட்டிக்கொண்டு கனவினை மட்டும் வானளாவ வளர்த்து வந்தான் அச்சுதன்.

ஆனால் ஒருவருடம் இரண்டு மாதம் கடந்து விட்ட நிலையில் “சங்சிங்கு..” என்ற அந்தச் சீன அழகிக்கும் ஸ்ருடியோ முதலாளி மகன் “ஆங் சாங் கூ” விற்கும் காதல் மலர்ந்து கலியாணமாகி கையில் “லிங் சா” என்ற நான்கு மாதம் நிரம்பிய அழகிய பெண்குழந்தை. அந்தக் குடும்பமே அச்சுதனின் நெருங்கிய நண்பர்களாகுமளவிற்கு அச்சுதன் அந்த ஸ்ருடியோவின் பிரதான வாடிக்கையாளன். அவர்கள் அடிக்கடி அச்சுதனைப் பார்த்துக் கேட்கும் கேள்வி நீங்கள் ஏதாச்சும் சினிமாவில் நடிக்க முயற்சி செய்கிறீர்களா என்பது தான். அந்தளவுக்கு பாரிஸ் பாஸ்கரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அச்சுதன் எடுக்கும் போட்டோக்களின் கெட்டப்புக்கள் ஏராளம். அச்சுதன் இதுவரை எத்தனையோ புகைப்படங்கள் எடுத்திருப்பான். பயணங்கள் முடிவதில்லை என்பது போல அவனது புகைப்படம் எடுக்கும் படலம் தொடர்ந்ததே ஒழிய அவன் எண்ணியிருந்த பிரயாணம் மட்டும் கைகூடுவதாகவில்லை.

“சரி இண்டையோட படமெடுக்கும் படலத்தை நிறுத்தவேண்டியது தான். இனியும் என்னட்ட படம் கேட்டா நச்சென்று நாலுவார்த்தை மண்டேல ஏறுறமாதிரி கேட்கவேண்டியது தான்” என்று எண்ணிக் கொண்டு அங்கிருந்தவாறே அருள் படுத்திருக்கும் திசையைப் பார்த்தான். அருள் இலேசாகக் கால்களை அசைத்தபடி தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அச்சுதனின் கண்முன்னேயே அருள் ஒரு ஆறுதல் பொருளாக காட்சி கொடுத்தான். வழக்கம் போல அச்சுதன் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

“சரி சரி....எல்லாம் சரிவரும்...அவனவன் ரெண்டு மூன்று வருசமெண்டு நிக்கிறாங்கள் நான் ஒருவருசம் தானே..”

அச்சதன் அருளாகே சென்று ஆறிப்போன மீதித் தேநீருக்குள் சுடுநீர் ஊற்றிச் செப்பனிட்டவாறு அருளை எழுப்பினான். “அருள் அருள்...இந்தா எழும்பி ரீ குடி. ரீ ஆறப்போகுது...” பாதித்தாக்கத்தில் இருந்து எழுந்து தனது பாரிஸ் கனவுகளைக் கலைக்க விரும்பாத அருள் “இல்லை மச்சான் எனக்கு ரீ வேண்டாம். நீ குடி. நான் இன்னும் கொஞ்சம் நித்திரை கொள்ளப்போறன்” என்று கூறி போர்வைச் சேலையால் இழுத்துப் போர்த்தபடி மீண்டும் தூக்கத்துக்குச் சென்றான்.

மீண்டும் அச்சதனின் மனம் அவனுக்கு ஆறுதல் சொன்னது. “அச்சதா... களவா வெளிநாடு போறதெண்டா முன்னப்பின்ன இப்படி இருக்கத்தான் செய்யும். அவனவன் மூன்று நாலு வருசமெண்டு நிக்கிறான்கள். ஏன் அருள் கூட வந்து இரண்டரை வருசமாகுது. சரிவரும் சரிவரும் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதே”. பாரிஸ் கனவுகளுடன் மலேசியா வந்து இரண்டரை வருடங்களைக் கடந்து விட்ட அருள் கனவிலே “எயார் பிரான்ஸ்” சில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தான்....

8. “என்னவளே அடி என்னவளே.....”

கல்லூரியை நோக்கிப் புறப்பட்ட சர்மிலனும் கோபியும் சுபாங் ஜெயா மெற்றோ ரயிலில் ஏறிக்கொண்டனர். அங்கிருந்து அவர்கள் கோலாலம்பூரை நோக்கித் தமது பயணத்தை ஆரம்பித்தனர். அவர்கள் ரயிலில் ஏறும்போது நேரம் ஒன்பது மணி. எப்படியும் கோலாலம்பூரில் இருக்கும்-கோபி அனுமதி பெற்ற 'சந்தோஷ்' கல்லூரிக்குப் போவதென்றால் குறைந்தது அரைமணிநேரமாவது தேவை. மின்சாரப் புகைவண்டி அங்கிருந்து குறைந்தது பத்துத்தரிப்பிடங்களைத் தாண்டி கே.எல்.சென்ரல் எனப்படும் பிரதான புகையிரத நிலையத்தில் ஓய்வுக்கு வர சர்மிலனும் கோபியும் இறங்கிக்கொண்டனர். அங்கிருந்து குறைந்தது பத்து நிமிட நடைதூரத்திலே தான் கோபி படிக்கவந்த கல்லூரி இருந்தது. அது அமைந்திருந்த இடம் கோலாலம்பூர் நகரின் இதயம் போன்ற பகுதியில் (Heart of the city). ஏற்கனவே ரயிலில் வரும் போது கண்ணில் பட்ட ஒவ்வொரு இடங்களையும் காட்டி கோபிக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்த சர்மிலன் கல்லூரியை நோக்கி நடந்து செல்லும் வேளையிலும் ஒவ்வொரு பிரதான கட்டிடங்கள், வீதிகள் என்பவற்றை கோபிக்கு அறிமுகம்

செய்து கொண்டே அவனை அழைத்துச் சென்றான்.

ஒன்பதே முக்கால் மணிக்கெல்லாம் அவர்கள் 'சந்தோஷ்' கல்லூரியைச் சென்றடைந்தனர். சர்மிலனும் கோபியும் உள்ளே சென்று விசாரணைப் பகுதியில் கடமையாற்றிய மலாய்க்காரப் பெண்ணிடம் ஏதோ பேசிவிட்டு அந்தப்பெண்ணின் அறிவுரைக்கமைய சர்வதேச மாணவர் பகுதி (International Student Unit- ISU) க்கு சென்றனர். அந்தக்காரியாலய வாசலில் நின்று ஊழியர் உள்ளே வேறொருவர் பேசிக் கொண்டிருப்பதாகவும் அவர்களைச் சிறிது நேரம் காத்திருக்குமாறும் கேட்டுக் கொள்ளவே சர்மிலனும் கோபியும் முன்னால் இருந்த இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

இவர்கள் இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்ட சில நிமிடங்களுக்குள்ளாகவே மேலும் இரு இளம் பெண்கள் அவ்விடத்துக்கு வந்தனர். அவர்களில் ஒருத்தி நடந்து வரும்போது தனது கைத்தொலைபேசியில் யாருடனோ பேசிக்கொண்டிருந்தாள். மற்றையவள் நேராக வந்து முன்னால் இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள். இரு பெண்களையும் சர்மிலன் பார்த்தபோதிலும் கோபி தனது தலையைக் குனிந்தவாறு தனது ஆவணங்களை மீண்டும் மீண்டும் புரட்டிச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தான். போன் பேசிக்கொண்டிருந்தவள் நேராகச் சென்று கண்ணாடி ஜன்னலின் ஊடாக வெளியே பார்த்தபடி போன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் மிக மிக அழகான பெண் என்பதினாலோ என்னவோ அவளின் இடையழகைச் சர்மிலன் தனது கண்களை இமைக்காது பார்த்து ரசித்து ஏங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவள் எப்போது திரும்புவாள் அவளின் முக அழகை மீண்டும் பார்த்து ரசிக்க வேண்டும் என்ற ஏக்கத்துடன் சர்மிலன் அவளின் பின்னழகில் பிரமித்துப் போயிருந்தான்.

மற்றைய பெண்ணும் அழகியாகத்தான் இருந்தாள். “சரி அவள் போன் பேசிவிட்டு வருவதற்கிடையில் இவளுடன் பேச்சுக்குடுப்பம்” என்று எண்ணியவாறு சர்மிலன் ஆரம்பித்தான். “ஹாய்”, பதிலுக்கு அவளும் “ஹாய்” என்றவாறே புன்னகைத்தாள். அப்போது கோபியும் தனது தலையை நிமிர்த்தி அந்தப் பெண்ணைப்பார்த்து “ஹாய்” சொன்னான். “ஹாய்” என்ற இரண்டு எழுத்துக்களில் மூவரும் அறிமுகமாயினர். ஆனால் மற்றையவளோ வெளியே பார்த்தபடி போன் பேசிக் கொண்டே நின்றாள். கோபியும் அவளது பின்னழகை சிறிது ரசித்துவிட்டு சர்மிலனைப் போலவே முகவழகைப் பார்க்கும் ஏக்கத்துடன் அமைதியாகவிருந்தான். அவளின் கற்றைக் கூந்தலும் மெல்லிடையும் இருவரதும் இரத்த ஓட்டத்தை அதிகரித்தது.

அவள் எப்படியும் இங்கே தானே வரவேண்டும் அப்போது அவளின் அழகை முடிந்தவரை ரசிக்கலாம் என்று தமக்குள்ளே தனித்தனியாக எண்ணிக் கொண்ட இருவரும் தமக்கருகில் உட்கார்ந்திருந்த இருபது வயது மதிக்கத்தக்க அந்தப் பெண்ணுடன் “ஹாய்” க்கு மேலும் வேறும் ஏதாவது பேச வேண்டுமென

எண்ணும்போது “ஹாய் ஆ யூ நியூ ஸ்டூடன்ட்” என்று ஆரம்பித்தான் சர்மிலன். “நோ! சீ இஸ் நியூ வன் சீ இஸ் மை பிரண்ட்” என்று ஆங்கிலத்தில் கூறினான் அவன். அந்தப் பெண்ணை பார்க்கும்போது சர்மிலனுக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பெண் போன்று இருந்ததோ என்னவோ “நீங்கள் எங்கிருந்து படிக்க வந்திருக்கிறீர்கள்” என வினாவினான். பதிலுக்கு அவளும் தானும் தனது நண்பியும் இந்தியாவில் கேரளாவைச் சேர்ந்தவர்கள் எனக் கூறினான். அவள் தனது பெயர் ரீட்டா என நண்பர்களுக்குக் கூற அவர்களும் தங்களது பெயர்களை ரீட்டாவுக்குக் கூறி சற்று நெருங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

“நான் இலங்கையில் இருந்து நேற்றைய தினம் தான் மலேசியாவுக்கு வந்தேன்” என்று கோபி தன்னைப்பற்றிக் கூறினான். அப்போது உள்ளே அலுவலகத்திலிருந்தவர்கள் தொடர்ச்சியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்ததனால் இவர்களுக்கு வெளியே குசியாகவிருந்தது. முதலில் உள்ளிருப்பவர்கள் அலுவலை முடித்துவிட்டு எப்பா வெளியில் வருவாங்கள் என்று தான் எண்ணிக் கொண்டிருந்திருப்பார்கள் நண்பர்கள். ஆனால் இப்போதோ உள்ளிருப்பவர்கள் இப்போதைக்கு வெளியில் வரக்கூடாது என வேண்டிக் கொண்டிருப்பது போல ரீட்டாவுடன் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது திரும்பி நின்று போன் பேசிக் கொண்டிருந்த மற்றைய பெண் உரையாடி முடித்தவளாக தனது மொபைல் போனைத் தனது கைப்பையினுள் வைத்தவாறு மெல்லத்திரும்பி அங்கிருந்து ரீட்டாவைப் பார்த்தான். ஏங்கிக் கொண்டிருந்த சர்மிலன் அவளின் முகஅழகையும் முன்னழகையும் முடிந்தவரை இரசித்தான். அவள் அங்கிருந்து மெல்ல இவர்களை நோக்கி நடந்து வந்தாள். சர்மிலனைப் போலவே அவளைப்பார்க்க ஏங்கிக் கொண்டிருந்த கோபியும் அவளின் முகத்தைப் பார்த்தான். ஆனால் அவனால் அவளின் அழகை ரசிக்கமுடியவில்லை. அவனது இதயம் ஒருகணம் வெடித்துப் பிளந்தது போல இருந்தது. அங்கிருந்து புறப்பட்ட குருதி அவன் உடல்முழுவதிலுமிருந்த மயிரிழை நாடி நாளங்களைக்கூட புடைக்கச் செய்தது. அவனது கண்கள் இருட்டாகியது போல கோபியின் இதயம் “டக் டக்” என்று பலமாக அடித்துக் கொண்டது.

வான் பூமி இரண்டுமாய் இணைந்ததே - நொடியில்
நீர் காற்று நெருப்புடன் புகுந்ததே - எனக்குள்
பஞ்ச பூதமும் பதறிக் கொண்டதே - உள்
நெஞ்சில் வலி நிறைந்தே கொன்றதே-கொடும்
காதல் யுத்தத்தில் அகதிநான் கைதுசெய் - இனி
உந்தன் அடியில் புகலிடம் கொடுத்திடு

(வான் பூமி)

உன்மேனி ஒளியில் நட்சத்திரம் மறைந்திடும்
உன் இடையின் நெளிவைக் கொலுசுகள் இசைத்திடும்

உன்மஞ்ச நெஞ்சம் நான்தேடும் தஞ்சம்
வெண்சங்குக் கன்னம் தேன்சிந்தும் கிண்ணம்
மண்மீது மின்னும் விண்மீனும் நீயே
பெண்ணென்று வந்த என்காதல் தீயே

ஏன் எனக்குள் வந்தாய்?
நான் கரைந்து போனேன்... (வான் பூமி)

என் இரவுப்பொழுதின் ஒளிதரும் நிலவு நீ
என் கவிதைமழையில் நனைந்திடும் பெளர்ணமி

நானும் வாழும் வீட்டில் நீயேஎன் ராணி
உன்பாதை எங்கும் நானே உன்தோணி
உன்னோடு வாழ ஆசைகள் கொண்டேன்
கோயில்கள் ஏறி பூஜைகள் செய்தேன்

ஏன் எனைக் கொன்றாய்
நான் எரிந்து போனேன்... (வான் பூமி)

என்னும் படியாக கோபியின் மனம் ஒருகணம் அதிர்ந்து போனது. அவளும் கோபி சர்மிலன் இருவரையும் பார்த்தவாறு நடந்துவந்தாள். அவள் அண்மையில் வர தனது புத்தகப்பை வைத்திருந்த இருக்கையில் இருந்து புத்தகப்பையை எடுத்து அவளுக்கு இடம் கொடுத்தான் கோபி. அவளும் கோபிக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டு அந்த இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள். கோபிக்குப் பேசுவதற்கு வார்த்தைகள் வெளி வரமுடிந்தன. இருப்பினும் அவளுடன் எப்படியாவது பேசவேண்டும் என எண்ணி “நீங்கள் புதிய மாணவியா” என்று ஏற்கனவே ரீட்டா மூலமும் அறிந்திருந்த விடயத்தை மீண்டும் அவளைப்பார்த்துக் கேட்டான். அவளும் “ஆம்” என்று தலையசைத்தாள். இருவரும் தமது பெயர்களைக் கூறி ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகமாயினர். இடையில் புகுந்த சர்மிலனும் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். அவள் தனது பெயர் காயித்திரி மேனன் எனவும் தான் கேரளாவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவள் என்றாலும் தான் படித்தது எல்லாம் சென்னையில் தான் என்றும் கூறி தனக்கு நன்றாகத் தமிழ் பேச முடியும் எனக் கூறினாள். அதைக் கேட்டு கோபியின் மனதில் பாலைவனப் பூக்கள்

மலர்ந்து வாசம் பரப்பியதுபோல இருந்தது. அத்தோடு காயித்திரி மேனனும் தானும் முகாமைத்துவ கற்கை நெறிக்காகவே சேர்ந்து கொள்ள வந்திருப்பதாக கோபிக்குச் சொல்ல கோபியின் மனம் இரட்டிப்புச் சந்தோசமானது.

அவனது சந்தோசம் நொடிகள் நிலைப்பதற்கிடையே உள்ளே பேசிக் கொண்டிருந்தவர்கள் தமது அலுவல்களை முடித்துவிட்டு வெளியேறினர். உள்ளிருந்து ஒரு மணிச் சத்தம் வர அங்கிருந்த ஊழியர் கோபியையும் சர்மிலனையும் உள்ளே செல்லுமாறு வேண்டிக் கொண்டார். இருவரும் எழுந்து உள்ளே நுழைந்தனர். உள்ளே சர்வதேச மாணவர் பிரிவுக்கு பொறுப்பாக இருந்தவர் ஒரு தமிழர். அவருக்கு ஒரு நாற்பத்தைந்து வயது இருக்கும். பார்ப்பதற்கு நல்ல சிவப்பாகவும் எடுப்பாகவும் இருந்தார். காதோரம் எட்டிப்பார்த்த நரை முடிகளுக்கு அவர் பூசியிருந்த கறுப்புச்சாயம் சற்று மங்கலாகக் காணப்பட்டாலும் அவர் ஒரு இளைஞர் போலவே காணப்பட்டார். அவர் தனது மேசையின் மீது வைத்திருந்த வெள்ளை நிற பிளாஸ்டிக் அட்டை அவரது பெயர் எஸ்.பழனிவேல் என்றும் சர்வதேச மாணவர் பிரிவுக்கு அவர்தான் பொறுப்பானவர் என்றும் எடுத்துக்காட்டியது.

பழனிவேல் நண்பர்களைப் பார்த்து காலைவணக்கம் சொல்லி வரவேற்றார். நண்பர்களும் அவருக்குப் பதிலுக்கு வணக்கம் கூறி பழனிவேலிற்கு முன்னால் இருந்த நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்து கொண்டனர். கோபி தான் கொண்டுவந்த ஆவணங்களை பழனிவேலிடம் சமர்ப்பித்தான். அவரும் அவற்றை வாங்கிச் சரிபார்த்துவிட்டு ஓகே சொன்னார். அவர் கோபிக்குரிய பாடவிதானக் குறிப்புகளையும், பாடநேர அட்டவணையையும் கொடுத்து வருகின்ற வெள்ளிக்கிழமை விரிவுரைகள் ஆரம்பமெனக் கூறி கோபியின் கைகளைப் பிடித்துக் குலுக்கி கோபியை வாழ்த்தினார். சர்மிலனும் அவருக்குக் கைலாகு கொடுக்க இருவரும் பழனிவேலுவுக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டு வெளியேறினர்.

இருவரும் வந்த அலுவல்கள் சுமுகமான முறையில் பூர்த்தியடைந்ததையிட்டு சந்தோசப்பட்டவாறே வெளியில் வர வெளியில் அமர்ந்திருந்த கேரளத்துக்கிளிகள் ரீட்டாவும் காயித்திரிமேனனும் உள்ளே நுழைவதற்காகக் காத்து நின்றனர். வெளியே வந்த நண்பர்கள் கேரளத்துக் கிளிகளுக்கு bye சொன்னார்கள். பைங்கிளிகளும் தமது இனியகுரலினால் bye என்றார்கள்.

அப்போது, பேரழகி காயித்திரி மேனன் கோபியைப்பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். பதிலுக்கு கோபியும் புன்னகைத்தான். அவளது பொன்வண்ணம், எடுப்பான தோற்றம், கயல் போன்ற கண்கள், அப்பிள்பழ உதடுகள் கோபியின் மனதை வதைத்தன. அவளின் மந்திர மார்புகள் கோபியின் மனதில் ஆயிரம் வாட்ஸ் மின்சாரத்தைப் பாய்ச்சுவது போல

அவனுக்குள் மாயாஜாலம் காட்டின. அவள் கோபியைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபோது அவளது கரும்புக் கன்னத்தில் ஏற்பட்ட சிறுகுழியில் கோபி கால்கள் தடுமாறி விழுந்து கொண்டன. அவளது கால்கள் நடக்க மறுப்பதுபோல இரண்டும் ஒன்றையொன்று பின்னிக் கொண்டன.

அதற்குள் “ஓகே கோபி கிளம்புவம்” என்று சர்மிலன் கூறவும் உள்ளிருந்து அடுத்த விருந்தாளிக்கான அழைப்பு மணி அடிக்கவும் சரியாக இருந்தது. ரீட்டா கதவைத்திறந்து கொண்டு உள்ளே செல்ல அவள் பின்னே காயித்திரி சென்றாள். காயித்திரியின் பார்வை அம்புகளால் துளைபோடப்பட்ட இதயத்துடன் கோபி கல்லூரியை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவளது நினைவுகள் மட்டும் சர்வதேச மாணவர் பிரிவு அலுவலக வாசலிலேயே காத்துக் கொண்டிருந்தது காயித்திரியின் வரவை எண்ணியபடி...

9. சிங்கப்பூர் போயிருக்கிறீர்களா.....?

கல்லூரியை விட்டு வெளியேறிய கோபியும் சர்மிலனும் கோலாலம்பூர் நகரின் மற்றொரு முக்கிய பகுதியான “புக்கிட் பின்தாங்”கை நோக்கிச் செல்வதற்காக “மொனோ ரயில்” எனப்படும் - நிலத்திலிருந்து குறைந்தது பத்து மீற்றர் உயரத்தில் பயணிக்கும் - ரயிலில் ஏறிக்கொண்டனர். அதில் பயணிக்கும்போது கண்களை மூடிக்கொண்டு ரசித்தால் அந்தப் பயணம் ஒரு விமானப்பயணத்தை ஞாபகப்படுத்தும். முதன் முதலில் அந்த ரயலில் பயணம் செய்யும் போது அது ஒரு இனிய அனுபவத்தை ஏற்படுத்தும். ஆனால் கோபி மட்டும் அதை ரசிக்காமல் ஏதோ சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தான். கோபி அமர்ந்திருந்த இருக்கையின் முன்புறத்தில் சில சீனத்துக்கன்னிகள் அமர்வதற்கு இருக்கைகள் இல்லாததால் எழுந்து நின்று பயணித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் ஒரு ஆறு ஏழுபேர் இருக்கும். அத்தனைபேரும் பால்போன்ற வெண்ணிற அழகிகள். அவர்கள் தமக்குள் ஜோக்கடித்தவாறும் பலமாகச் சிரித்தவாறும் பயணத்தை தொடர்ந்தனர். அவர்களில் சிலர் பயணக்களிப்பில் தங்களை மறந்தவாறு கோபி மீது தமது அங்கங்களை அழுத்தி உரசியபடி நின்று கொண்டிருந்தனர். இதைப்பார்க்கும் போது சர்மிலனுக்கு கடுப்பாகியது. இப்படி ஒரு சான்ஸ் தனக்கும் கிடைக்கவில்லையே என மனதில் புழுங்கியபடி ஏங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் போல கோபியை உரசும் அழகிகளைப் பார்த்து ஏங்கிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் கோபியோ எதையுமே பொருட்படுத்தாத உணர்ச்சியற்ற ஜடம்போல எதையோ மனதில் போட்டு குழப்பிக்

கொண்டிருந்தான். ஆனால் இடையிடையே அவன் கண்களுக்குள் தெரிந்த அழகிய கட்டிடங்களையும் அழகு கொஞ்சம் இடங்களையும் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த காலப்பகுதியில், மலேசியாவில் இருந்தும் சிங்கப்பூரில் இருந்தும் இலங்கை வந்த அந்நாட்டுப் பிரதமர்கள் தங்கள் நாடுகளையும் இலங்கையை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என குளுரைத்துவிட்டுச் சென்றனர். அதற்கு மேலாகவும் தமது நாடுகளை வளர்த்துச் சாதனை படைத்தனர். ஆனால் இன்றைக்கு இலங்கை எங்கே? சிங்கப்பூர் எங்கே? மலேசியா எங்கே..?” என்று கோபியின் ஆசிரியர் கூறியது அப்போது கோபியின் மனதில் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“ஓகே கோபி நாங்க இறங்கவேண்டிய இடம் வந்திட்டிடுது” என்றான் சர்மிலன். மொனோ ரயிலும் “புக்கிட் பின்தாங்” தரிப்பிடத்தில் தனது வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தி கதவுகளைத் திறந்து கொண்டது. இருவரும் ரயிலில் இருந்து இறங்கியவாறு தமது நடையை ஆரம்பித்தனர்.

“என்ன கோபி மலேசியா எப்படியிருக்கு...” என்று கேட்டான் சர்மிலன்

“ஏற்கனவே பல சினிமாப்படங்களில் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் நேரில் பார்க்கிறபோது அதைவிட நல்லாயிருக்குது” என்றான் கோபி.

“மலேசியா நல்லாயிருக்கு.....ஆனா மனசுமட்டும் சரியில்லைப்போல.....”

“ஏன் அப்படிக்கேட்கிறீங்க”

“இல்லை முகத்தில் கலகலப்பைக் காணல...என்ன வீட்டு யோசனையோ? இல்லாட்டி வேறயெதாவது பிரச்சனையோ.....”

“இல்லை அப்படியொண்டும் இல்லை...”

“என்னெண்டாலும் சொல்ல விரும்பினா சொல்லுங்கோ என்னால முடிஞ்சளவுக்குச் செய்யிறேன்..... ஓகே அதைவிடுங்க.... ஒரு காலத்தில் சிங்கப்பூர் பிரதமர் இலங்கைக்கு வரும் போது இலங்கையைப் போல சிங்கப்பூரையும் கொண்டு வரவேண்டுமெனச் சொன்னாராம் இப்ப நிலைமையைப் பார்த்திங்களா.....?”

“ம்...அதைத்தான் நானும் ரயில்ல வரேக்க நினைச்சன்.... எப்படியெல்லாம் டெவலப் பண்ணி வைச்சிருக்கானுங்கள் மலேசியாவை. இந்தமாதிரி எங்கட நாட்டையும் கொண்டு வாரதெண்டா குறைஞ்சது அம்பது வருசமாவது செல்லும்.....”

“மலேசியாவே இப்படியெண்டால் சிங்கப்பூர் எப்படியிருக்கும் என்று யோசித்துப்பாருங்க....” என்றவாறே இருவரும் புதிய மொபைல் போன் ஒன்றை வாங்குவதற்காக அருகில் இருந்த பெரிய பல்பொருள் அங்காடியொன்றை நோக்கி நடந்து சென்றனர்.

அப்போது அவர்கள் வீதியைக் கடந்து மறுபக்கம் செல்லவேண்டும். வீதியைக் கடக்க வேண்டிய விடயத்தை சர்மிலன் கோபிக்கு கூறிய பின்னர் இருவரும் மஞ்சள் கோட்டாத பகுதியால் வாகனங்களை விலத்தியபடி வீதியின் மறுபக்கத்துக்குச் சென்றனர்.

“சிங்கப்பூரில் இந்தமாதிரிக் கடக்க முடியாது. இப்படிக் கடந்தா பொலீஸ்காரன் பிடிச்ச இருபது டொலர் பைன் அடிப்பான்...” என்று கூறிய சர்மிலன் தான் சிங்கப்பூருக்குச் சென்று வந்துள்ளவன் என்பதைத் தெரிவிக்க ஆசைப்பட்டான். ஆனால் கோபியோ “நீங்க சிங்கப்பூருக்குச் சென்றிருக்கிறீங்களா...?” என்று கேட்பதற்குப் பதிலாக “ஓ...அப்படியா....” என்று மட்டும் நிறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டான். இருவரும் நடந்து சென்றனர். அவர்கள் செல்லவேண்டிய பல்பொருள் அங்காடி அவர்களின் கண்முன்னே தெரிந்தது.

அந்த அங்காடியில் மொத்தம் எட்டு மாடிகள் காணப்பட்டன. அந்த அங்காடி முழுவதுமே இலத்திரனியல் பொருட்களின் விற்பனைக் கூடமாகவே காட்சி தந்தது. எங்குபார்த்தாலும் இலத்திரனியல் கடைகள். பொருட்களை வாங்குவதற்கென வந்த கூட்டம் அங்காடி முழுவதும் அலைமோதியது. சிறியவர் முதல் வயோதிபர்கள் வரை இலத்திரனியல் பொருட்களை வாங்குவதற்கு ஆர்வம் காட்டிக் கொண்டிருந்தனர். அது கோபி மனதில் ஆச்சரியத்தையும் கூடவே நல்லூர்த் தேர்த்திருவிழாவையும் ஞாபகப்படுத்தியது.

மின்சாரத்தில் நகரும் படிக்கட்டுக்கள் வழியாக இருவரும் மூன்றாவது மாடிக்கு விரைந்தனர். மூன்றாவது மாடி முற்றிலும் கைத்தொலைபேசி களுக்கென்றே ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு காணப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான கைத்தொலைபேசிக்கடைகளில் சிலவற்றைத் தெரிவுசெய்து இருவரும் கைத்தொலைபேசிகளைத் தேடினர். இறுதியில் ஒரு சீனக் கடையில் கோபிக்குரிய மொபைல் போன் தெரிவுசெய்யப்பட்டது.

“நான் ஒரு ‘பென் டிரைவ்’ பார்க்கணும்” என்றான் சர்மிலன். மீண்டும் நகரும் படிக்கட்டுக்களின் ஊடாக இருவரும் நான்காவது மாடிக்கு விரைந்தனர். அங்கே கடைஒன்றுக்குள் புகுந்து “பென் டிரைவ்” வின் விலையைக் கேட்டான் சர்மிலன். கடைக்காரனும் அதற்குரிய விலையைக் கூறினான். அதனுடைய விலையைச் சற்றுக்குறைத்துத் தரும்படி அவன் அந்தக்கடைக்காரரைப் பார்த்துக் கேட்டுக்கொண்டான். கடைக்காரன் “பிக்ஸ் பிரைஸ்” என்றான். சர்மிலன் கொள்வனவு செய்யாது கடையை விட்டு வெளியேறினான்.

கடையைவிட்டு வெளியேறிய சர்மிலன் கோபியைப் பார்த்து “பென் டிரைவ்” எல்லாம் சிங்கப்பூர்ல மலிவா வாங்கலாம். “அங்க போகும் போது வாங்கிக்கலாம்...” என்றான். அதற்குக் கோபியோ “ஆ....அப்படியா...? அங்கு என்னவிலை....?” என்று மட்டும் கேட்டான். சர்மிலன் சிங்கப்பூரில் ஒரு நான்கு ஜீபி ‘பென் டிரைவ்’ வின் விலையைக் கூறினான். அப்போதும்

“நீங்கள் சிங்கப்பூர் போயிருக்கிறீர்களா....?” என்று சர்மிலனைப் பார்த்துக் கேட்பதற்குத் தவறியிருந்தான் கோபி.

இருவரும் தமது பணிகளை முடித்தபின் வீடுநோக்கி நகர ஆயத்தமானார்கள். அப்போது இருவரும் ஏதாவது சாப்பிட்டு விட்டுச் செல்லுவோம் என முடிவெடுத்தவர்களாக உணவுக்கடை ஒன்றுக்குள் நுழைந்தனர். அங்கிருந்த கதிரைகளில் உட்கார்ந்தபடியே மலேசியாவில் “ரொட்டிசாணாய்..” எனப்படும் நம்ம ஊர்ப் “பரோட்டா”வுக்கு ஓடர் கொடுத்தார்கள். சற்றுநேரத்தில் இவர்களின் மேசைக்கு “ரொட்டி சாணாய்” வந்தது. நம்ம ஊர்க்கடைகளில் குடிப்பதற்கு தண்ணீர் வைத்திருப்பார்கள். அதை எண்ணியவாறு கோபி தண்ணீரைத் தேடினான். அங்கே தண்ணீர் இல்லை. கோபியின் ஆதங்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட சர்மிலன் அங்கு நின்ற கடை ஊழியரைப்பார்த்து “ஐஸ் கோசோங் துவா” என்றான். சற்று நேரத்தில் ஐஸ் கட்டிகள் போடப்பட்ட இரண்டு குவளைப் பச்சைத்தண்ணீர் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. இருவரும் ரொட்டிச் சாணாய்களைப் பிரித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இடையில் சர்மிலன் ஆரம்பித்தான்.

“இங்கு பச்சைத்தண்ணீர்க்கும் காசதான்” என்றான். “காசா...எவ்வளவு...?” ஆச்சரியமாகக் கேட்டான் கோபி. “இந்த ஒரு கிளாஸ் தண்ணி எங்கட ஊர்ப்பெறுமதிக்கு பத்துருபா....” என்றான் சர்மிலன்.

“நம்மட ஊரில எண்டா கடைக்குச் சாப்பிடப்போனா முதல்ல குடிக்கத் தண்ணி குடுத்துவிட்டுத்தான் என்ன சாப்பிடுறீங்க எண்டு கேட்பாங்க இங்க என்னடான்டா....” சர்மிலனுக்குச் சொல்லிக் கொண்டே தனக்குள் போட்டுக் குழம்பினான் கோபி.

“வந்த புதுசில நாங்களும் உங்களை மாதிரித்தான் குழம்பிட்டம். பிறகு போகப் போகச் சரியாப் போச்சு....” என்றான் சர்மிலன். அதோடு நின்றுவிடாது “இங்கயாச்சும் பரவாயில்லை தண்ணிக்குக் காசதான் எண்டாலும் சாப்பிடுகிற கடையிலேயே வாங்கலாம். ஆனா சிங்கப்பூரிலயெண்டா இடையில் விக்கினாக் கூட அந்தக் கடையில் தண்ணியிருக்காது. பக்கத்துக்கடையில் தான் போய்த்தண்ணி வாங்கணும்..” அதோட மலேசியாவை விட சிங்கப்பூர்ல தண்ணிவிலை கூட என்று சொல்லியவாறு தனது குவளையில் இருந்த தண்ணீரை துளிகூடப் பருகாமலேயே ரொட்டிச் சாணையைப் பதம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சர்மிலன். “சிங்கப்பூருக்கு தண்ணீர் குடுப்பதே மலேசியாதான். நிலத்துக்கடியிலே பைப்போட்டு மலேசியாவில் இருந்து தான் தண்ணிபோகுது. பிறகு அதே தண்ணியை போத்திலல் அடைச்சு ‘மிரலல் வோட்டர்’ எண்டு அனுப்பி மலேசியாவில் கூடக் காசுக்கு விக்கிறாங்கள் சிங்கப்பூர்காரங்கள்” தனக்குத் தெரிந்த இன்னொரு செய்தியையும் கோபிக்குக் கூறியவாறு சர்மிலன் பெரு மூச்சுவிட்டான்.

சர்மிலன் கூறியதைக் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்ட கோபியோ “நம்ம ஊரு

அரசியல்வாதிங்கள் யாரும் சிங்கப்பூருக்குப் போய் பார்த்து விட்டால் அங்கிருந்தவாறே சூளுரைத்துவிடுவாங்கள் “இலங்கையை சிங்கப்பூர் போல கொண்டுவர வேண்டுமென்று” பிறகு நாட்டை வளர்க்கிறாங்களோ இல்லையோ சாப்பாட்டுக் கடைகளில் குடிக்கிற தண்ணிக்கும் இங்க உள்ள மாதிரிக் காசு குடுத்துத்தான் வாங்க வேண்டிவரும்” என்றான் கோபி.

“அந்தளவுக்கு முளையிருந்தால் நம்மடையாக்கள் இப்ப எங்கேயோ போயிருப்பாங்கள்...” என்றவாறே சர்மிலன் ரொட்டிச்சாணையின் இறுதிக் கட்டத்துக்கு முன்னேறினான்.

அப்போதும் கூட கோபி சர்மிலனைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை கூடக் கேட்கவில்லை “நீங்கள் சிங்கப்பூர் போயிருக்கிறீர்களா?” என்று. அதற்குப் பதிலாக அவன் சர்மிலனைப் பார்த்து “இங்க இருந்து சிங்கப்பூர் போறதெண்டால் எவ்வளவு செலவாகும்...” என்று மட்டும் கேட்டான். தான் இதுவரை எதிர்பார்த்த சிங்கப்பூர்ச் சமாச்சாரம் கைகூடப் போகுது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட சர்மிலன்,

“என்ன போய் வாரதெண்டா பஸ்குக்கு ஒரு நூறு வெள்ளி. இனிச்செலவு அது இது எண்டு பார்த்தாலும் ஒரு முந்நூறு வெள்ளிகாணும். ரெண்டு நாள் நிண்டிட்டு வரலாம்” என்றான்.

“பார்ப்பம் வசதி வந்தா ஒருக்கா சிங்கப்பூர் பார்க்கவேணும்..” என்றான் கோபி.

“அதுக்கென்ன போய்வந்தாப் போச்சுது...” என்றான் சர்மிலன்.

“நீங்கள் எத்தனை தரம் போய் வந்திருக்கிறீங்கள்...?” என்று கேட்டான் கோபி.

“நான் இங்க வந்த இரண்டு வருசத்தில் ஆறுதரம் போய் வந்திட்டன்” என்று கூறி தனது மனக்குமுறலை இறக்கிவைத்தான் சர்மிலன்.

“ஓ.....ஆறுதரம் போய்க்கிறீர்களா...?” வியந்தான் கோபி.

“ஒருக்காத்தான் நான் சொந்தச் செலவில போனான். அதுவும் முதன்முதல் போகேக்க தான். பிறகு எல்லாம் ஓசிதான். இப்படித்தான் உங்கள் மாதிரி பிரண்ஸ் யாராவது வந்து சிங்கப்பூர் காட்டச் சொன்னா, நான்தான் கூட்டிக் கொண்டு போகிறது. எல்லாம் ஒரு சமூக சேவைதானே..” என்று கூறி இலேசாகச் சிரித்தவாறு “பாப்பம் வாற மாசம் நம்லான் லீவு வருகுது. ஒருகிழமைக்கு கொலிஜ் லீவு விடுவாங்க. அப்ப போவம்” என்று கூறி தனது ஓசிப் பயணத்துக்கான இலவசச் சிட்டையை கோபியின் தலைமீது ஒதுக்கீடு செய்து கொண்டான் சர்மிலன்.

அப்போது ரொட்டிச்சாணையின் இறுதிப் பாகத்தை ஒரு சுருட்டுச் சுருட்டி தனது வாய்க்குள் திணித்து வயிற்றுக்குள் செலுத்திவிட்டு, பச்சைத் தண்ணீரை எடுத்து மிச்சம் விடாமல் குடித்து முடித்தான் சர்மிலன். அப்போது தான் சர்மிலனின் மனதும், வயிறும் நிறைந்து கொண்டது. அப்போது

அவன் விட்ட பெருமூச்சில் மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பில்லானது (bill) இலேசாகக் கிளம்பியது. அதனைத் தனது கைகளில் எடுத்தவாறு நேராகக் கடைக்காரரிடம் சென்றான் சர்மிலன். இவர்கள் செலுத்த வேண்டிய மொத்த பெறுமதி ஒரு ரொட்டிச்சாணை எண்பது சதப்படி நாலுக்கும் மூன்று வெள்ளி இருபது காசுகள்! இரண்டு தண்ணீர் குவளை அறுபது காசுகள்! மொத்தம் மூன்று வெள்ளி எண்பது காசுகள்!

அந்தப் பெறுமதியை தானே செலுத்துவதாகக் கோபி கேட்டுக் கொண்டான். இல்லை, தானே செலுத்துவதாகக் கூறி சர்மிலன் அந்தப் பெறுமதியைச் செலுத்தினான். வந்த அலுவல்கள் வெற்றிகரமாக முடிந்ததையிட்டு மகிழ்வுடன் வீடு நோக்கி இருவரும் நகர்ந்தனர். ஆனால் கோபியின் மனம் காயித்திரியின் முகத்தையே நினைத்தபடி நகர்ந்து சென்றது...

10. ஓ! வந்தது பெண்ணா.....?

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. கோபி மலேசியாவுக்கு வந்து அன்றுடன் நான்கு நாட்கள் கடந்திருந்தன. நான்கு நாட்களுக்குள் கோபிக்கு முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நண்பர்கள் அறிமுகமாகியிருந்தார்கள். அந்த நான்கு நாட்களும் கோபியின் இருபத்தாறு வயது வாழ்க்கையிலே பல மறக்கமுடியாத அனுபவங்களை அவனுக்குள் ஏற்படுத்தியிருந்தது. இருப்பினும் தங்கையைப் பிரிந்த சோகம் அவனைவிட்டு முழுமையாக அகலாதவளாக வேணியின் ஞாபகங்கள் கோபியின் மனதை வலியுடன் தாலாட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அன்றைய தினம் காலை ஆறுமணிக்கெல்லாம் தனது படுக்கைக்கு விடைகொடுத்தான் கோபி. அன்றுதான் அவனுக்குக் கல்லூரியில் விரிவுரைகள் ஆரம்பமாகவிருந்தன. அதைவிடவும் அவனுக்கு இன்னொரு முக்கியமான வேலையொன்றும் இருந்தது. தன் இதயத்தைக் கணப்பொழுதில் படபடக்கவைத்த கேரளத்து அழகுக்கிளி காயித்திரி மேனனின் முகத்தையும் பார்த்தாக வேண்டும். முதல் பார்வையிலேயே கோபியை மூர்ச்சையாக்க வைத்தவள் அவள். இன்று அவளோடு ஏதாவது பேசியாகவேண்டும்.

இன்று தான் மலேசியக் கல்லூரி வாழ்க்கையின் முதல் நாள் என்பதால் கல்லூரி எப்படியிருக்கும் விரிவுரைகள் எப்படியிருக்கும் அங்குள்ள மாணவர்கள் எப்படியிருப்பார்கள் என்ற பல ஐயப்பாடுகளோடு படுக்கையில் இருந்து எழுந்தவனாகத் தனது கடமைகளை முடித்துக் கொண்டான் கோபி. “எனக்குக் காயித்திரியை ஞாபகம் இருக்குது அவளின் முகம் ஞாபகம் இருக்குது. ஆனால் இடைப்பட்ட மூன்று நாட்களில் அவள் என்னை

மறந்திருந்தால்...?” கோபியின் ஐயப்பாடுகள் நீண்டன. “சீ...அப்படியெல்லாம் அவள் மறந்து விடமாட்டாள்”, இன்னொரு மனம் கோபிக்கு நம்பிக்கையூட்டியது.

“எதற்கும் நான் அவளைக் கண்டவுடன் சிரிக்கவேண்டும், பதிலுக்கு அவள் சிரிக்கமுத்துவிட்டால், “என்னங்க அதற்குள்ள என்னை மறந்தீர்ங்கள் போல....” என்று கதையைக் கொடுத்து “நான் முதல்நாள் சர்வதேச மாணவர் பிரிவில் உங்களைச் சந்தித்தேன் ஞாபகமில்லையா?” என அவளுக்குத் தன்னை அறிமுகப்படுத்தவேண்டும் என மனதில் எண்ணியவாறு தனது கல்லூரி வாழ்க்கையின் முதல் ஏக்கங்களை மனதிற சுமந்து கொண்டு கல்லூரிக்குச் செல்லுவதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொண்டிருந்தான் கோபி.

அன்று ஒன்பதரை மணிக்குத்தான் விரிவுரைகள் ஆரம்பமென பாடநேர அட்டவணை காட்டியது. இருப்பினும் வீட்டில் இருந்து நேரத்துக்கே புறப்பட்ட கோபி, ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் கல்லூரியை வந்தடைந்தான். கல்லூரி வழமைபோல இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. சில புதிய மாணவர்கள் மட்டும் வெளியே நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் சிலர் கோபியைப் பார்த்து “ஹாய” சொல்லி நட்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். கோபியும் அது போலவே கல்லூரி வாழ்வின் முதல் நண்பர்களைச் சேமித்து கொண்டிருந்தான். நண்பர்களாகிவிட்ட நூலைந்து பேருடன் கோபி குசலங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தான். பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் மற்றும் ஆபிரிக்கா நாடுகளின் கறுப்புத் தலைகளே அங்கு அதிகமாகக் காணப்பட்டன. ஆபிரிக்க நாட்டவர்கள் யாரிடமாவது நட்பைப் பெற வேண்டுமென நினைத்துவிட்டால் சில நிமிடங்களிலேயே அதனைச் சாதித்துவிடுவார்கள். அவ்வாறு கோபியுடன் அன்றைய நாள் அறிமுகமானவர்களில் நைஜீரிய நாட்டு மாணவி ஒருத்தியும் கானா நாட்டு மாணவன் ஒருவனும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். முளைத்து முளைத்துப் பார்த்துக் களைத்துப் போய்விட்ட சில முடிகளுக்கு மேலே செயற்கையாகப் பின்னப்பட்ட நீண்ட கூந்தலுடன் காணப்பட்ட அந்த நைஜீரியப்பெண் தனது பெயரை எலீசா என்று அறிமுகப்படுத்தினாள். உடலில் கண்களின் வெள்ளை முழியையும் பற்களையும் தவிர அனைத்துப் பாகங்களையும் கன்னங்கறுப்பாகப் பெற்ற கானா நாட்டுக்காளை தனது பெயரை முகமட மூசா என அறிமுகம் செய்து கோபியுடன் கணப்பொழுதில் ஐக்கியமாகிக் கொண்டான்.

அப்போது நேரம் ஒன்பது மணி இருபது நிமிடங்களைக் காட்டியது. விரிவுரைகள் ஆரம்பமாவதற்குப் பத்து நிமிடங்களே எஞ்சியிருந்தது. ஆனால் கோபியின் கண்கள் யாரையோ தேடிக்கொண்டிருந்தது. விழிகள் எதையோ இழந்து விட்டதைப்போல அங்குமிங்கும் அசைந்து கொண்டிருந்தன. எலீசா தொடர்ந்தும் கோபியுடன் பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள்

பேசிய ஆங்கில உச்சரிப்பு கோபிக்குச் சற்றுச் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியது. இருப்பினும் எல்லாவற்றுக்கும் முகம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் அவனும் அந்த உச்சரிப்புகளைப் புரிந்து கொண்டவனாக ஆங்கிலத்தில் சலிக்காமல் உரையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அந்தக் கல்லூரியில் பணியாற்றும் ஊழியர் ஒருவர் அவ்விடத்துக்கு விரைந்தார். “ஹாய் கைம்ஸ் (Hi guys)” என்று ஆங்கிலத்தில் ஆரம்பித்த அவர் அங்கிருந்தவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் எந்தக் கல்விப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று ஆங்கிலத்தில் வினவினார். அங்கிருந்தவர்களும் வந்த கல்லூரி ஊழியரிடம் தாங்கள் எந்தெந்தக் கல்விப்பிரிவு என்பதைக் கூறினர்.

புதிதாக வருகை தந்திருக்கும் முகாமைத்துவ பீடமாணவர்களை நேர அட்டவணையில் குறிப்பிட்டப்படி hall 3-6 என்னும் விரிவுரை மண்டபத்துக்குச் செல்லுமாறு கேட்டுக்கொண்டார் அந்த ஊழியர். அதாவது மூன்றாவது மாடியில் இருக்கும் ஆறாவது விரிவுரை மண்டபம் எனவும் அவர்களுக்கு கூறி விட்டுச்சென்று விட்டார். அப்போது தான் கோபி தனது பாடநேர அட்டவணையைப் பார்த்தான். ஒவ்வொரு பாடங்களுக்கும் கீழே போடப்பட்டிருந்த இலக்கங்களுக்கான பொருள் அப்போது தான் அவனுக்குப் புரிந்தது. அப்போது கோபியின் கைக்கடிகாரம் காலை ஒன்பது இருப்பத்தொன்பது என்பதைக் காட்டியது.

கோபி, எலீசா, முகமட் மூசா மற்றும் சிலரும் 3 - 6 என்னும் விரிவுரை மண்டபத்துக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகி பாரந்துக்கியை (லிப்ட்) நோக்கிச் சென்றனர். அப்போது லிப்ட் மேலிருந்து கீழ்நோக்கி வந்து கதவைத் திறந்தது. உள்ளிருந்தவர்கள் வெளியேற வெளியே நின்றவர்கள் உள்ளே புகுந்து கொண்டு தாம் செல்ல வேண்டிய மாடிகளுக்கான இலக்கப்பொத்தான்களை அழுத்திக் கொண்டனர். “சிலவேளை காயித்திரி தனக்கு முன்பதாகவே கல்லூரிக்கு வந்து இப்போது விரிவுரை மண்டபத்தில் இருப்பாளா? எது எப்படையோ அங்கு போய்ப் பார்த்தால் தெரிந்துவிடும் தானே..?” என்று எண்ணியவாறு கோபி தான் செல்ல வேண்டிய மூன்றாவது மாடியின் இலக்கப்பொத்தானை தனது விரல் நுனியால் அழுத்திக் கொண்டான். அனைவரும் ஏறியாக லிப்டின் கதவுகள் மெல்ல மூடிக்கொண்டது. அது மேல் தூக்கும் நடவடிக்கைக்காக தன்னை தயாராக்கிக் கொண்டது. அந்தநேரத்தில் வெளியேயிருந்து யாரோ மீண்டும் மேலே செல்வதற்கான பொத்தானை அழுத்தியிருந்தனர். கட்டளைக்குச் செவிசாய்த்த லிப்டின் கதவுகள் மீளவும் திறந்து கொண்டது. திறந்த கதவுகளினூடே ஓர் அழகிய தேவதையொருத்தி லிப்டுக்குள் தனது பொற்பாதங்களைப் பதித்தாள். காயத்திரியின் நினைவுகளுடன் தலையை தொங்கப் போட்டுக்கொண்டிருந்த கோபியோ அந்த அழகுத்தேவதை உள்ளே வந்ததைக் கவனிக்காதவனாக மரம் போல நின்று கொண்டிருந்தான். அப்போது கோபியின் காதுகளினூடே

ஊடுருவிய ஒரு சங்கீதக்குரல் கோபியின் உடலிலுள்ள மயிர்களைச் சிலிர்த்த வைத்தது. “ஹாய் கோபி...” கோபி திடுக்குற்றுத் திரும்பினான். அங்கே கோபி எதிர்பார்த்து ஏங்கிக் கொண்டிருந்த காயித்திரி புன்னகைத்தவாறு கோபியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கோபி தனது இருகண்களால் அவளைப் பார்க்க முடியாதவனாக முதல் சந்திப்பைவிட அன்று மிக அழகாகக்-காட்சி கொடுத்தாள் காயித்திரி வாயடைத்துப் போயிருந்த தனது குரலைச் சத்தம் வராமலே செருமியபடி “ஹாய் காயத்திரி குட்மோனிங்” என்றான் கோபி.

கோபி, காயத்திரி ஏனையவர்களையும் தூக்கியபடி லிப்ட், கம்பிக்கேபிள்களினூடாக மேல் நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. லிப்டில் பூட்டப்பட்டிருந்த குளிருட்டிக்காற்று காயித்திரியின் கூந்தற்காற்றினூடாகக் கலந்து கோபியின் சவாசக்காற்றில் நறுமணத்தைச் சொரிந்து கொண்டிருந்தது. கோபியின் கணவுகள் காயித்திரியைக் கட்டியணைத்தவாறு விண்ணோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தன...

11. கோபி,காயித்திரி மற்றும் சர்மிலன்

அன்றைய தினம் கோபியின் கல்லூரி வாழ்க்கையில் இரண்டாவது நாள் அது ஒரு திங்கட்கிழமை. வழமைபோலக் கோபியும் கல்லூரி விரிவுரைகளுக்குச் சமூகமளித்திருந்தான். சனி, ஞாயிறு விடுமுறை தினம் என்றிருந்ததால் கோபியும் காயித்திரியும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்திருக்கவில்லை. இருப்பினும் அந்த இரு தினமும் இருவரும் தொலைபேசியில் தமது நட்பை வளர்த்திருந்தனர். அதன் மூலமாகக் காயித்திரியும் கோபியும் அன்றைய தினத்தில் ஒரே நேரத்தில் ஒன்றாகவே கல்லூரிக்குச் சமூகமளித்திருந்தனர். இருவரும் பல நாட்கள் அறிமுகமான நண்பர்களைப் போலவே காணப்பட்டனர். காயித்திரி தன்னுடன் படிக்கும் ஏனைய சில ஆண்மாணவர்களுடனும் மாணவிகளிடமும் நட்பை ஏற்படுத்தியிருந்த போதிலும் கோபியுடனேயே அதிகளவான நட்பைக் கொண்டிருந்தாள். அதே போலத்தான் கோபிக்கும் காயித்திரி மீதுதான் அதிக அன்புடன் கூடிய நட்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

காயித்திரி கேரளாவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவள். இந்தியாவிலேயே மிகுந்த வளம் கொழிக்கும் பூமிதான் கேரளமாநிலம். கேரளக்காரர்களின் பேச்சுமொழி உணவுக் கலாசாரம் பண்பாடுகள் என்பவை அடிப்படையில் யாழ்ப்பாணத்துக்காரர்களிடமும் பிரதிபலிக்கும். கேரளாவைப் போலவே காயித்திரியும் தேவதை போன்ற அழகியாட்கக் காணப்பட்டாள். அவளது

மேனி, கதிர்வீசுகின்ற கயல்விழிகள், கௌவைப்பழம் போன்ற உதடுகள், வெண்சங்குக் கன்னங்கள், பூமியில் முத்திமிடத் துடிக்கும் அழகிய கற்றைக் கூந்தல் என்பவை பார்ப்போரை நிச்சயம் கிறங்கடிக்கும். அவளது மெல்லிசைக்குரலும் முத்துதிர்க்கும் வார்த்தைகளும் கேட்பவர்களைக் கேரளாவுக்கே கூட்டிச் செல்லும். அவளைப் பார்ப்பவர்கள் அவளோடு குறைந்தது ஒரு வார்த்தையேனும் பேசவேண்டும் எனத்துடிக்குமளவுக்கு அத்தனை அழகு அவள்.

இப்படிப்பலரைக் கிறங்க வைக்கும் பேரழகி தனக்கு நண்பியாகக் கிடைத்ததற்காக கோபி மிகவும் பெருமைப்பட்டான். கோபியும் காயித்திரியும் இரண்டாவது நாளில் விரிவுரைகளுக்குச் செல்வதற்காக வெளியில் இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்திருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பார்த்த பலரும் அவர்கள் காதலர்களே என்று எண்ணுமளவிற்கு இருவரும் மிகக் கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது நாற்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க தமிழர் ஒருவர் கோபி காயித்திரி இருவரையும் ஒரு ஓரப் பார்வை பார்த்தவாறே கல்லூரிக்குள் சென்றார். அந்த நபர் தங்களைப் பார்த்துச் செல்வதைக் கொஞ்சம் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் இருவரும் சுவாரசியமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

சற்று நேரத்திலெல்லாம் இருவரது கைக்கடிக்காரங்களும் விரிவுரை தொடங்கவிருக்கும் நேரத்தை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. அன்று புதிய பாடம் ஒன்றிற்கான விரிவுரைக்கு அவர்கள் செல்ல வேண்டியிருந்தது. நான்காவது மாடியில் இருந்த மூன்றாவது விரிவுரை மண்டபத்தில் தான் அவர்களுக்குரிய விரிவுரைகள் நடைபெறவிருந்தன. அந்த விரிவுரை மண்டபத்துக்கு இருவரும் செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த வேளையில் கல்லூரியில் வேலை பார்க்கும் ஒருவர் அவசர அவசரமாக கோபியிடம் வந்து தனது கையில் வைத்திருந்த இரண்டு “மாக்கர்களை அவனிடம் கொடுத்து அவற்றைக் கோபியின் விரிவுரை மண்டபத்தில் வைக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். கோபியும் அதனை வாங்கியவாறு காயித்திரியுடன் பேசிக்கொண்டு படிக்கட்டுகள் வழியாக மேலே நடந்து சென்று தனது விரிவுரை மண்டபத்தை அடைந்தான். அந்த மண்டபத்தின் வாசலில் கண்ணாடிக் கதவு போடப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கண்ணாடி மங்கலான கண்ணாடி வகையைச் சேர்ந்தது. உள்ளிருந்து வெளியேயும் வெளியிருந்து உள்ளேயேயும் பார்க்கமுடியாதபடி அந்தக் கண்ணாடி அமைந்திருந்தது. வைத்தியசாலைகளில் ஐ.சி.யூ அறையிலும் சத்திரசிகிச்சை அறையிலும் இருப்பது போல கண்ணாடியின் நடுப்பகுதியில் வட்டமாகக் காணப்பட்ட பகுதியில் கண்ணாடி தெளிவாகத் தென்பட்டது.

கோபி தனது கண்களை கண்ணாடியருகே வைத்து வெளியேயிருந்தவாறு உள்ளே பார்த்தான். அங்கே அதுவரை விரிவுரையாளர்

வரவில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட அவன் மாணவர்களைப் பார்த்தான். அங்கே முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களிற்பலர் முதல்நாள் விரிவுரைகளுக்கு வந்திருந்த புதிய மாணவர்கள் என்பதையும் ஊகித்துக் கொண்டான் கோபி. தனது புத்தகப்பையை காயித்திரியிடம் கொடுத்து அதை அவள் உட்காரும் மேசையின் பக்கத்தில் உள்ள மேசையில் வைக்குமாறு அவளைக் கேட்டுக்கொண்டான். படாரென்று கதவைத்திறந்தான். கதவைத்திறந்தவன் கையில் இருந்த இரண்டு மாக்கர்களுடன் நேராக விரிவுரையாளர் மேசையை நோக்கி நடந்தான். விரிவுரையாளர் மேசையை அடைந்ததும் அந்த மேசையின் மீது தான் கொண்டு வந்த மாக்கர்களை வைத்துவிட்டு முன்னால் இருந்த மாணவர்களைப் பார்த்து குட்மோனிங் “கைஸ்” (good morning guys) என்றான். அப்போது கூச்சலும் குழப்பமுமாக இருந்த வகுப்பில் முற்றிலும் அமைதி பிறந்தது. அங்கிருந்த பல புதிய மாணவர்கள் கோபிதான் விரிவுரையாளன் எனக்கருதி தமது இருக்கைகளில் இருந்து எழுந்து கோபியைப் பார்த்து குட்மோனிங் சொன்னார்கள். அப்போது கோபி, “இல்லை நான் உங்கள் விரிவுரையாளனில்லை. நானும் ஒரு மாணவன் தான்” எனக்கூறி தான் மாக்கர் வைப்பதற்கு வந்ததாகவும் கூறினான். கூட்டத்திலிருந்து கொல் எனச் சிரிப்பொலி வந்தது. கோபி வேகமாக நடந்து வந்து காயத்திரியைப் பார்த்தான். காயித்திரி கோபியின் குறும்பையெண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். காயித்திரி தனக்கென ஒதுக்கி வைத்திருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டு மீண்டும் காயித்திரியைப் பார்த்து புன்முறுவல் பூத்தான் கோபி. காயித்திரி கோபியைப் பார்த்து பாட்போய் (Bad boy) என்று பாராட்டினான். அந்த நேரத்தில் நடுத்தர வயது மதிக்கத்தக்க உருவமொன்று தனது தொப்பையைத் தொங்கவிட்டவாறு நேராக உள்நுழைந்து விரிவுரையாளர் மேசை அருகே சென்று நின்றது. வந்தவர் “குட்மோனிங் ஸ்ரூடன்ஸ்” என்றார். பதிலுக்கு மாணவர்கள் எழுவதற்கு எத்தனிக்கும் போது மாணவர்களை உட்காருமாறு கையசைத்தார். கோபியும் காயித்திரியும் வெளியே பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது அவர்களை ஓர்பார்வை பார்த்துவிட்டுச் சென்ற நபர்தான் அந்த விரிவுரையாளர் என்பதை அறிந்து கொண்ட கோபியும் காயித்திரியும் ஆச்சரியமாக ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“மை நேம் இஸ் றொபேட்” என்று ஆரம்பித்த அவர் தான் ஐந்து வருடமாக இந்தக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளனாக இருப்பதாக தன்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். தனது குறுகிய அறிமுகத்தைத் தொடர்ந்து அங்கிருந்த மாணவர்களைப் பார்த்து அவர்களை எழுந்து நின்று அறிமுகம் செய்து கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டார் அவர். அவர் கேட்டதற்கு இணங்க மாணவர்களும் முன் வரிசையிலிருந்து ஒழுங்கு முறையாக எழுந்து நின்று தங்களை அறிமுகம் செய்து கொண்டிருந்தனர். மாணவர்கள் தங்களை

அறிமுகஞ்செய்யும் வேளையில் அவர்களிடமிருந்து மேலதிமாக ஏதாவது கேட்டுத்தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென அவர் நினைத்தால் அதனையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். விரிவுரையாளர் றொபேட்டுக்கு கோபிக்கு அருகிலிருந்த பாகிஸ்தான் நாட்டு மாணவன் தன்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அப்போது றொபேட் அந்த மாணவனைப் பார்த்து பாகிஸ்தான் கிரிக்கெட் வீரர்களில் யாரை உனக்குப் பிடிக்கும் எனக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். அடுத்தது கோபியின் முறை, கோபி எழுந்து, “நான் கோபி. நான் ஒரு இலங்கையன்” என்று தனது அறிமுகத்தை முடித்து விட்டு அமர்ந்து கொண்டான். அடுத்து காயித்திரி எழுந்தாள் தனது பெயர் காயித்திரி ராஜ்மேனன், தான் ஒரு இந்திய மாணவி என்று தன்னை அறிமுகம் செய்தாள். றொபேட் காயித்திரியைப் பார்த்து கோபியைக்கண்களால் ஜாடை காட்டி “நீங்கள் இருவரும் காதலர்களா...?” எனக்கேட்டார். அந்தக் கேள்வி காயித்திரியைச் சற்றுத் திக்குமுக்காட வைத்தது. இருப்பினும் அவள் கோபியைப் பார்த்து லேசாகப் புன்னகைத்து விட்டு றொபேட்டைப்பார்த்து சிரித்துவிட்டு உட்கார்ந்தாள். காயித்திரியின் சிரிப்பு மூலம் இருவரும் காதலர்களே என நினைத்துக் கொண்ட றொபேட் மற்றைய மாணவனின் அறிமுகத்தைக் கேட்கத் தொடங்கினார்.

காயித்திரியின் மௌனச் சிரிப்பு விரிவுரையாளர் றொபேட்டுக்குப் பதிலாக அமைந்திருந்தபோதிலும் அந்தச் சிரிப்பே கோபியின் மனதில் ஆயிரம் எண்ணங்களைத் தோற்றுவித்தது. ஆனாலும் அதைத் தனது முகங்களிலே காட்டிக் கொள்ளாத கோபி சாதாரணமாகவே இருந்தான்.

ஆறுமாதங்களுக்கு முன்னர் நடந்த அந்த நிகழ்ச்சியை மீட்டியபடியே கோபியும் காயித்திரியும் கல்லூரி வளாகத்திலிருந்த கன்ரீனிலிருந்து தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது சர்மிலன் கோபியின் தொலைபேசிக்குத் தொடர்பு கொண்டு “கோபி எங்கு நிக்கிறாய்....?” எனக் கேட்க, கோபி, தான் தனது கல்லூரியில் இருக்கும் கன்ரீனில் காயித்திரியுடன் தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருப்பதாகப் பதில் கூறினான். தான் தனது கல்லூரியில் இருப்பதாகவும், பத்து நிமிடங்களில் கோபியைச் சந்திப்பதாகவும் கோபியை வேறு எங்கேயும் போக வேண்டாமெனவும் சர்மிலன் கேட்டுக்கொண்டான். சர்மிலனின் குரலில் வேதனையும் விரக்தியும் கலந்திருப்பதை ஊகித்துக் கொண்ட கோபி “என்ன மச்சான் ஏதாவது பிரச்சனையாடா...?” என்று கேட்டான். “இல்லைக்கோபி நான் வந்து நேரில் கதைக்கிறன்...” என்று கூறி போனை வைத்துவிட்டு சரியாகப் பத்து நிமிடங்களிலெல்லாம் கோபியைச் சந்தித்தான் சர்மிலன். அவனது முகம் வாடிவதங்கியிருந்தது. அவன் குரலும் பார்வையும் சோகத்தில் களைத்திருந்தன.

“என்ன சர்மிலன்? என்ன பிரச்சனை? என்னென்னாலும் தயங்காமற் சொல்லு” என்று கோபி கேட்க அவன் ஒன்றும் பேசாதவனாகத் தான்

இணையத்தளத்தில் பார்த்து கணனி அச்சில் பதிவு செய்திருந்த தானை கோபியிடம் நீட்டினான். “தமிழ்வின்” இணையத்தளத்திலிருந்து கீழிறக்கப்பட்டு அச்சுப் பதிவு செய்திருந்த அந்தச் செய்தியின் முகப்பில் அவர்களது உற்ற நண்பனும் இளம் பத்திரிகையாளனுமான சிவாவின் உருவப்படம் போடப்பட்டுச் செய்தியொன்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

“இளம் பத்திரிகையாளர் கடத்தல், வெள்ளை வானில் வந்தவர்கள் கைவரிசை” என்ற தலைப்பின் கீழ் வெளியான செய்தியின் கீழ் இனந் தெரியாதவர்களால் சிவா கடத்தப்பட்ட முழு விபரமும் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதை வாசித்து முடிந்த கோபியின் கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் மடைதிறந்தன. கோபிக்கும் சர்மிலனுக்கும் கவலைப்பட்டவாறே காயித்திரி ஆறுதல் கூறினாள். மூவரும் நடைப்பிணங்களாகத் தமது இருப்பிடத்தை நோக்கி நடையைக் கட்டினர். கோபியும் சர்மிலனும் தமது நண்பனுக்கு ஏற்பட்ட கோரக் கதியை எண்ணிக் கலங்கியவாறு தமது வீட்டு வாசற்கதவைத் திறந்தனர்....

12. காயித்திரி ஏமாந்தாள்

ஒரு மாதம் கடந்த போதிலும் பத்திரிகையாளனும் தமது ஆருயிர் நண்பனுமாகிய சிவா பற்றிய எந்தத் தகவலும் இல்லாமல் சர்மிலனும் கோபியும் வேதனையில் இருந்தனர். ஆனால் கடத்தப்பட்ட சிவா காணாமல் போனவனாகவே இருந்தான். ஆயிரத்தில் ஒன்றாக அந்தக் கடத்தல் இடம் பெற்றிருந்தபோதிலும் சிவாவைப் போன்ற தீர்க்கதரிசி, துணிச்சலான இளம் பத்திரிகையாளன் காணாமல் போனது சிவாவின் குடும்பத்துக்கு மட்டுமல்லாது முழுநாட்டுக்குமே பேரிழப்பாக அமைந்திருந்தது. கைதாகி ஜெயிலில் அடைக்கப்பட்டிருந்தாற் கூட அவன் உயிரோடு இருக்கிறான் என்றாவது ஆறுதல் பட்டுக்கொள்ளலாம். ஆனால் கடத்தப்பட்டு காணாமற் போவோரின் அண்மைய முடிவுகளை வைத்துப் பார்க்கும் போது சிவா உயிருடன் இருக்கிறானா? அல்லது அவனைக் கொன்று விட்டார்களா? என எதுவுமே தெரியாமல் அவனது குடும்பம் கண்ணீருடன் ஒருமாதகாலத்தை நகர்த்தியிருந்தது. அப்பா இல்லாத குடும்பத்தில் சிவாதான் மூத்தவன். அவனுக்குக் கீழே இரண்டு பெண்களும் ஒரு தம்பியும். சிவாவுடைய வருமானத்திலும் அம்மாவின் ஆசிரியத்தொழிலிலும் தான் அந்தக்குடும்பம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தது. சிவாவிடம் இருந்த திறமைகளுக்கு அவன்

எத்தனையோ தொழில்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வாழ்க்கையில் முன்னுக்கு வந்திருக்கலாம். ஆனால் தனக்குப் பிடித்த தொழிலே பத்திரிகைத் தொழில்தான் என்று அவன் அடிக்கடி கூறுவான். அழிவு தரும் ஆயுதங்களால் சாதிக்கமுடியாத விடயங்களைக்கூட ஒரு பேனாவின் எழுத்துக்களினால் சாதித்துக் காட்டலாம் என்ற தீராத நம்பிக்கையுடையவன் சிவா. சிவாவுக்குக் கொலை அச்சறுத்தல் விடுக்கப்பட்டபோது கோபி எத்தனையோ தடவை கேட்டிருப்பான் “சிவா உன் குடும்பத்தை எண்ணிப்பார்த்தாவது இந்தத் தொழிலை விட்டுட்டு வேற தொழிலுக்குப் போ, இல்லை இந்தத் தொழில் தான் உனக்குப் பிடித்திருந்தால் நாடு திருந்தும் வரை தற்காலிகமாகவேனும் இந்தத் தொழிலை விட்டுவிடு” என்று.

ஆனால் சிவா அதையொன்றும் கேட்காதவனாக - பத்திரிகைத் தர்மத்தைத் காப்பதற்காகத் தொடர்ந்தும் ஒரு பேனா போராளியாகவே தன்னை வழிநடத்தினான். “சமூகத்தைத் திருத்த வேண்டிய கடமைப்பாடு உடையவர்களெல்லாம் உயிருக்குப் பயந்து ஓடி விட்டால் இந்தச் சமூகத்தில் நடக்கும் அநியாயங்களைத் தட்டிக் கேட்பது யார்...?” என்று அவன் அடிக்கடி கேட்பான்.

தனது உறவுகள் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு குமுறியதால் அவனால் எழுதப்பட்ட கட்டுரையொன்றே அவனது கடத்தலுக்கு காரணமாக அமைந்திருந்தது. அவனைக் கடத்தியவர்கள் யாரென்று அனைவரும் ஊகித்தனரேயொழிய அதுபற்றி யாரும் வாய்கூடத் திறக்கவில்லை. ஆனால் சிவாவினுடைய குடும்பமோ “காணாமற்போனவர்கள் குடும்பம்” என்ற நீண்ட பட்டியலில் தங்களது பெயர்களைப் பதிவுசெய்து கண்ணீரால் சிவாவைத் தேடிக் கொண்டிருந்தது.

சிவாபற்றிய நினைவுகளை - சிவா கடத்தப்பட்டு ஒருமாதம் கடந்து விட்ட நிலையில் -கவலைப்பட்டவாரே காயித்திரியிடம் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தான் கோபி. காயித்திரியால் ஆறுதல் கூறமுடிந்ததே தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

கோபி, காயித்திரி இருவருக்கும் அன்று கல்லூரி விடுமுறைதினமாக இருந்ததனால் கோபியுடன் ஒரு முக்கியமான விடயம் பேசுவதற்காக காயத்திரி அவனை “கே.எல். சென்ரல்” எனப்படும் நகரின் மத்திய பிரதான புகையிரத நிலையத்திற்கு அழைத்திருந்தாள். கோபி காயித்திரியின் அழைப்பை ஏற்று கே.எல். சென்ரலுக்கு வரும் வழியில் சிவாவின் நினைப்பு அவனுக்கு வர தனது தொலைபேசியிலிருந்து சிவாவுடைய அம்மாவுக்குத் தொடர்பு கொண்டு சிவா பற்றி விசாரித்தான். சிவாவின் அம்மாவும் மிகுந்த கவலையுடன் சிவா பற்றிய ஒரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை எனத்தெரிவித்திருந்தார். சிவாவின் கவலையுடன் காயத்திரியிடம் வந்த கோபி சிவா பற்றிய வேதனைகளை காயித்திரியிடம் கொட்டிக் குமுறினான். இருவரும் கே.எல். சென்ரல் புகையிரத

நிலைய உணவகத்தில் இருந்தவாறு கோப்பி குடித்துச் சிற்றுண்டி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அன்று காயித்திரி வழமைக்கு மாறாக் கலகலப்பின்றி காணப்பட்டாள். அவளது முகம் மிகவும் வாடியிருந்தது. கோபி காயித்திரியைப் பார்த்து “உனக்கு என்ன பிரச்சனை...” என்று கேட்க “உடம்புக்கு முடியல அதுதான்...” என்ற ஒரே வார்த்தையில் பதிலளித்திருந்தாள் அவள். ஆனால் அவள் அன்று கோபியை அழைத்திருந்ததே தனது மனதில் உள்ளவற்றையெல்லாம் சொல்லி கோபியிடம் நியாயம் கேட்பதற்குத்தான். ஆனால் வந்ததும் வராததுமாகக் கோபி சிவாவினுடைய பேச்சை எடுத்து மனதளவில் குழம்பிப்போயிருந்தான். அதனால் தான் பேச எடுத்த விடயத்தை கோபிக்கு கூறுவதற்காக, கோபியின் உள்ளம் சிவாவினுடைய கவலையிலிருந்து விடுபடும்வரை காத்திருந்தாள் காயித்திரி.

கோபி சிற்றுண்டியைக் கவைத்துக் கொண்டிருந்தான். காயித்திரி ஒரு குவளை கோப்பியை வைத்தபடியே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பருகிக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று தனது இருக்கையை விட்டு எழுந்த காயித்திரி கோபியிடம் எதுவும் கூறாதவளாக அந்தக் கடையில் இருக்கும் வாய் கழுவும் பகுதியை நோக்கி ஓடிச்சென்றாள். கோபியும் பின் தொடர்ந்து சென்றான். நேராகச் சென்ற காயித்திரி வாய் கழுவும் “சிங்”கினுள் தனது தலையைப் பதித்து இருமறை வாந்தியெடுத்தாள். கோபிக்குத் தலையே விறைத்தது. “என்ன காயித்திரி என்ன பிரச்சனை...” என்று காயித்திரியைப் பார்த்துக் கோபி கேட்கும் அதே பொழுதில் காயித்திரி மூன்றாவது முறையாகவும் தலையைப் பதித்து வாந்தியெடுத்து விட்டு தனது வாயை அலசிக் கொப்பளித்த பின்னர் நேராகச் சென்று தனது இருக்கையில் போய் உட்கார்ந்தாள். அவளுக்கு மீண்டும் மீண்டும் குமட்டிக் கொண்டிருவது போல இருந்தபோதிலும் அதற்கு மேலும் வாந்தி வரவில்லை. ஆனால் தனக்கு தலைசுற்றிக் கொண்டிருப்பதாகக் கோபிக்குக் கூறினாள். கோபியும் “காயித்திரி நீ ஏதோ ஒத்துக்கொள்ளாத சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டிட்டாய் போல... அதுதான் உனக்கு வொயிற் பண்ணுது” என்று கூறி காயித்திரியை ஆறுதற்படுத்தினான். “காயித்திரி இந்தக் கோப்பியைக் குடி...” என்றவாறு அவளிடம் மீதமாகவிருந்த கோப்பியைத் தூக்கி கொடுத்தான் கோபி. களைப்படைந்திருந்த காயித்திரியும் அதனை வாங்கி “மொடக் மொடக்”கென குடிப்பதற்கு பதிலாக எதையோ இழந்தவளைப் போல மேசையைப் பார்த்தவாறே ஆறதலாகக் குடித்துமுடித்தாள். இப்பினும் கோபிக்கு மனம் கேட்கவில்லை. “காயா இப்ப எப்படி இருக்கு” என்று கேட்டான். அதற்கு அவள் “நவ் ஓகே..” என்று பதிலளித்தாள்.

சிவாவுடைய நிலைமைகளில் இருந்து தற்காலிகமாக மீண்டிருந்தான் கோபி. அதற்கிடையில் காயித்திரியின் வாந்தி கோபிக்குத் தலைச்சுற்றை

ஏற்படுத்தியிருந்தாலும் அதனை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் சாதாரணமாகவே இருந்தான். காயித்திரி கோபியின் முகத்தைப் பார்த்தாள். தனது உள்ளக்கிடக்கைகளைக் கொட்டிவிட இதுதான் சரியான தருணம் என எண்ணியவாறு மனம் கனத்து; அடைக்கப்பட்டிருந்த குரல்வளைகளை உமிழ்நீரால் நனைத்துவிட்டுக் கொஞ்சம் பலமாகச் செருமியவாறு, அந்த விசயத்தைச் சொல்லுவதற்காக “கோ...” என்று வாயெடுத்தாள். காயத்திரி தனது வாயை “கோ...” என்று உன்னவும் அதே நேரத்தில் கோபியின் கைத்தொலைபேசி மணி பலமாக அடிக்கவும் சரியாகவிருந்தது. நிசாந்தன் அழைப்பிலிருந்தான். கோபி தனது போனை அழுத்திவிட்டு காதருகே வைத்து “ஹலோ சொல்லு நிசாந்தன்...” என்றான். நிசாந்தன் அவசர அவசரமாக ஏதோ கூறிமுடிக்கவும், கோபியின் இரத்த ஓட்டம் அதிகமாகி அவனது குரல் கால், கைகள் படபடக்கவும், அதனைப் பார்த்திருந்த காயித்திரியின் தலையில் பல பாறாங்கற்கள் ஒன்றாக வீழ்வது போன்றிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் தனது அழைப்பை துண்டித்துக்கொண்ட கோபி காயித்திரியை நோக்கித் திரும்பினான். “காயா எனக்கு ஒரு அவசர வேலையிருக்கு, நான் உடனடியாகப் போகணும். நீயும் சேப்ரியா ஒரு டக்ஷியைப் பிடிச்சு வீட்டுக்குப் போய் ரெஸ்ட் எடு.... நான் உனக்கு அப்புறமாக கோல் பண்ணுறன். bye காயித்திரி...” என்றவாறு காயித்திரியை விட்டகன்ற கோபி ரக்ஷி ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு அவசர அவசரமாக வீடு திரும்பினான்.

தனது மனதில் இருப்பதெல்லாவற்றையும் கோபியிடம் கொட்டி நியாயம் கேட்பதற்கு அவனை அழைத்திருந்த காயித்திரிக்கு அன்று பலத்த ஏமாற்றமே கிடைத்தது. அட கடவுள் இப்படியும் சோதிக்கிறாரா...?” என்று எண்ணியவாறு ரக்ஷி ஒன்றில் ஏறி காயித்திரி தனது பெண்கள் விடுதி நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தாள்....

13. காகித ஓடம்

காயித்திரியின் உடலும் உள்ளமும் என்றுமில்லாதவாறு களைப்படைந்திருந்தன. அவளை ஏற்றி வந்த ரக்ஷிக்காரர் காயித்திரியை அவளது பெண்கள் விடுதியில் விட்டுச் செல்லும் வரை - அந்த இருபது நிமிடங்களும் ரக்ஷியில் இருந்தவாறே கோபியின் நினைவுகளையே மீட்டியபடி பெண்கள் விடுதிக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

விடுதிக்கு வந்த காயித்திரி தனது ரூமிற்குள் நுழைந்தாள். அப்போது நேரம் பகல் ஒரு மணியிருக்கும். ரூமிற்குள் நுழைந்த காயித்திரி ருமைத்

தாளிட்டுவிட்டு நேராகச் சென்று கட்டிலில் குப்புற விழுந்தாள். ரூமில் தங்கியிருக்கும் ஏனைய இரு பெண்களும் வேலைக்குச் செல்பவர்களாக இருந்ததால் அப்போது அவர்கள் ரூமில் இருக்கவில்லை. அவர்கள் வருவதற்கு குறைந்தது இரவு ஏழு மணியாவது ஆகும் என்று எண்ணியவாறு எதைதையோ தனது மனதில் போட்டு வருத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் மனம் ஆயிரம் அணுகுண்டுகள் விழுந்த பூமி போல அதிர்ந்து கொண்டும், அழுது கொண்டிருந்தது. அப்போது காயித்திரியின் மனக்கண்களில் அவளது குடும்பத்தினர் வந்து வேதனையை மேலும் அதிகரித்தனர்.

காயித்திரி பிறந்து வளர்ந்ததெல்லாம் கேரளாவில் தான். அப்பா ராஜுமேனன். அம்மா ஈஸ்வரிமேனன். அப்பா கேரளாவில் குறிப்பிடத்தக்களவு ஒரு பணக்காரர். அவர் பட்டுப்புடவை வர்த்தகத்தில் தனது வாழ்க்கையை வழிநடத்திக் கொண்டிருந்தார். அம்மா தான் வீட்டு எஜமானி. இருவருக்கும் பிறந்த முதல் குழந்தை தான் காயித்திரி. அவளுக்குக் கீழே இரண்டு தம்பிகளும் ஒரு தங்கையும், திருமணமாகி ஐந்து ஆண்டுகள் வரை பிள்ளைச் செல்வமற்று வேதனையடைந்த ராஜுமேனன் தம்பதிகள் அந்த ஊரில் உள்ள காயித்திரி அம்மன் கோவிலில் நேர்த்தி வைத்துப் பிறந்தவள் தான் காயித்திரி. அதனால் தான் அந்த அம்மனின் பெயரையே காயித்திரிக்கும் வைத்து விட்டார்கள் மேனன் தம்பதியார். மட்டுமல்லாது காயித்திரி பிறந்த பின்னர்தான் ராஜுமேனன் வீட்டுத் தவிட்டுப்பானையும் பொற்பானையானது எனுமளவிற்கு அதிர்ஷ்டம் அவர்கள் வீட்டுக்குத் தேடிவந்தது. காயித்திரி பிறக்கும் வரையில் ஒரு புடவைக்கடையில் சாதாரண சேல்ஸ்மனாகவே இருந்த ராஜுமேனன் இப்பொழுது காயித்திரி பட்டுமாளிகையின் முதலாளி. மட்டுமல்லாது தனக்கு அந்தக் காயித்திரி அம்மனே மகளாக வந்து பிறந்து விட்டாளென்று எண்ணி காயித்திரி அம்மன் கோவிலின் தினம் தவறாதபக்தன் தான் ராஜுமேனன். தனது வருமானத்தின் பெரும்பகுதியைச் செலவிடுவதும் காயித்திரி அம்மன் கோயிலுக்குத்தான்.

காயித்திரியை “அம்முக்குட்டி” என்று தான் வீட்டில் உள்ளவர்கள் அவளைச் செல்லமாக அழைப்பார்கள். பிளஸ் வன் வரை தனது ஊரிலே கல்வி கற்ற காயித்திரி பிளஸ் ரூ வையும் தனது ஊரிலேயே தொடர்வதற்கு எண்ணியிருந்த போதிலும் சென்னையிலிருந்த ராஜுமேனனின் அண்ணன் உன்னிமேனன் காயித்திரியை தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று சென்னையில் அவள் பிளஸ் ரூ படிக்க ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். பிளஸ் ரூ முடிந்ததும் அப்பா ராஜுமேனன் அவளுக்குத் திருமணம் செய்துவைக்கலாம் என நினைத்திருந்தபோதிலும் காயித்திரி தொடர்ந்து படிக்கவிருப்பப்பட்டதால்

மகளின் விருப்பத்துக்கும் அவர் தடையாகவிருக்கவில்லை.

காயித்திரி பிளஸ் ரூ முடித்தவுடன் சென்னையிலிருந்து தனது ஊருக்கு வந்திருந்தாள். அப்போது அவளோடு பிளஸ் வன் வரை படித்த காயித்திரியின் தூரத்து உறவுக்காரியும் அவளின் உற்ற தோழியுமான ரீட்டா மலேசியாவில் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்தாள். அவளும் விடுமுறையில் கேரளவுக்கு வந்திருந்தாள். ரீட்டாவுக்கு காயித்திரியென்றால் கொள்ளைப்பிரியம். ரீட்டாவும் காயித்திரியும் கேரளவில் இருந்த காலத்தில் ஒரு நாளேனும் சந்திப்பதற்குத் தவறுவதில்லை. அந்தளவுக்கு இருவரும் உற்ற தோழிகள். ரீட்டாவின் அம்மா ஒரு இந்திப்பெண். ஆனால் அப்பா ஒரு நோமன் கத்தோலிக்கர். இருவரும் காதலித்து இணைந்த ஜோடி. ரீட்டா தனது குடும்பத்துடன் சேர்ச்சுக்குப் போகும் போதெல்லாம் காயித்திரியையும் தன்கூடவே அழைத்துக் கொண்டுதான் போவாள். அதே போலத்தான் ஒவ்வொரு பெளர்ணமி பூசைக்கும் காயித்திரி, காயித்திரி அம்மன் கோயிலுக்குப் போகும் போது ரீட்டாவையும் அழைத்துப் போகத் தவறுவதில்லை.

ரீட்டாமீதும், ரீட்டாவின் குடும்பம் மீதும் காயித்திரியின் பெற்றோர் மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். இரு குடும்பமும் ஈஸ்வரி வழியில் தூரத்து உறவு என்பதாலும் இரு குடும்பமுமே கௌரவமான குடும்பங்கள் என்பதாலும் காயித்திரி ரீட்டா இருவரதும் நெருங்கிய நட்புக்கு யாருமே தடையாக இருந்ததில்லை.

ரீட்டாவின் பெரியதந்தை ஒருவர் மலேசியக் குடியரிமை பெற்றவர். அவரின் வேண்டுகோளின் பெயரிலேயே ரீட்டா மலேசியாவுக்குச் சென்று தனது பெரிய தந்தையாரின் வீட்டில் தங்கி கல்வியைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாள். காயித்திரிக்கு மலேசியா போய்ப் படிக்கும் எண்ணம் ஏற்பட்டதற்கும், அவள் மலேசியா செல்வதற்கும் காரணமாக இருந்தவள் ரீட்டாதான். காயித்திரியின் பெற்றோர், காயித்திரி தனது மேற்படிப்பை உள்ளூரிலோ அல்லது சென்னையிலோ தொடரலாம் என்று எவ்வளவோ கேட்டிருந்தும் காயித்திரி அவர்களிடம் கெஞ்சி மன்றாடித்தான் மலேசியாவுக்கு செல்வதற்கான அவர்களது அனுமதியைப் பெற்றிருந்தாள். காயித்திரி மீது அவளது பெற்றோருக்கு அளவுகடந்த பாசமும் நம்பிக்கையும் இருந்தபோதிலும் காயித்திரியின் அழகுதான் அவளுக்கு முதல் எதிரி என்பதையும் அவர்கள் புரிந்து கொள்ளத் தவறவில்லை. இருந்த போதிலும் ரீட்டா மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கை காரணமாகத்தான் இறுதியில் காயித்திரியை மலேசியா அனுப்ப அவர்கள் சம்மதித்தனர்.

கதவைத் தாளிட்டு விட்டு தனது கட்டிலில் குப்புற விழுந்து கிடந்து தனது மனதைப்போட்டு வருத்திக்கொண்டிருந்தாள் காயித்திரி. அவளது

குடும்ப நினைவுகள் அம்மா, அப்பா, தங்கை, தம்பிகள், மலேசியாவுக்குப் பயணமாகும் போது கட்டியணைத்து முத்தமிட்ட பொக்கை வாய்ப்பாட்டி, தாத்தா அனைவரும் காயித்திரியின் எண்ணத்திரையில் அடிக்கடி தோன்றி மறைந்தனர்.

காயித்திரிக்கு இதுவரை எத்தனையோ காதல் விண்ணப்பங்கள் வந்திருந்த போதிலும் அவள் எதையுமே ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. “அப்பா, அம்மா காட்டும் மாப்பிள்ளையைத்தான் தான் திருமணம் செய்யவேண்டும்” என்ற எண்ணமே அவள் மனதில் குடிகொண்டிருந்தது. கோபியைத்தவிர அவள் எந்த ஆணுடனும் இதுவரை இந்தளவு நட்பு வைத்திருந்ததில்லை.

எண்ணங்கள் காயித்திரியின் மனதைச் சித்திரவதை செய்து கொண்டிருந்தன. ரீட்டா விடுமுறையில் கேரளா சென்றிருந்ததனால் மூன்று நாட்களின் பின்னரே அவளும் அங்கிருந்து திரும்புவதாகத் தொலைபேசியில் கூறியிருந்தாள். அதனால் அவளிடமும் தனது நிலைமையைச் சொல்லி ஆறுதல்பட முடியவில்லை. “எல்லாம் எனது விதி” என்று எண்ணியவாறு கட்டிலில் இருந்து எழுந்தாள் காயித்திரி. தனது புத்தகப்பையில் இருந்து சில வெள்ளைக் காகிதத்துண்டுகளை எடுத்து அதில் யாருக்கோ கடிதம் எழுதினாள். அவள் நீண்ட நேரம் எழுதிக்கொண்டிருந்தாள். பின் தூங்குவதற்கு முயற்சித்தாள். ஆனால் தூக்கம் அவளை அரவணக்க மறுத்தது.

அந்த நேரத்தில் அவளது “செல்”லுக்கு ஒரு அழைப்பு வந்தது. அவள் அந்த அழைப்பை ஏற்று “ஹலோ” சொன்னாள். அதற்கு மேலும் அவளைப் பேச விடாமல் மறுமுனையில் இருந்தவர் தானே முழுவதுமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரத்தில் தொடர்பு கொண்டவர் தனது தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொண்டார். காயித்திரி தனது மொபைல் போனைக் கட்டிலில் தூக்கிப்போட்டு விட்டு மீண்டும் குப்பற படுத்துக்கொண்டாள். அவளது கண்களிலிருந்து புறப்பட்ட காட்டாறு, காயித்திரியின் தலையணையை முற்றாக நனைத்துக் கொண்டிருந்தது. காயித்திரி விம்பி விம்பி அழுதாள். அழுதழுது களைத்துப் போய் அவள் அப்படியே அசந்து தூங்கிவிட்டாள்.

தூக்கத்திலிருந்து எழுந்த காயித்திரி நேரத்தைப்பார்த்தாள். அப்போது மாலை ஆறுமணி என்பதை அவளது கடிக்காரம் உணர்த்தியது. அவள் எழுதிய காகிதத் துண்டுகள் அவளது கண்ணீருடன் போராடிக் களைத்துப்போய் இளகியிருந்தது. அந்தக் காகிதத்தை எடுத்து முழுவதுமாக வாசித்தாள் காயித்திரி. அதில் இன்னும் எழுதவேண்டிய விடயங்கள் நிறையப் பாக்கியிருந்தது. இருப்பினும் இளகியிருந்த காகிதத்தில் எழுதக் கூடாது என்பதற்காக அவள் அந்தக் காகிதத்தை மடித்து காகித உறையில் திணித்தாள்.

வேறொரு வெள்ளைத்தாளை எடுத்த காயித்திரி முதல் மடலில் தான் தவறவிட்ட சில விடயங்களை அதில் எழுதிக் கொண்டாள். நீண்டநேரம்

எழுதியபின் நேரத்தைப்பார்த்தாள் காயித்திரி. அது ஏழுமணியைக் கடந்திருந்தது. தான் எழுதிய இரண்டாவது காகிதத்தையும் முதல் எழுதிய காகிதம் திணிக்கப்பட்டிருந்த அதே உறைக்குள் இட்டு தன்னிடம் இருந்த ஒரு “மெமரிக்காட்டை”யும் இரண்டாவது காகிதத்துக்குள் செருகி காகித உறையை மூடி ஒட்டினாள். சிறிது நேரத்தில் சேர வேண்டிய முகவரி காகித உறையின் முன்பக்கத்தை அலங்கரித்தது.

நேரம் ஏழரை மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஏழரை மணிக்கெல்லாம் தனது ரூமில் இருக்கும் ஏனைய நண்பிகள் வந்துவிடுவார்கள் எனக்கருதியவாறு காயித்திரி ரூமைத்தாளிட்டு விட்டு வெளியேறினாள். அவசரத்தில் வெளியேறிய காயித்திரி தனது கைத்தொலைபேசியை மறந்துபோய் ரூமிலேயே விட்டுச் சென்றாள்.

“எல்லாம் கடவுள் கையில் தான் இருக்கு” என்று நினைத்தவாறு காயித்திரி பெண்கள் விடுதியிலிருந்து வீதிக்கு வந்தாள். அப்போது அவளிடத்தில் கையிலிருந்த அந்த ஒற்றைக் காகிதத்தைத் தவிர வேறொன்றும் இருக்கவில்லை.

14. தீபன் ஏன் அழுதான்...?

காயத்திரியுடன் கே.எல்.சென்ரல் புகையிரத நிலையத்தில் இருந்து தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது நிசாந்தனின் தொலைபேசி அழைப்பினை செவிமடுத்த கோபி அக்கணமே பதறிப்போனான். காயித்திரியை ரக்ஷி பிடித்துப் போகுமாறு கூறிவிட்டு அவனும் ரக்ஷியொன்றில் ஏறிப் பதற்றத்துடன் வீடுநோக்கி விரைந்தான். அவன் வீட்டுக்குப் போகும் வழியிலும் பல தொலைபேசி அழைப்புகள் வந்தவண்ணமே இருந்தன. ரக்ஷிக்காரரை வேகமாகச் செல்லச் சொன்னான் கோபி. ரக்ஷிக்காரரும் தன்னாலான வேகத்துடன் ரக்ஷியைச் செலுத்த, கோபி மெந்தாரிக் கோட் வாயிலை அடைந்தான். தனது வீட்டைநோக்கிப் பதற்றமாக ஓடிச் சென்றான். அவனது நல்ல நேரத்துக்கு லிப்டும் அழுத்தியவுடன் கீழே வந்து நின்றது. அது அவனைக் கொண்டு போய்ப் பதினாறாவது மாடியில் சேர்ந்தது.

லிப்டிலிருந்து இறங்கிய கோபி, நேராகத் தனது வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். அங்கே குறைந்தது பதினைந்து பேர் கூடியிருந்தனர். அருள் தனது வாய்க்குள் வந்தபடி யார் யாரையோ தகாத வார்த்தைகளால் திட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஏனையோர் முகங்களில் விரக்தியும் வெறுப்பும் ஆத்திரமும் குடிகொண்டிருந்தது. அனைவரும் தரையைப் பார்த்தவண்ணம்

உட்கார்ந்திருந்தனர். உள்நுழைந்த கோபி அச்சுதனைப் பார்த்து “தீபன் எங்கே” என்றான். “அவன் ‘ஏ’ ரூமில் இருக்கிறான்...” என்றவாறு அச்சுதன் “ஏ” ரூமை நோக்கி நடந்தான். கோபியும் பின்னகர்ந்து சென்றான்.

அங்கே தீபன் விரிக்கப்பட்ட பாயின் மீது மல்லாக்கப் படுத்திருந்தான். அவனருகில் இருந்த நிசாந்தன் தீபனுக்கு புத்தக மட்டையால் விசிக்கிக் கொண்டிருந்தான். அருகில் இரண்டு தேனீர் குவளைகளும் ஒரு தண்ணீர்ப் போத்தலும் காணப்பட்டது. செக்கச் செவேல் என இருந்த தீபனின் கழுத்துப் பகுதி ரத்தச் சிவப்பாக மாறியிருந்தது. அவனது பிரகாசமான சிரித்தமுகத்தில் மூதேவி குடிகொண்டிருந்ததைப் போல, அவன் அதுவரை விம்மி விம்மி அழுது களைத்தவனாக கண்களிலிருந்து மட்டும் நீர் தாரைதாரையாக சத்த மின்றி வழிந்து கொண்டிருந்தது. “தீபன்...தீபன்...” கோபி பேச்சுக் கொடுத்தவாறு அருகிலிருந்து அழைத்தான். கோபியைத் திரும்பிப் பார்த்த தீபன் அவனது பேச்சுக்குப் பதிலளிக்கும் திராணியற்றவனாகவிருந்தான். ஆனாலும் அவனது கண்கள் அவனது உள்ளத்து வேதனையைத் தொடர்ச்சியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தது.

“கோபி கொஞ்சம் பொறு இப்பதான் கொஞ்சம் அவனை அமைதியாக்கியிருக்கிறம். பாவம் கொஞ்சநேரம் படுத்திருக்கட்டும்...” என்றான் இரக்கத்துடன் சாந்தன். கோபி சாந்தனைப் பார்த்து “எந்த ரூம்...” என்றான். “உங்கட ரூம் தான்...” என்றான் சாந்தன். கோபி நேராகச் சென்று தனது ரூமிற்குள் புகுந்தான். அந்த ரூமில் பூட்டப்பட்டிருந்த காற்றாடி(fan) சாய்ந்தபடி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. காலையில் கோபி ரூமைவிட்டு வெளியேறும் போது தீபன் போர்த்தியிருந்த நீல நிறப் போர்வைச் சேலை, இரண்டு துண்டுகளாக கிழிக்கப்பட்டிருந்தது. அவை நிலத்திலே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காணப்பட்டது. கோபி அமர்ந்து படித்துக்கொண்டிருக்கும் “ஸ்ரூல்” போன்ற பிளாஸ்டிக் கதிரை அந்த அறையின் மூலையில் வீசப்பட்டிருந்தது. அதற்குப் பக்கத்தில் நீண்ட மேசைக் கத்தியொன்று காணப்பட்டது. கோபி நேராக வெளியே வந்து மீண்டும் தீபன் படுத்திருந்த ரூமிற்குள் சென்றான்.

தீபன் கோபியின் சொந்தக்காரன். கோபி மலேசியாவுக்குப் படிக்க வரமுன்னரே வேலை அனுமதிப்பத்திரத்தைப் (work permit) பெற்று மலேசியாவுக்கு வந்திருந்தான். அவனது குடும்பம் பெரிய குடும்பம் அவர்கள் மாங்குளத்தில் வசித்துவந்தனர். தீபன் மலேசியாவுக்கு வேலைக்கு வந்ததே தனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றத்தான். ஆனால் மலேசியாவில் அவனை வேலைக்கமர்த்தியவர்களோ, அவன் வேலை செய்த ஊதியத்தைக் கேட்டபோது ஊதியத்துக்குப் பதிலாக உதைதான் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவனை வேலைக்கமர்த்திய தொழிற்பேட்டையில் அவனும்

அவனைப்போன்ற ஆயிரக்கணக்கானோரும் அனுபவித்த கொடுமைகள் பல. கவர்ச்சிகரமான விளம்பரங்கள் போட்டு ஆட்களை வேலைக்கமர்த்தும் கம்பனிகள், வேலை செய்த சம்பளத்தைக் கேட்கும்போது மட்டும் தான் தமது உண்மையான முகத்தைக்காட்டுவார்கள். கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த தீபனை கம்பனியில் இருக்கும் கடவுட்சீட்டு போனால் போகட்டுமென்று, தான் வந்த இரண்டாவது மாதத்திலேயே கம்பனியை விட்டு வெளியேற்றி தன் கூட அழைத்து வந்ததே கோபிதான். அன்று முதல் தீபனைக் கவனித்ததும் கோபிதான்.

இவ்வாறு வெளியிலிருந்த நண்பர்கள் சிலர் தீபனைப்பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் அந்தக் குடியிருப்பில் வேறு வீடுகளைச் சேர்ந்த இலங்கை இளைஞர்கள். அவர்களும் தீபனின் துக்கத்தில் பங்கெடுப்பதற்காக அங்கே வந்திருந்தார்கள். கோபி அச்சுதனைப் பார்த்தான். “எத்தனை மணிக்குக் கோல் வந்தது...” என்று வினாவினான். “ஒரு பன்றெண்டரை இருக்கும் நாங்க எல்லாரும் 'சுவீமிங் பூல்' குளிச்சுக் கொண்டிருந்தம். தீபனும் எங்களோட தான் குளிச்சுக் கொண்டிருந்தான். வெளியில் நின்ற நிசாந்தன் தான் போனை வைச்சிருந்தான்” என்று கூறியபடியே நிசாந்தனைப் பார்த்தான் அச்சுதன்.

“பிரைவேட் நம்பரில இருந்து கோல் வந்திருக்கெண்டு தீபனுக்குச் சொன்னன். வெளிநாட்டுக் கோல் என்று போட்டு தீபன் சுவீமிங்பூலிலிருந்து வெளியில் வந்து ஆன்சர் பண்ணினான். அப்ப அவன் தளதளத்தபடி கதைச்சுக் கொண்டிருந்தான். பிறகு போனைக் கதைச்சுக் கொண்டே லிப்ட் இருந்த பக்கமா போய்க்கொண்டிருந்தான். அந்த நேரத்தில் வீட்டில ஒருத்தரும் இருக்கேல்ல...” என்று நிசாந்தன் கூறிமுடிக்கு முன்னர் “நல்ல காலத்துக்கு நிசாந்தன் பின்னால வந்துபார்த்த படியால இதோட முடிஞ்சது... இல்லாட்டி இந்த நேரம் இந்த வீடு தலைகீழா மாறியிருக்கும்” என்றவாறு கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லிக்கொண்டான் அச்சுதன்.

“தீபன் போன் கதைக்கேக்க எனக்குப் பக்கத்தில் தான் நின்றான். ஆன்சர் பண்ணிக் கொஞ்ச நேரத்தில் இவன் பதற்றப்பட்டபடி கதைச்சுக் கொண்டிருந்தான். காலும் கையும் நடுங்கினபடி குரலையும் விக்வி விக்விக்கொண்டிருந்தான். அப்படியே போனைக் காதில வைச்சுக் கொண்டு ஆரிட்டையும் சொல்லாமல் வந்திட்டான். ஆனாக் கால்ல செருப்புக் கூடப்போடாம வரேக்க தான் எனக்குச் கொஞ்சம் “டவுட்” வந்தது. அது தான் நானும் அவனுக்குப் பின்னால கொஞ்சநேரத்தில் இங்க வந்திட்டன். இல்லாட்டி இந்தநேரம் நிலைமையே மாறியிருக்கும்.” என்று கூறித் தன்னால் காப்பாற்றப்பட்ட அந்த ஜீவனை அனுதாபத்துடன் பார்த்தான் நிசாந்தன்.

அப்போது கோபி தீபனைப் பார்த்தான். தீபனின் கண்களில் ஈரம் சிறிதளவு குறைந்திருந்தது. அப்போது நேரம் பகல் ஒன்றரை மணியைக்

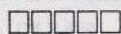
காட்டியது. ஒரு மணித்தியாலமாக வழிந்து கொண்டிருந்த தீபனின் கண்ணீர் சற்றே வரண்டு கொண்டது. “தீபன் ஒன்றுக்குத் தீபனின் கண்ணீர் அப்பிடி ஒண்டும் நடந்திருக்காது. தேவையில்லாம மனசைப் போட்டுக் குழப்பத்தை” என்று கூறியவாறு கோபி தீபனருகே சென்று தீபனின் தலையைத் தடவிவிட்டான்.

தீபனுடைய சொந்த ஊர் யாழ்ப்பாணம். தொன்னூற்றைந்தாம் ஆண்டு இடம்பெயர்வின் போது யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேறி வன்னிக்குள் சென்ற லட்சக்கணக்கான குடும்பங்களில் தீபனின் குடும்பமும் ஒன்று. தீபனின் குடும்பம் சென்று தங்கியிருந்தது மாங்குளத்தில் தான். அங்கு தான் தீபனது தந்தை வழி உறவுக்காரர் ஒருவர் இருந்தார். தீபனின் குடும்பம் இடம்பெயர்ந்து கிளிநொச்சிக்குச் சென்றிருந்தபோது அவர்களை மாங்குளத்துக்கு அழைத்துச் சென்றதே அந்த உறவுக்காரர் தான். தனது வயற்காணியில் ஒருபகுதியை தீபனது தந்தையாருக்குக் கொடுத்து அங்கே அவர்கள் வாழ்வதற்குரிய வாழ்வாதாரங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார் அந்த உறவுக்காரர், விநாயகமூர்த்தி.

தீபனுடைய அப்பா அம்மாவுக்கு மொத்தம் எட்டுப்பிள்ளைகள். ஆறுபேர் ஆண்பிள்ளைகள் இரண்டு பேர் பெண்பிள்ளைகள். அவனது இரு அண்ணன்கள் இருவேறு சந்தர்ப்பங்களில் தம்மை விடுதலை இயக்கம் ஒன்றில் இணைத்திருந்தனர். அதனால் மாங்குளத்தில் இருக்கவேண்டிய கட்டாயம் அவர்களுக்கு ஏற்பட வன்னியிலிருந்து சில ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாணம் திரும்பும் நிலைமை ஏற்பட்டுங்கூட அவர்கள் தொடர்ந்தும் மாங்குளத்திலேயே தங்கியிருந்தனர். இரண்டாயிரமாம் ஆண்டிலே தீபனுடைய மூத்த அண்ணன் மாவீரன் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு தான் பிறந்த வீட்டையும் புகுந்த பாசறையையும் நிரந்தரமாகவே விட்டுச் சென்று மண்ணிலே விதையாகிக் கொண்டான்.

அப்போது தீபனுக்கு எஞ்சியிருந்தது அம்மா, அப்பா, மூன்று சகோதரர்கள், இரு சகோதரிகள். அக்கா ஒருத்தி திருமணமாகி கனடாவுக்குச் சென்றுவிட, தீபனும் வேலைக்காக மலேசியா வந்துவிட்டான். மாங்குளத்திலிருந்த அம்மா அப்பா மூன்று சகோதரர்கள், ஒரு சகோதரி என்போரைக் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்புடனும், வீட்டின் மூத்த பிள்ளை என்ற பொறுப்புடனும் தீபன் மலேசியா வந்திருந்தான்.

அன்றைய தினம் அரசவிடுமுறை தினமாகவிருந்ததனால் தீபன் ஏனைய நண்பர்களுடன் சுவீமிங் பூலில் நீந்திக் கொண்டிருந்தான். அப்போதுதான் எங்கோ அலுவலுக்குப் போய் வந்திருந்த நிசாந்தனிடம் தீபனும் ஏனையவர்களும் கைத்தொலைபேசிகளைக் கொடுத்திருந்தனர். யாருக்காவது

தொலைபேசி அழைப்பு வந்தால் நிசாந்தன் அந்த விடயத்தை நீந்துபவர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். அதுதான் நிசாந்தனின் அறிவிக்கப்படாத பொறுப்பு.

தீபனது கைத்தொலைபேசி மணியடித்தது.

“தீபன் உனக்குப் போன்...”

“யார் எடுக்கிறது...?”

“தெரியல பிரைவேட் நம்பர் எண்டு விழுகுது. வெளிநாட்டுக் கோல் போல...”

“ஆ...பொறு...நான் வாரன்....”

“வெளிநாட்டுக் கோல்” என்றவுடன் சில வேளை மாங்குளத்திலிருந்து வீட்டுக்காரர் எடுக்கினம் போல என்று எண்ணியவாறு தீபன் ஓடிவந்து கையிலிருந்த ஈரத்தைத் துடைத்துவிட்டு போனை ஆன்சர் பண்ணிக் காதி வைத்தான்.

“ஹலோ யாரு தீபனா....”

“ஓம்...யாரு விக்கியா....”

“ஓம் மச்சான் என்ன நடக்குது....” விக்கி சுவிஸில் இருக்கும் தீபனின் பால்யகாலத்து நண்பன்.

“இருக்கிறன் மச்சான்...என்ன செய்யிறது வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போச்சு...”

“ஏன் மச்சான்..”

“கொம்பனில இருந்து வெளிக்கிட்டு ஆறு மாசம் ஆகிடிச்சு. அக்கா பிரான்சுக்குப் போக ஏஜென்சி ஒருத்தரோட கதைச்சிருக்கிறா....அவனும் இந்தா இந்தா என்டிறானேயொழிய ஏத்திறதாக காணல்ல...” என்று முடித்தான் தீபன்.

“ஏன் அக்காவிட்ட கனடாவுக்குப் போகலாமே....”

“இப்ப கனடாவுக்கு போறதெண்டா நாப்பது அம்பது வேணும். அதுக்கு ஆறர வீட்ட போறது? இது கூட மூன்று நாலு பேரிட்ட கதைச்சுத்தான் ஒழுங்கு பண்ணியிருக்கு....” தீபன் ஒரு பெருமூச்சு விட்டான்.

தீபனுக்குச் சொல்ல வந்த விடயத்தைச் சொல்லாமல் வேறு எதையோ பேசிச் கொண்டிருக்கிறேனே... என விக்கிக்கு தெரிந்திருந்தும் அந்த விடயத்தை எப்படிச் சொல்லுவதென்று தெரியாது விக்கி வார்த்தைகளைத் தேடிக்கொண்டிருந்தான்.

“சரி தீபன் வீட்டுக்குக் கதைச்சனியா....?”

“இல்லைடா...கதைச்சு ஒரு மாசமாச்சு. எடுக்க எடுக்கப் போன் வேலை செய்யுதில்லை. நானும் அடிச்சு அடிச்சுப் பார்த்துக் களைச்சுப் போனன். அங்க சரியான பிரச்சினையாம். சாப்பாட்டுப் பஞ்சமும் வந்திட்டுதாம். மருந்துகளுக்கும் தட்டுப்பாடாம். என்ன நடக்கப் போகுதோ தெரியேல்ல

வீட்டுக்காரரை நினைச்சாத்தான் கவலையாயிருக்கு...” நீண்ட கனத்த வசனங்களோடு கவலைப்பட்டான் தீபன். இதற்கு மேலும் தாமதிக்காது அவனுக்கு எப்படியாவது அந்த விடயத்தை சொல்லியாக வேண்டும் என நினைத்தவாறும், இது மறைக்கப்படவேண்டிய விசயமில்லை என்று நினைத்தவாறும் விக்கி தீபனிடம் கூறுவதற்கு வந்த விடயத்தை ஆரம்பிக்கக் கடும் பிராயச்சித்தம் பண்ணினான்.

“தீபன் உனக்குப் பக்கத்தல யாரு நிக்கிறது....?”

“நிறையப் பிரன்ஸ் நிக்கிறாங்க....”

ஒகே இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பம் என நினைத்தவாறு விக்கி ஆரம்பித்தான்.

“தீபன் ராத்திரி உங்கட வீட்டுப் பக்கம் ஒரே பிரச்சனையாம் இரவிரவா ஒரே செல்லடியாம். உங்கட ஏரியாப் பக்கமாகத்தான் நேற்று மூவிய நடந்துதாம். இரவிரவா ரெண்டு பக்கமும் போட்டு வெளுத்தாங்களாம்....”

தீபனின் நெஞ்சு திக்கென்றிருந்தது. அவனது குரலும் அவனது கால்களும் ஆட்டங்கண்டன.

“உனக்கு யார் சொன்னது விக்கி....?”

“அங்கயிருந்து இப்பதான் நியூஸ் வந்துது.... அது தான் உனக்கு எடுத்தனான்...”

“அப்ப எங்கட வீட்டுக்காரரைப் பற்றி ஏதாவது கேள்விப்பட்டினியா....?”

விக்கியும் தீபனும் நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டனர். விக்கி மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு ஆரம்பித்தான். “ராத்திரி ஒரே பிரச்சனையாம். ராத்திரி மட்டும் நானாறு பேருக்கு மேல சரியாம்.

உங்கட வீட்டுக்கு மேல இரவு ரெண்டரைமணிக்கு குண்டு ஒண்டு விழுந்ததாம்....” விக்கி கூறிய அதே கிபிர்க் குண்டு நேராக இறங்கி தீபனின் இதயத்தில் பட்டு வெடித்துப் பிளந்தது. அவனுக்குப் பேச்சே வரவில்லை.

“என்ன விக்கி என்ன சொல்லறாய்....? அப்ப வீட்டுக்காரர் எங்க....?”

“இரவெண்டபடியால எல்லாரும் வீட்டில தான் இருந்தினமாம். உங்கட வீடு தரமட்டமாப் போச்சாம். கேள்விப்பட்டதும் எனக்குத் தலைவெடிச்சது போல இருந்தது.... நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதே! என்ன செய்யிறது தமிழன்ரை தலையெழுத்து இப்பிடித்தானென்டா அதை யாராலும் மாத்தேலாது”. விக்கி கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே தீபன் தனது செருப்புகளை விட்டுவிட்டு வீடுநோக்கிப் பதறியடித்தவாறு நடந்து சென்றான். இதையெல்லாம் அவதானித்துக் கொண்டிருந்த நிஷாந்தனுக்கு மனதில் சிறு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அந்தச் சந்தேகம்தான் தீபனின் உயிர் காப்பாற்றப்படுவதற்கும் காரணமாக அமைந்திருந்தது. நடக்க முடியாதவனாக நடந்து சென்ற தீபன் லிப்டில் ஏறி நேராகத் தனது வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். அங்கிருந்தவாறே தொலைந்து போன உறவுகளை எண்ணி வீரிட்டுக்கத்தினான்.

விலக்குப் பிடிப்பதற்கு அப்போது அவனுக்கு அருகில் யாரும் இருக்கவில்லை. விரக்தியின் உச்சியிலிருந்த தீபன் மேலே அண்ணார்ந்து பார்த்தான். காலையில் நிறுத்த மறந்துவிட்ட காற்றாடி மெதுவாகச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது. அதனை நிறுத்தினான். “அனைவரையும் இழந்த பிறகு நான் மட்டும் இருந்து என்ன பண்ணுறது...?” என்று எண்ணியவாறே தனது போர்வைச்சேலையை எடுத்து ஒருமுனையைக் காற்றாடியில் முடிந்து கொண்டான். மறுமுனையைக் கதிரையில் ஏறி நின்றவாறு தனது கழுத்திலே மாட்டினான். சோக விளிம்பிலிருந்தவாறு கதிரை விளிம்பினைத் தனது காலினால் தட்டிவிட்டான் தீபன்.

15. வசந்தகால நினைவுகள்...

அப்போது நேரம் இரவு எட்டரை மணி. தீபனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி அவனை ஆற்றுப்படுத்திக் கொண்டு அன்றைய பகல் பொழுது கவலையுடன் கரைந்தோடியது. தீபனின் குடும்பத்துக்கேற்பட்ட கதி உண்மையென ஊடகங்களும் ஊர்ஜிதம் செய்தன. வீட்டிலிருந்தோரும் வந்திருந்த ஏனைய இலங்கை நண்பர்களும், இவர்களுக்கு அறிமுகமான ஒருசில மலேசியத் தமிழர்களும் தீபனுக்கு ஆறுதல் கூற வார்த்தைகளின்றித் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அனைவரது கண்களிலும் ஆத்திரமும் ஆக்ரோசமும் எல்லையற்று வெளிப்பட்டது.

தீபனது குடும்பத்தில் மட்டும் ஆறு உயிர்கள். அன்றைய இரவு மட்டும் நானூறு உடல்கள் என்றன ஊடகங்கள். அந்தப்பட்டியல் அறுநூறு வரை நீடித்திருந்தது. தமிழினத்தின் தலைவிதியில் அவலங்கள் அதிகரித்த அத்தியாயங்கள் தலைவிரித்துத் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தன. தீபனுக்கு ஆறுதல் சொல்லக்கூடிய வார்த்தைகள் தமிழ் அகராதியில் கூட கிடைக்கவில்லை. அத்தனை அவலங்கள் நிறைந்த அழிவுகள் அங்கே அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தன.

காயித்திரி காலையில் கே.எல் சென்ரலுக்கு அழைத்ததே தன்னுடன் ஏதோ முக்கியமான விடயம் பேசுவதற்குத்தானே என்ற ஞாபகம் அப்போது தான் கோபியின் நினைவுக்கு வந்தது. அதற்குப் பின் நடந்து முடிந்த சம்பவங்கள் கோபியின் சிந்தனையில் காயித்திரி பற்றிய நினைவுகளைத் தோற்றுவிக்கவில்லை.

கோபி தனது செல்போனை எடுத்துக் காயித்திரிக்குப் கோல் போட்டான். காயித்திரியின் “மொபைல் ரிங்” பண்ணியதே ஒழிய அவள் அதை “ஆன்ஸர்” பண்ணவில்லை. “காலையில் காயத்திரியைச் சந்திக்கும் போது அவளது உடல்நிலை நன்றாக இருக்கவில்லை. பாவம் இன்றைக்கு நேரத்துடனேயே தூங்கச் சென்று விட்டாள் போல...” என்று நினைத்தவாறு மூன்று தரம்

' ரிங் ' பண்ணினான். அதற்கு மேலும் அவளைக் குழப்பக்கூடாது என்று எண்ணியவாறு அதற்குப் பின்னர் அவன் காயித்திரிக்கு அழைப்பை மேற்கொள்ளவில்லை.

அன்றைய முழுநாளும் தீபனைப் பார்ப்பதற்கும் அவனுக்கு ஆறுதல் கூறுவதற்கும் பலர் வீட்டுக்கு வந்திருந்த போதிலும் தீபன் எதையும் பேசமுடியாதவனாக மௌனித்துப் போயிருந்தான். அவனது நினைவுகளில் அவனது குடும்பம் நெருப்பாகி வெந்து கொண்டிருந்தது. அவன் ஒருவார்த்தை கூட பேசமுடியாதவனாக அதிர்ச்சியில் உறைந்திருந்தான். அப்போது இரவு மணி பதினொன்றைக் கடந்திருந்தது. தீபனிடம் எதையாவது சாப்பிடும் படி நண்பர்கள் மன்றாடினர். ஆனால் அவன் வாயில் பச்சைத் தண்ணீர் கூடப்படாதவாறு பரிதாபமாகக் கிடந்தான். பரிதாபப்பட்ட நண்பர்களின் வற்புறுத்தலுக்கிணங்க ஒரு ரொட்டித்துண்டை மெல்லாது விழுங்கி ஒரு குவளை தண்ணீரைக் குடித்ததைத் தவிர அவன் அன்று முழுதும் பட்டினியாகவே கிடந்தான். ஆனால் கண்கள் மட்டும் கட்டடம் கட்டடமாக அழுது கொண்டிருந்தது.

தீபன் அருகினில் ஒரு சில நண்பர்கள் இருக்க ஏனையோர் கோலில் இருந்து தீபனின் குடும்ப அழிவிற்கு காரணமானவர்களை வாய்க்கு வந்தபடி தீட்டித்தீத்துக் கொண்டிருந்தனர். தீபனுக்குப் பக்கத்தில் படுத்திருந்த கோபியின் பேச்சு இடையிடையே அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. அப்போது கோபியின் நினைவுகளோ இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னோக்கிப் பறந்துகொண்டிருந்தது.

அது ஒரு அழகான கிராமம். யாழ்ப்பாணத்தின் வடகிழக்குத் திசையில் அழகிய பச்சைப்பசேல் வயல் வெளிகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட, யாழ்ப்பாணத்தின் அழகிய கிராமங்களில் அதுவும் ஒன்று. அந்த ஊரின் நடுநாயகமாக விளங்குவது ஊரில் அமைந்திருந்த சிவன் கோயிலும், அறிவுப்பசிதீர்க்கும் பாடசாலையும் தான். அந்தப் பாடசாலை அதிபரின் பெயர் முத்துலிங்கம். அவருக்கு அப்போது நாற்பது வயது. அவர் தனது பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் எழுநூறுக்கும் மேற்பட்ட மாணவர்களை வெறும் மாணவர்களாகவன்றி தனது பிள்ளைகளாகவே பார்த்துக் கொள்வார். தனது பாடசாலையில் கல்வி கற்பிக்கும் சக ஆசிரியர்களை தனது நண்பர்களாகவும் சகோதரர்களாகவும் பார்த்துக் கொள்பவர் முத்துலிங்கம் வாத்தியார். தேவையான பொழுது கண்டிப்புடனும், ஏனைய பொழுதுகளில் கனிவாகவும் தமது பாடசாலையைச் சேர்ந்தவர்களையும், தனது வீட்டு உறுப்பினர்களையும் வழிநடத்தக்கூடிய ஒரு உன்னத ஆசான் அவர். முத்துலிங்கம் வாத்தியார் அந்த ஊரின் மரியாதைக்குப் பாத்திரமானவர்.

அவரைப் பார்த்து யாராவது “உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்?” என்று கேட்டால் தனது பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கையுடன் ஒன்றைக் கூட்டி நகைச்சுவையாகப் பதில் தருவார் முத்துலிங்கம் வாத்தியார். இத்தனைக்கும் அவருக்கு ஐந்து பிள்ளைகள். அவர்களில் மூத்தநால்வரும் அவர் அதிபராகவிருந்த பள்ளிக்கூடத்தில் தான் படிப்பவர்கள். கடைசிப்பிள்ளை கைக்குழந்தை. மனைவி கண்மணி வீட்டில்தான் என்றாலும், வீட்டிலே கண்மணிதான் தலைமை ஆசிரியை. கணவருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பணிவிடை செய்து அவர்களைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பார்த்துக் கொள்வதில் கண்மணியம்மாவுக்கு நிகர் கண்மணியம்மா தான்.

அந்த ஊரின் கௌரவமான குடும்பங்களில் முத்துலிங்கம் குடும்பமும் ஒன்று. முத்துலிங்கம் வாத்தியாரோ பாடசாலையோடு மட்டும் நின்றுவிடாது கோயில், சனசமூக நிலையம், நன்மை தீமை வீடுகள் என அத்தனைக்கும் முன்னுக்கு நிற்பார். அவருக்கு மூத்தபிள்ளை பெண்பிள்ளை. அந்தப்பிள்ளைக்குப் பூங்குழலி எனப் பெயர் சூட்டிய முத்துலிங்கம் அடுத்தடுத்துப் பிறந்த மூன்று ஆண்குட்டிகளுக்கும் முறையே செந்தூரன், முருந்தன், கோபிநாத் எனக் கடவுள்களின் பெயரையே வைத்து மகிழ்ந்தார். கடைக்குட்டிக்கு சிவவேணி என்று பெயர் வைத்தது கண்மணியம்மா தான்.

அழகிய ஊர், அன்பான வீடு, கௌரவமான தொழில் என முத்துலிங்கம் தனது குடும்பத்துடன் வாழ்க்கையென்னும் சோலையில் சந்தனத் தென்றல்களைச் சுவாசித்துக் கொண்டிருந்தார். மூத்தவள் பூங்குழலி பன்னிரண்டு வயதிலேயே பெரிய மனுசியாகிவிட்டாள். அழகு தேவதை என்ற சொல்லுக்கு இலக்கணம் பூங்குழலி தான் என்னும் படியாக அவளுக்கு அமைந்த உடல்வாகும் அவளது மேனியின் நிறமும் பார்ப்பவர்களை அறிவுக்குருடர்களாக்கவே செய்யும். அடுத்தடுத்துப் பிறந்த மூன்று ஆண்குட்டிகளுக்கும் வயது பன்னிரண்டு, ஒன்பது, ஐந்து. வேணிக்கு அப்போது இரண்டு வயது தான் நிரம்பியிருந்தது.

மூத்தவள் பூங்குழலி அம்மாவைப் போன்று அமைதியானவள். ஆனால் அடுத்தடுத்துப் பிறந்த ஆண் குட்டிகளோ ஒருவரை ஒருவர் விஞ்சும் அளவிற்குச் கூட்டிகள். அவர்கள் செய்யும் குறும்புகளுக்கும் சேட்டைகளுக்கும் அளவேயிருக்காது. அவர்களும் பக்கத்துவீட்டில் வசிக்கும் கண்மணியம்மாவின் அண்ணனின் பிள்ளைகளும் சேர்ந்து விட்டால் போதும், ஒன்று கண்மணியம் மாவின் சமையலில் சோறு கரைந்துவிடும் இல்லையென்றால் கறிக்கு உப்புக் கூடிவிடும் அந்தளவுக்கு சின்னஞ்சிறுகள் போடும் கூத்துக்களே தனி! கண்மணியம்மா சில வேளைகளில் குட்டிகளைக் கண்டித்தாலும், பலவேளைகளில் அவர்களின் குறும்புகளைக் கண்டு ரசிப்பதற்கும் தவறுவதில்லை.

வயல்வெளிக்குச் சென்று பட்டம் பறக்கவிடுவது, கிட்டிப்புள்ளி விளையாடுவது, எட்டுக்கோடு விளையாடுவது, இயக்கம் ஆமி விளையாடுவது,

பனங்காய் வண்டி உருட்டுவது, கமுகோலை மடலில் ஒருவர் இருக்க மற்றையவர் ஓலையைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்லுவது, கோயில் கட்டிவிளையாடுவது, சண்டைபிடித்துக் கொள்ளுவது என ஊர் உலகத்தில் நடக்கும் அத்தனை குறும்புகளும் முத்துலிங்கம் வீட்டிலும் அரங்கேறும். அந்தக் குறும்புகள் எப்போதும் முத்துலிங்கம் வாத்தியார் வீட்டைக் கலகலப்பாகவே வைத்திருக்கும்.

இதை எல்லாம் கண்டுங் காணாதவாறு நடந்துகொள்ளும் முத்துலிங்கத்தார் சுட்டிகளுக்குச் சொல்லும் ஒரே வார்த்தை “எல்லாரும் ஆறு மணியென்றவுடன் புத்தகமும் கையுமா இருக்கவேண்டும்” என்பது தான்.

□□□□□

தீபன் தனது குடும்பத்தை இழந்து கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தபோது கோபியும் தனது பால்யப் பருவத்தில் தனது குடும்பத்துப் பசுமையான நினைவுகளை ஒரு கணம் மீட்டிப்பார்த்தான். அந்தப் பசுமையான நினைவுகள் கோபியின் மனதைக் கொத்துக்குண்டுகள் போல வெடித்துக் குமுற வைத்தது.

அப்போது நேரம் நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மும்பதைக் கடந்திருக்கும். தீபன் தூக்கமின்றி முழித்தவாறு யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். கோபியும் எதையோ பறி கொடுத்தவன் போல நித்திரையின்றி அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். “டக் டக்...”அப்போது வெளியே யாரோ கதவைத் தட்டுவது போல இருந்தது. பின்னர் சிறிது நேரம் நிசப்தம் நீடித்தது. பின்னர் மீண்டும் “டக் டக்” என யாரோ கதவைத் தட்டினார்கள். அந்தத் தட்டல் முன்னையதை விடப் பலமாகவிருந்தது. தீபனைப் பார்க்கத்தான் யாரோ வந்திருக்கவேண்டும் என எண்ணிய படி கோபி நேராகச் சென்று பூட்டியிருந்த கதவை இழுத்துத் திறந்தான். அப்போது அவன் கண்களுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது....

☆☆☆☆☆

16. ஏமாற்றாதே ஏமாறாதே....

கோபி கதவைத் திறந்ததும் வாசலில் நான்கு பொலீஸ்காரர்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர். கோபிக்கு என்னவென்று ஒன்றும் புரியவில்லை. அன்றைய தினம் அதிகப்படியான ஆட்கள்.அதுவும் பெரும்பாலும் இளைஞர்கள் அந்த வீட்டுக்கு வந்துபோனதை அக்கம் பக்கத்திலுள்ள வீட்டுக்காரர்கள் யாரும் அறிவித்துவிட்டார்கள் போல... என எண்ணியவாறு வந்த பொலீஸ்காரர்களை கோபி ஏற இறங்கப் பார்த்தான். அப்போது கோபிக்குப் பின்னால் நிசாந்தனும் சாந்தனும் நின்று கொண்டிருந்தனர். வந்த பொலீஸ்காரன் ஒருவன் நண்பர்களைப் பார்த்து “இந்த வீட்டில் யாரு கோபிநாத்”? என்று ஆங்கி

லத்தில் வினவினான். கோபி “நான் தான் கோபிநாத்” என்றான். பொலீஸ்காரன் கோபியினுடைய கடவுச்சீட்டு மற்றும் மாணவர் அடையாள அட்டை என்பவற்றைக் காண்பிக்குமாறு கேட்டான். கோபியும் அவ்வாறே செய்தான். அவன் தான் கோபிநாத் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பொலீஸ்காரனும் அவனது கடவுச்சீட்டையும் மாணவர் அடையாள அட்டையையும் தனது மேலதிகாரியிடம் ஒப்படைத்தான்.

கோபி எதுவும் புரியாதவனாக அங்கலாய்த்தான். “தீபன் தற்கொலைக்கு முயற்சி செய்ததை அறிந்து வந்தார்களா? பாவம் தீபனிடம் பாஸ்போட் கூட இல்லையே அவனை எப்படிக் காப்பாற்றுவது? என்ன சோதனையிது கடவுளே.....?” என்று குழம்பிய படி வந்திருந்த மலாய்க்கார பொலீஸ்காரனிடம் தனக்குத் தெரிந்த மலாய் வசனங்களைப் பாவித்து “நீங்கள் என்ன காரணத்துக்காக வந்திருக்கிறீர்கள்.....?” என்று வினவினான். கோபி கேட்டு முடிப்பதற்குள் வந்திருந்த முரட்டுத்தனமான பொலீஸ்காரன் கோபியின் கன்னத்திலே “ப்ளார்” என்று ஒரு அறைவிட்டான். அங்கிருந்த நண்பர்கள் அனைவரும் ஒருகணம் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போயினர்

அசம்பாவிதமொன்று நடப்பதாக எண்ணிய (உறக்கத்திலிருந்த) நண்பர்களனைவரும் எழுந்திருந்தனர். தீபனோ எது நடந்தாலும் சரி என்றவாறு தலைக்கு மேல வெள்ளம் போனபிறகு சென்ரிமீட்டர் ஏறினாலென்ன கிலோமீட்டர் ஏறினாலென்ன என்ற விரக்தியுடன் எழுந்துநின்றான். பொலீஸ்காரர்கள் நண்பர்கள் அனைவரையும் 16-23 ன் வரவேற்பறையின் ஒரு மூலையில் உட்காரவைத்தனர். கோபியை மட்டும் தனியே ஒரு இடத்தில் உட்காரவைத்து அவனருகே ஒரு பொலீஸ்காரன் காவலுக்குப் நிற்க மற்றைய பொலீஸ்காரர்கள் வீட்டினுள் புகுந்து அனைத்துப் பொருட்களையும் சல்லடைபோட்டுத் தேடினர். ஒருவன் கோபியை அழைத்துச் சென்று கோபியின் உடமைகளை காண்பிக்குமாறு கேட்டான். கோபியும் அவ்வாறே காண்பித்தான். அவர்கள் கோபியின் உடமைகளைத் துருவித் துருவிச் சல்லடை போட்டனர். கோபியின் பாடப்புத்தகங்கள், நோட்டுப்புத்தகங்கள், அவனது ஆடைகள், அவனது பயணப் பொதி, பணப்பொதி, அவனது மொபைல் எல்லாவற்றையும் ஒன்றும் விடாமல் துருவிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது “நீலநிற” பிஸன்ஸ் மனேஜ்மன்ட் (Business Management) என்னும் பெரிய புத்தகத்தினுள்ளே அதன் பக்கங்களுக்குள் சொருகி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு வெள்ளை நிற “என்வலப்” காகித உறை ஒன்று கிளறிக் கொண்டிருந்த பொலீஸ்காரனின் காலடியில் சடுதியாக விழுந்தது. அதை எடுத்த பொலீஸ்காரன் அந்த என்வலப்பின் உள்ளேயிருந்து இரண்டு புகைப்படங்களை வெளியே எடுத்தான்.

தோண்டித் தோண்டிக் கிளறிக் கொண்டிருந்த பொலீஸ்காரன் அதனைத்தான் தேடிவந்தது போல அத்துடன் நிறுத்திவிட்டு அந்த இரண்டு புகைப்படங்களையும் கொண்டு சென்று தனது மேலதிகாரியிடம் கொடுத்தான்.

அந்த அதிகாரி, தான் கொண்டு வந்திருந்த ஒரு பெண்ணின் புகைப்படத்துடன் அந்த என்வலப்பிலிருந்த இரு பெண்களின் புகைப்படங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். அந்தப் பொலீஸ் அதிகாரி வைத்திருந்த புகைப்படமும் கோபியின் இரு புகைப்படங்களில் ஒன்றும் ஒரே ஆளுடையதாக இருந்தது. அதில் ஒருபுகைப்படத்தைக் கோபிக்குக் காட்டி இது யாருடைய புகைப்படம் என்று கேட்டான் அந்தப் பொலீஸ் அதிகாரி. அவள் என் தங்கை வேணி என்றான் கோபி. மற்றைய புகைப்படத்தைக் கோபியிடம் காட்டிய பொலீஸ் அதிகாரி இவள் யார் என்று கேட்டார். அதற்குக் கோபி “இவள் எனது நண்பி” என்று ஆங்கிலத்தில் பதிலளித்தான். அந்தப் பதில் பொலீஸ்காரனுக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லைப் போல, “உண்மையைச் சொல் இவள் உன்னுடைய நண்பியா? இல்லைக் காதலியா?” என்று மீண்டும் கேட்டான். “இல்லை இவள் என் நண்பிதான்” என்றான் கோபி. கோபியின் கன்னத்திலே “ப்ளார்” என்று இரண்டாவது அடி பலமாக விழுந்தது. கோபியின் தலையும் கண்களும் இருளுவது போல இருந்தது.

அதற்கிடையில் மற்றைய பொலீஸ்காரன் கோபியின் கைகளுக்கு விலங்கினை மாட்டினான். கோபி தலைகால் எதுவும் புரியாதவனாக நின்றிருந்தான். நண்பர்களும் எதுவும் புரியாதவர்களாக அதிர்ச்சியில் உறைந்திருந்தனர். அந்த வீட்டில் அதே நாளில் நடைபெறும் இரண்டாவது அதிர்ச்சியானது நண்பர்களைப் பீதியில் உறைய வைத்தது.

மலாய்ப் பொலீஸ்காரன் ஒருவன் கோபியை விலங்குடன் இழுத்துச் சென்று தமிழ்ப் பொலீஸ்காரன் ஒருவன் முன்பாக நிறுத்தினான். தமிழ் மொழியில் கோபியிடமிருந்து உண்மைகளைக் கறக்க அந்த நடைமுறை பின்பற்றப்பட்டது. “தம்பி சொல்லுங்க, இவள் உன் காதலிதானே..... உண்மையைச் சொன்னா உங்களுக்கும் நல்லது எங்களுக்கும் நல்லது....” என்றான் அந்தத் தமிழ்ப் பொலீஸ். “இல்லை சேர் இவள் என்னுடைய பிரண்ட்” என்றான் கோபி. பொலீஸ்காரர்கள் அந்தப் பெண்ணின் புகைப்படத்தின் மேலே - தாங்கள் வைத்திருந்த கடவுச்சீட்டைப் பரிசோதிக்கப் பயன்படுத்தும் நல்லநிற ஒளிபாய்ச்சம் - டோச்சலைட்டின் வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சினார்கள். அப்போது அந்தப் பெண்ணின் புகைப்படத்தின் பின்புறத்தில் மைமுடிந்த பேனாவினினால் எழுதப்பட்டிருந்த I Love You I love you என்ற வாசகங்களை அவர்கள் கண்டுபிடித்தனர். அந்தப் பெண்ணின் புகைப்படத்தின் பின்புறம் முழுவதும் மைமுடிந்த பேனாவால் I Love you என்ற வாசகங்கள் எழுதப்பட்டிருந்த அடையாளத்தைக் கண்டுபிடித்தனர்.

அதற்கு மேலும் அந்த இடத்தில் நின்று நேரத்தை வீணடிக்க விரும்பாத பொலீஸ்காரர்கள் கோபியைத் தரதரவென இழுத்துச் சென்று காருக்குள் தள்ளினார்கள். காருக்குள் ஏற்றியதும் கோபியை விசாரித்த தமிழ் பொலீஸ்காரன் மீண்டும் கோபியிடம் விரைந்தான். அவன் கோபியருகே

சென்று “சொல்லு, ஏன் காயித்திரியைக் கொலை செய்தாய்? மவனே, உனக்கு இனி ஆயுள் முழுக்க மலேசிய ஜெயில் தான்” என்று கோபம் பொங்கக் கூறியவாறு கோபியின் கன்னத்தில் ஓங்கி ஒரு அறைவிட்டான். காரின் கதவுகள் பூட்டப்பட்டன. பொலீஸ்நிலையம் நோக்கி பொலீஸ் காரர்கள் கத்தியபடியே பறந்து சென்றன.

நடந்ததெல்லாம் நண்பர்களைப் பீதியில் ஆழ்த்தியது. அவர்கள் அடுத்தது என்ன செய்ய வேண்டும் என்று புரியாமற் தவித்தனர். சர்மிலன் வெளியே சென்று அங்குமிங்கும் நடந்தபடி போன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். போன் பேசிவிட்டு நேராக நண்பர்களை நோக்கி நடந்து வந்த சர்மிலன் நண்பர்களைக் குழம்பவேண்டாமெனக் கேட்டுக் கொண்டான். கோபியை விடுவிப்பதற்குத் தான் ஏற்பாடு செய்து விட்டதாகவும் கூறினான். கிளறப்பட்ட கோபியின் உடமைகளையும் ஏனைய பொருட்களையும் நண்பர்கள் ஒழுங்குபடுத்தி வைத்தனர். கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு அனைவரும் அமைதியாக இருந்து கவலையுடன் யோசித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது சர்மிலனுக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வரவே அவன் வெளியே சென்று அரை மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் பேசிவிட்டு மீண்டும் உள்ளே வந்தான். வந்தவன் நேரே சென்று பாயையைப் போட்டுப் படுத்துக் கொண்டான். இருப்பினும் சர்மிலன்மீது யாருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படவில்லை.

17. பேய் பிடித்த வீடு

மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. இரவு முழுக்க விழித்திருந்த நண்பர்களில் பலர் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கே தூக்கத்துக்குச் சென்றிருந்தனர். எது எப்படியோ ஆறரை மணிக்கெல்லாம் அனைவரும் தூக்கத்தைத் துறந்து விட்டு தமது காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டனர். தீபனுக்கு ஆறதலாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் கோபியை விடுவிக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும் அனைவரும் தத்தமது அன்றாட அலுவல்களை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டனர். சர்மிலன் தனக்கு அன்று ஒரு பரீட்சை இருப்பதாகவும் அது பத்து மணிக்குமுடிந்துவிடும் என்றும் தான் வரும் வரை கோபியைப் பார்க்க யாரும் போகவேண்டாமெனவும் நண்பர்களுக்குக் கூறிவிட்டு வீட்டிலிருந்து வெளியேறினான். சர்மிலன் சொன்னால் சரியாகத்தான் இருக்கும் என எண்ணிய நண்பர்களும் கோபியைப் பார்க்கப் போவதை நிறுத்தி விட்டு தீபனுடன் இருந்தனர்.

அப்போது தீபனுக்கு நூறு டிகிரிக்கு மேல் காய்ச்சல் அனல் கக்கிக் கொண்டிருந்தது. வெளிநாடுகளிலிருந்தும் இலங்கையிலிருந்தும் மலேசியாவிலிருந்தும் தீபனுக்கு அழைப்புமேல் அழைப்புகள் வந்து கொண்டிருந்தன. அந்த அழைப்புகளைச் செவிமடுக்கும் தீபனுக்கு “ஹலோ என்னும் அடைத்தகுரல் வெளிப்பட்டதே தவிர அதற்கு மேலும் அதிகப்படியாக ம்....ஓம்....ம்.....ஓம்....” என்ற வார்த்தைகள் மட்டும் தான் வெளி வந்து கொண்டிருந்தது. இருபத்தைந்து வருடங்களாகத் தேக்கிவைத்திருந்த கண்ணீர் ஊற்றானது அவன் கண்களிலிருந்து வற்றாது மடைதிறந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் கண்ணீர்த் துளிகள் கூட கன்னியா வெந்நீருற்றுப் போல மிகவும் சூடாகவே அவனது கண்களிலிருந்து வழிந்து கொண்டிருந்தன.

தீபனை வைத்தியரிடம் அழைத்துச் செல்வதற்கு அருள் ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். தனது பரீட்சையை எழுதிவிட்டு சர்மிலன் பத்தரை மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்தான். வீட்டுக்கு வந்த சர்மிலன் கோபியின் விமானநிலைய நண்பரும் பொலீஸ் அதிகாரியுமான சத்தியகுமாரின் தொலைபேசி அழைப்புக்காகக் காத்திருந்தான். கோபி இரவு கைது செய்யப்பட்டபோது அருளும் சர்மிலனும் பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமாருக்குத் தகவல் சொல்லியிருந்தனர். தான் கோபியை விடுவிப்பதற்கான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளுவதாக பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமார் நண்பர்களுக்கு உறுதியளித்திருந்தார். அன்றைய தினம் காலை பதினொரு மணிக்குள் தான் கோபி பற்றி அறிவிப்பதாகவும் அதுவரை யாரும் பொலீஸ்நிலையம் போகவேண்டாமெனவும் சத்தியகுமார் சர்மிலனைக் கேட்டுக்கொண்டார். சத்தியகுமாரின் அழைப்புக்காக சர்மிலனும் அருளும் அப்போது காத்திருந்தனர்.

கோபி மலேசியா வந்து ஒரு மாதங்கள் முடிந்து விட்டநிலையில் கோபி, சர்மிலன், அருள் மூவரும் பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமாரின் அழைப்பின் பேரில் நான்கு முறை அவரது வீட்டுக்குச் சென்று வந்திருந்தார்கள். அதே போலத்தான் இலங்கை நண்பர்கள் வீட்டுக்கு ஒருமுறை பொலீஸ்சீருடையில் தனியாகவும், இன்னொரு முறை தனது குடும்பத்துடனும் சத்தியகுமார் வந்திருந்தார். இவ்வாறு ஏற்பட்ட பாசப்பிணைப்பின் காரணமாக சத்தியகுமார் இலங்கை நண்பர்கள் மீது நல்ல மரியாதையும் மிகுந்த நம்பிக்கையும் வைத்திருந்தார். அதே போலத்தான் நண்பர்களும் சத்தியகுமாருடன் மரியாதையுடனும் நல்ல நட்புடனும் பழகிவந்தனர்.

கோபி கைதாவதற்குப் பத்து நாட்களுக்கு முன்னர் கோபிக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்திருந்தது. அழைப்பை மேற்கொண்டவர் பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமார்.

“ஹலோ சொல்லுங்க சத்தியண்ணை....”

“ஆ...கோபி எப்படிச் சுகம்.....?”

“நா...நல்ல சுகமாயிருக்கிறன் என்ன தீடினென்று என்ற ஞாபகம் வந்திட்டிது பொலீசுக்கு....”

“ அப்படியொண்டுமில்லைக் கோபி.... ஒரு குட்நியூஸ்....”

“குட் நியூசா... எங்களுக்குச் சொல்லமாட்டீங்களா....”

“அதுக்குத்தானே உனக்குப் போன் எடுத்திருக்கிறன். எனக்கு ஏ.எஸ்.பியாகப் புரொமோசன் கிடைச்சிருக்கு... இந்தமாதக் கடைசியில் தான் பதவியேற்பு ஆனா என்னும் டேட் சொல்லல...”

“அப்படியா கேட்கிறதுக்குச் சந்தோசமாயிருக்கு..... கெங்கிராயுலேசன் அண்ணை.....”

“தங்கூ கோபி. அதை விட இன்னொரு குட் நியூசும் இருக்கு. அதைச் சொல்லத்தான் முக்கியமாகக் கோல் எடுத்தனான்.....”

“என்ன சத்தியண்ணை அதையும் சொல்லிமுடியுங்க ப்ளீஸ்...”

“நான் ஏ.எஸ்.பியா பொறுப்பேற்கிறது உங்க ஏரியாவில் தான். சுபாங்ஜெயா ஏரியா இனி என்ற கொன்றோல்ல தான் இருக்கும்”.

“ஓ..... அப்படியா.... இனி எங்களுக்கும் அந்த மாதிரித்தான்...”

“அதுக்காக இரவிரவாச் சுத்துறேல்ல. யூனிபோர்மில் நான் பொலீஸ்காரனாத்தான் இருப்பன். யூனிபோமைக் கழட்டினாத்தான் நான் உங்களுக்குச் சத்தியண்ணை...” என்று சிரித்தவாறு சத்தியன் பொலீஸ் கோபிக்கு Bye சொன்னார்.

பொலீஸ் நண்பன் சத்தியகுமாரின் அந்தச் செய்தியைக் கோபி தனது நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டான். நண்பர்களும் ஏதோ அந்த ஏரியாவே தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்துவிட்டதாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டனர். யாராவது ஸ்ரீலங்காப் பெடியன்கள் விசா இல்லாமற் பிடிபட்டால் தமது பொலீஸ் நண்பன் சத்தியகுமார் மூலம் அவர்களை விடுவித்து தமது தொப்புள்கொடி உறவுகளுக்கு உதவலாம் என நண்பர்கள் திட்டமிட்டிருந்தனர்.

ஆனால் துரதிஷ்டவசமாகக் கோபியே கைது செய்யப்படுவான் என்று யாரும் நினைக்கவில்லை. நண்பர்கள் தமக்குள்ளே ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டனர். இருப்பினும் சத்தியகுமார் சுபாங்ஜெயா பொலீஸ்பிரிவின் பொலீஸ் நிலையத்துக்கு ஏ.எஸ்.பியாகப் பதவியேற்பதற்கு இன்னும் பதினைந்து நாட்கள் பொறுத்திருக்கவேண்டுமே என அவர்கள் தமது மனதைக் குடைந்து கொண்டனர். அருள், சர்மில்ன், நிசாந்தன், அச்சதன் மொத்தத்தில் அனைவரும் கோபியைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

‘முன்னால் முன்னால் முன்னால் முன்னால் வாடா....’ சர்மில்னின் கைத்தொலைபேசி கத்திக்குளறியது. அழைப்பில் பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமார் இருந்தார்.

“சர்மில்ன் ஒன்றுக்கும் யோசிக்கவேண்டாம்... கோபி ஒரு சிக்கலான கேசில் மாட்டியிருக்கான். யாரோ அவனோட படிக்கிற காயித்திரியாம்

உனக்குத் தெரியுமா.....?" சர்மிலன் அதிர்ந்து போனான்.

“ஓம்..... தெரியும்...”

“அவளை யாரோ கடத்திக் கொண்டு போய் கொலை செய்ய முயற்சி பண்ணியிருக்கிறாங்களாம். கோபி அவளைக் காதலித்தானாம், பிறகு அவளோட சுற்றித்திரிந்து, பின்னர் அவளை வேண்டாமெண்டானாம். அவள் அடிக்கடி தன்னைக் கலியாணம் செய்யுமாறு கோபியைக் கேட்க, கோபி அவளைக் கொலை செய்யிறவரை போயிட்டானாம்...” எதிர்கால ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார் கூறிமுடித்தார்.

சர்மிலன் எதையோ மனதில் எண்ணியவாறு தனது பேச்சைத் திசை திருப்பினான்.

“கோபி மேல யாரு கம்பிளைன்ட் பண்ணியிருக்கிறாங்கள்..?”

“காயித்திரியின் ரும்மேட்ஸ் தான் கம்பிளைன்ட் போட்டிருக்கிறாங்கள். அவளைக் காணேல்ல எண்டு தேடின போது அவளது கான்ட் போன் கட்டில்ல கிடந்துதாம். அதுக்குக் கடைசியா போன் எடுத்தது கோபிதானாம். அவன் தான் காயித்திரியைக் கடத்தியிருக்க வேண்டுமெண்டு அவர்கள் தான் கம்பிளைன்ட் குடுத்திருக்கிறான்கள்...”

“இப்ப காயித்திரி எங்க....? அவளுக்கு என்ன நடந்தது....?” எதுவும் தெரியாதவனாகச் சர்மிலன் சத்தியகுமாரிடம் வினாவினான்.

“நேற்று இரவு பத்து மணிக்குப் பத்துமலைக்குப் பக்கமாக மெயின் றோட் கரையில் ஒரு பொடி(சடலம்) கிடக்குதெண்டு எங்கட டிப்பான்ட்மெண்டுக்கு ஒரு நியூஸ் வந்தது. நம்மட ஆட்கள் சென்று பார்த்தபோது ஒரு லேடி ரத்தவெள்ளத்தில் குற்றுயிராய்க் கிடந்திருக்கிறாள். இப்ப கொஸ்பிட்டல்ல அடமிட் பண்ணியிருக்கிறாங்கள். சர்மிலன் நீங்க யாரும் பொலீஸ் ஸ்டேசனுக்குப் போகவேண்டாம். எல்லாத்தையும் நான் கவனிச்சிக்கிறன்....” என்றவாறு தனது தொடர்பைத் துண்டித்தார் சத்தியகுமார்.

நண்பர்களுக்கு அதிர்ச்சிகள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. “இந்த வீட்டைப் பார்க்க வரும்போது சொன்னனான், இந்த வீட்டை எடுக்க வேண்டாமெண்டு. இந்த வீட்டில் தான் ஒரு இந்தோனேசியாப் பெட்டையைக் கற்பழிச்சுப் போட்டு அவளையும் அவளின்னை லவ்வரையும் குத்திக் கொலை செய்தாங்களாம். இதைக் கேள்விப்பட்ட பிறகும் பதினாறாம் மாடி வாடைக்காசு குறைவெண்டு நீதான் எல்லாரையும் இஞ்ச கூட்டிக்கொண்டு வந்தனீ...” சர்மிலனைப் பார்த்து ஆக்ரோசமாகப் பாய்ந்தான் தர்சன்.

“விசரன் மாதிரிக் கதைச்சு நீயும் குழம்பி மற்றவர்களையும் குழப்பாதை.... உனக்குப் பிடிக்காட்டி விட்டிட்டுப் போ....” என்றான் தர்சனைப் பார்த்து சர்மிலன்.

“இதுக்கு மேலயும் ஒரு மனுசன் இந்த வீட்டில் இருப்பானா....? பேய்பிடிச்ச வீட்டில் இருக்கிறதை விட எங்கயாச்சும் நடுரோட்டில் போய்ப்

படுத்திட்டுப் போகலாம்....” என்று ஆக்ரோசம் தணியாமல் பேசிமுடித்தான் தர்சன்.

தீபனை வைத்தியரிடம் கூட்டிக்கொண்டு போக அருள் ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். தீபன் மருந்துக்குப் போக மறுத்தான். தங்களுடைய நட்பினைப் பணயமாக வைத்து “நீ உண்மையா எங்களோட பிரண்சிப் வைச்சிருந்தா....” தீபனை மருத்துவரிடம் அழைத்துப் போக முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அப்போது தீபனின் மொபைல் அழைப்பு மணி அலறியது. அது பலமுறை அழுது அழுது களைத்துப் போயிருந்த தீபனின் ஒரே மிஞ்சிய உறவான கனடா அக்காவின் அழைப்பு. மீண்டும் இரண்டு வேதனைகளும் வெடித்து சிதறின. இரு அழுகைகளும் இணைந்தவாறே ஆர்ப்பரித்தன. அந்த அழுகைகள் இரண்டும் முட்டிமோதிய போது அதைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அனைவரையும் அது அழவைத்தது....

18. சின்னச் சின்ன மழைத்துளிகள்

தமது மகள் காயித்திரியின் நிலைமையைக் கேரளவில் இருந்து கேள்விப்பட்ட காயித்திரியின் பெற்றோரின் இதயத்தில் மல்ரிபரல் குண்டுகள் விழுந்து வெடித்தது போன்ற வேதனையில் அதிர்ந்துபோயினர். தமது ஏனைய பிள்ளைகளை பாட்டியின் பொறுப்பில் விட்டுவிட்டு காயித்திரியின் அப்பா ராஜுமேனன், அம்மா ஈஸ்வரி, விடுமுறையில் கேரளா சென்றிருந்த ரீட்டா ஆகியோர் அங்கிருந்து அவசர அவசரமாக மலேசியாவுக்குப் புறப்பட்டனர். தங்களுடைய காயித்திரிக்கு இப்படியாகி விட்டதே என அவளது பெற்றோரும், தன்னை நம்பி மலேசியா வந்தவளின் இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் யாரோ? என ரீட்டாவின் மனமும் வெந்தபடியே விமானத்தில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தன.

காயித்திரி கோலாலம்பூர் அரசு மருத்துவமனையில் அவசர சிகிச்சைப்பிரிவில் தீவிர மருத்துவக் கண்காணிப்பில் வைக்கப்பட்டிருந்தான். அவன் தனது கண்களைத் திறக்கவோ ஏதாவது பேசவோ முடியாதவளாக நாதியற்று அறிவிழந்து கிடந்தான். அவளது பிடரியில் யாரோ ஓங்கி அடித்தது போலப் பெரியகாயம் ஒன்று ஏற்பட்டு அதிக இரத்தம் வெளியேறியிருந்தது. மட்டுமல்லாது, அவளைக் கடத்தியவர்கள் அவளைப் பிடரியில் அடித்தபின்னர் முகக்குப்புறமாகத் தள்ளிவிட்டுச் சென்றதுபோல, காயித்திரியின் அழகான முகத்திலும் நெற்றியிலும் வடுக்கள் காணப்பட்டன. நெற்றிப் பகுதியும் உடைந்திருந்தது என அவளைக் கண்காணித்த வைத்தியர்கள் தெரிவித்தனர்.

ஒருவாரமாகியும் காயித்திரியின் உடல்நிலைமை சீராகவில்லை. அவளைக் கண்காணித்த மருத்துவர்களும் சற்று நம்பிக்கையிழந்திருந்தனர். அவளது இருதயம் மட்டும் இயங்கியபடி சுவாசம் நடைபெற்றதே தவிர அவள் அறிவிழந்த நிலையிலேயே அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் வைக்கப்பட்டிருந்தாள். ராஜுமேனனின் நண்பர் ஒருவர் கேரளாவில் தனியார் மருத்துவமனை ஒன்றுக்குச் சொந்தக்காரர். அவர் ராஜுமேனனைத் தொடர்புகொண்டு காயித்திரியை கேரளாவுக்கு கூட்டிவருமாறும் தனது மருத்துவமனையில் இருக்கும் அனைத்து வளங்களையும் பயன்படுத்தி காயித்திரியை குணமாக்கித் தருவதாகவும் கூறினார். ராஜுமேனனும் அதற்குச் சம்மதித்தவாறே மலேசியப் பொலீசாரின் அனுமதியுடன் விசேடமான மருத்துவ சிகிச்சை வசதி கொண்ட விமானமொன்றில் அவளை இந்தியாவுக்குக் கூட்டிச் சென்றார். அங்கே வைத்திய நண்பருக்குச் சொந்தமான நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட மருத்துவமனையில் காயித்திரிக்குச் சிகிச்சை வழங்கப்பட்டது.

காயித்திரி உயிராபத்தைக் கடந்துவிட்ட போதிலும் அவள் எப்போது நினைவு திரும்புவாள் என வைத்தியர்களாலும் கூறமுடியாதிருந்தது. நாட்கள் வாரமாகிப் பத்துநாட்களைக் கடந்துவிட்ட நிலையிலும் கூட காயித்திரி படுத்தபடுக்கையிலேயே கிடந்தாள். கேரளாவில் இருந்த அத்தனை கோயிற் படிகளையும் மிதித்தாயிற்று காயித்திரிக்குச் சுயநினைவு திரும்பவில்லையே..., அவள் குணமாகவில்லையே... என்ற மனவருத்தம் காயித்திரியின் பெற்றோரின் வேதனையை நாளுக்குநாள் அதிகரிக்கவே செய்தது. காயித்திரியின் இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் கோபிதான் என ரீட்டாமூலம் அறிந்து கொண்ட அவளின் பெற்றோர் அங்கிருந்தவாறே கோபியை திட்டித்தீர்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

விசாரணைக்கெனக் கூட்டிச் செல்லப்பட்ட கோபியின் நினைவுகளில் காயித்திரி ஊஞ்சலாடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமார் கோபியை வெளியேயெடுக்க முயற்சி செய்த போதும் அது கைகூட முடியாமற் போயிருந்தது. ஏனெனில் கோபி விவகாரம் அப்போது இலங்கை, மலேசியா, இந்திய நாடுகளின் விவகாரமாக உருவாகியிருந்தது. அதுமட்டுமல்லாது கோபியும் தான் குற்றவாளி என்பதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் அதை மறுத்தவண்ணமேயிருந்தான்.

பொலீசார் கோபியை விசாரணைக்கென அழைத்துச் சென்ற மறுதினமே அவர்கள் அவனைப் பொலீஸ் நிலையத் தடுப்புக் காவலிலிருந்து சிறைச்சாலைத் தடுப்புக் காவலுக்கு மாற்றியிருந்தனர். இருப்பினும் அவன் மீது எந்த வழக்குகளையும் பதிவு செய்யாமல் விசாரணை என்ற பெயரில் ஜெயிலில் அடைத்துவைத்திருந்தனர். ஜெயிலில் இருந்த கோபியின் இதயம் காயித்திரியை எண்ணியவாறே துடித்துக் கொண்டிருந்தது. காயித்திரி

அன்றொருநாள் அழைத்த “ஹாய் கோபி” என்ற வார்த்தையும் “பாட்போய் (bad boy)” என்று புன்னகைத்தவாறு புகழ்ந்த பாராட்டும் கோபியின் மனக்கண்ணில் அடிக்கடி திரையிட்டு மறைந்து கொண்டிருந்தன.

காயித்திரியின் நிலைமையை இடையிடையே விசாரணைக்கென வருபவர் போல வந்து பார்த்துச் செல்லும் பொலீஸ் அதிகாரி சத்தியகுமார் மூலம் அறிந்து கொண்ட கோபியின் உள்ளம் பாலைவனமாகக் கண்கள் பனித்துக் கொண்டிருந்தன. கோபி தான் செய்த பெரிய தவறை எண்ணி மனதால் அழுது கொண்டிருந்தான். அப்போது அவனுக்குள் ஏற்பட்ட சில ரூபகங்கள் அவனின் உள்நினைவுகளை வலிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

□□□□□

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. கல்லூரியில் சேர்ந்து நான்கு மாதம் நிரம்பியிருந்தது. கோபி காயித்திரி நட்பில் அந்நியோன்னியம் அதிகரித்திருந்த நாட்கள் அவை. இருவரும் அதுவரை மனம்விட்டு எத்தனையோ விடயங்களைப் பேசியிருந்தனர். கோபி இதுவரை தனது எந்த ஆண்நண்பர்களுடனும் பகிர்ந்து கொள்ளாத உள்ளக் கிடக்கைகளைக் கூட காயித்திரியுடன் பகிர்ந்து கொண்ட நாட்களும் அவை. இருப்பினும் கோபியின் குடும்பத்தைப்பற்றி காயித்திரி பேச்சு எடுக்கும் போதெல்லாம் கோபி அவளைக் காய்வெட்டி விட்டுப் போய்விடுவான்.

அன்றையதினம் கல்லூரிப் பகற் படிப்புகள் மதியம் ஒரு மணியுடன் முடிந்துவிட கோபியும் காயித்திரியும் அருகில் இருந்த சைவச் சாப்பாட்டுக் கடையொன்றுக்குச் சென்று தமது மதியபோசனத்தை முடித்துவிட்டு மீண்டும் கல்லூரிக்குத் திரும்பினர். அன்றைய தினம் அவர்களுக்கு நான்கு மணிக்கு பாடமொன்றிற்கான விரிவுரை மீதமிருந்தது. அப்போது நேரம் மூன்று மணியைக் காட்டியது. மீதமாகவிருந்த பாடத்தின் விரிவுரைக்கு ஒரு மணித்தியாலம் மட்டுமே எஞ்சியிருந்த நிலையில் இருவரும் கல்லூரி வளாகத்தில் இருக்கும் மரநிழலின் கீழ் போடப்பட்டிருந்த மரத்தினாலான நீண்ட இருக்கையில் அமர்ந்தவாறு பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

காயித்திரிக்கு இதுவரை கூறமறைத்திருந்த சில விடயங்களை அவளிடம் கூறித்தனது மனப்பாரத்தை இறக்கி வைக்கலாம் என நினைத்த கோபி முதலில் தனது குடும்பத்தைப் பற்றிப் பேசவிளைந்தவனானான். குடும்பப்பேச்சை ஆரம்பித்த அவன் மிகவும் கவலைப்பட்டவாறே காயித்திரியிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தான். கோபியின் குடும்பக் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த காயித்திரியின் கண்களிலிருந்து வீழ்ந்த நீர்த்துளிகளைப் புவியிர்ப்பு தன்னகத்தே அணைத்துக்கொண்டது. அவனது குடும்பக் கதைகளைக் கேட்ட காயித்திரி இந்த உலகத்தில் தான் நேசிக்கத் துடிக்கும் முதல் ஜீவனாக கோபியை உருவகப்படுத்திக் கொண்டாள். இருவரும் தொடர்ச்சியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது நேரம் மூன்று மணி நாற்பது நிமிடங்கள் என்பதை காயித்திரியின் வெள்ளிக்கடிக்காரம் அவளுக்கு உணர்த்தியது. தீரென்று வானம் இருட்டி இலேசான குளிக்காற்று வீசியது. விண்ணிலிருந்து வீழ்ந்த சில மழைத்துளிகள் பூமியைத் தொட்டுத் தாலாட்டியது. தூறல் தூறலாக மண்ணை முத்தமிட்ட மழைத்துளிகள் சிறிது நேரத்திலெல்லாம் “சோ....”வென்ற சத்தத்துடன் அடைமழையாக ஆர்ப்பரித்தது. பூமியைக் கொஞ்சிக் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்த மழைத்துளிகள் சற்று நேரத்தில் அதே பூமியின் மீது தீராத உறவு கொண்டதைப் போலப் பூமியெங்கும் நீர்த்துளிகள் நிரம்பிவழிந்தன. கோபியும் காயித்திரியும் மழை காரணமாகக் கல்லூரி வளாகத்தில் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். இடியும் மின்னலும் காதுகளையும் கண்களையும் பதம்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அதேவேளை இளசுகளின் மனங்களிலே மழைக்குளிரின் தாக்கம் ஏதோ தாக்கத்தை உண்டு பண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

நேரம் நான்கு மணியைக் காட்ட சில நிமிடங்களே கடிக்காரமுட்கள் நகரவேண்டியிருந்தது. தீரென ஏற்பட்ட அடைமழை காரணமாக பல மாணவர்கள் விரிவுரைக்கு வருகை தரமுடியாமற் போக தீரென விரிவுரையும் ரத்துச் செய்யப்பட்டது. கோபியும் காயித்திரியும் இன்னும் இரண்டுபேரும் தான் விரிவுரை செல்லும் நோக்கில் வெளியே காத்துக் கொண்டிருந்தனர். விரிவுரை ரத்துச் செய்யப்பட்டதனால் கோபியும் காயித்திரியும் என்ன செய்வதென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தனர். வீட்டுக்கும் செல்லமுடியாதவாறு மழைதனது அராஜகத்தை அரங்கேற்றிக் கொண்டிருந்தது. வெளியே மழைவெள்ளம் பொங்கிப் பாய்வதைப்போல காயித்திரியின் உள்ளத்திலும் கோபியின் மீது கொண்ட காதல் பொங்கிப் புடைபாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அது அன்றைய தினம் கோபி கூறிய சில குடும்பக் கதைகளினாலும் மழைக்காற்றினாலும் இரட்டிப்பாகவே பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

விரிவுரை இரத்துச் செய்யப்பட்டதனாலும், மழைவிடாது பெய்து கொண்டிருந்ததனாலும் கோபியும் காயித்திரியும் கல்லூரியின் இரண்டாவது மாடியிலிருந்த நூலகத்தை நோக்கி நடக்கலாயினர். தான் காயித்திரிக்கு கூறி ஆறுதல்பட்டுக்கொள்ள நினைத்த மிகுதிவிடயங்களை நாளைய தினம் காயித்திரிக்கு கூறலாம் என நினைத்தவாறு நூலகத்தை நோக்கிக் கோபி நடந்து சென்றான். மிச்சத்தை நாளைக்கு கேட்டுக்கலாம் என எண்ணியபடி காயித்திரியும் கல்லூரி நூலகத்தினுள் நுழைந்தாள். இருவரும் வாசலில் இருந்த குறிப்பேட்டில் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு தமது துறைசார்ந்த நூல்கள் இருக்குமிடத்தை நோக்கி நடந்தனர். அந்த நூலகத்தின் அலுவலக நேரம் காலை ஒன்பது மணியிலிருந்து இரவு ஏழுமணிவரை என்பதை ஏற்கனவே அறிந்து வைத்திருந்த கோபி மழை ஏழுமணிவரை பெய்தாற் கூடப்பரவாயில்லை இங்கே இருந்துவிடலாம் என நினைத்தவாறு தமது

வணிகவியல் புத்தகங்கள் அடுக்கப்பட்டிருக்கும் பகுதிக்குச் சென்றனர். “எல்(L)” வடிவில் அமைந்திருந்த அந்த நூலகத்தின் இறுதிப்பகுதியில் தான் அவர்களது வணிகவியல் நூற்பகுதி அமைந்திருந்தது. மழைகாரணமாக கல்லூரி வெறிச்சோடிக் காணப்பட்டதாலும் மாலைநேரம் என்பதாலும் நூலகத்தில் ஒருசிலரே நூல்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களும் நூலகத்தின் முன்பகுதியிலேயே இருந்து படித்துக் கொண்டிருந்தனர். யாராவது நூலகத்துக்குள் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளுழைந்தாலோ அல்லது நூலகத்திலிருந்து வெளியேறினாலோ கதவில் பூட்டப்பட்டிருக்கும் தானியங்கி மணி தனது ஒலியை எழுப்பி நூலகருக்கு அறிவிப்பை ஏற்படுத்தும். அவ்வொலி உள்ளிருப்பவர்களுக்கும் கேட்கும்.

தமது துறைசார் வணிகவியல் பகுதிக்குச் சென்ற இருவரும் அங்கே “நாக்கை”களில் அடுக்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களிடையே ஆளுக்கு ஆள் தனித்தனியாக இவ்விரு புத்தகங்களை எடுத்து படிக்கலாயினர். அப்போது நேரம் நான்கு மணி பதினைந்து நிமிடங்களைக் காட்டியது. இருவரும் ஒரே மேசையில் இருந்தவாறு புத்தகங்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வெளியே தொடர்ச்சியாக மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. மழைக்காற்று குளிர்காற்றாகி அனைவரது தேகங்களை மட்டுமல்லாது மனங்களையும் குளிர்வைத்துக் கொண்டிருந்தது. காயித்திரி புத்தகத்திலிருந்த தாள்களை ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டிக்கொள்ளும் இடைவெளிகளில் அவளின் மனதில் கோபி மீது காதல் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. என்னதான் கௌரவமான குடும்பம், கண்ணியமான வளர்ப்பு என்றாலும் அவர்களும் வயசுப் பருவம் தானே. அவர்களிருவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் எதையும் பேசிக்கொள்ளாது புத்தகப்பக்கங்களைப் புரட்டி புரட்டிப் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். நல்ல மழைக்குளிர், இதமான காற்று, ஆரவாரமற்ற சூழல் என்பவை அவர்களுக்கு ஏதுவாக அமைந்துவிட இருவரும் நீண்டநேரமாக தங்களை மறந்து தமது புத்தகங்களில் ஒருவரி கூட விடாது அத்தனையையும் அனுபவித்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தமது புத்தகங்களைப் புரட்டுமபோது அதனைப் பார்த்த வெளியில் பூத்திருந்த இரு ரோஜா மலர்களும் ஒன்றின்மீது ஒன்ற தலைவைத்துச் சாய்ந்துகொண்டன. இடையில் நூலகர் வந்து அந்தப் பகுதியைப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார். இருப்பினும் அதைக்கூடக் கவனிக்காமல் இருவரும் தங்களது புத்தகங்களில் மெய்மறந்திருந்தனர். தொடர்ச்சியாக இரண்டரை மணித்தியாலங்கள் படித்துக் களைப்படைந்த கோபியும் காயித்திரியும் நேரத்தைப் பார்த்தனர். நேரம் ஆறுமணி நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் என்பதைக் காட்டியது. அதுவரை வாழ்க்கையில் படித்திராத புத்தகங்களையும் அதன் பொருள்களையும் இருவரும் மெய்மறந்து ருசித்துப் படித்து முடித்தனர்.

இருவரும் எழுந்து தமது முகத்தை ரிகுவினால் துடைத்துவிட்டு

நூலகக்குறிப்பேட்டில் ஒப்பமிடுவதற்காகச் சென்றனர். அப்போது நூலகராகக் கடமையாற்றிய அழகான மலாய்க்கார யுவதி அவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். அவர்களும் அவளைப் பார்த்து பதிலுக்குப் புன்னகைத்துவிட்டு வெளியேறினர்.

அப்போது அடைமழை அடித்து தனது மண்கொஞ்சம் வேட்கையைத் தீர்த்திருந்த போதிலும் அதன் உதிரித் தூறல்கள் மண்ணை மீண்டும் முத்தமிட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. இரண்டரை மணிநேரங்கள் புத்தகங்களில் மூழ்கியிருந்த காயித்திரியும் கோபியும் சோம்பல் நிறைந்தே காணப்பட்டனர். அருகில் இருந்த தேநீர்க் கடையொன்றுக்குச் சென்ற இருவரும் சூடாக ஒவ்வொரு கோப்பி குடித்துவிட்டு அங்கிருந்து ஒரு ரக்ஷி பிடித்து தமது இருப்பிடங்களை நோக்கி விரைந்தனர்.

கோபியை அவனது வீட்டில் இறக்கிவிட்டு பின்னர் தனது பெண்கள் விடுதிக்குச் செல்லலாம் என நினைத்தவாறே காயித்திரி கோபிக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தாள். அன்று கோபி கூறிய கதைகளைக் கேட்டு அதையே மனதில் நினைத்துக் கொண்டிருந்த காயித்திரி என்றுமில்லாதவாறு கோபியின் முகத்தைப் பாசமாகப் பார்த்தாள். கோபியைப் பார்த்தவாறே காயித்திரி ஆரம்பித்தாள்.

“கோபி உன்னிடம் ஒருமுக்கியமான விஷயம் பேசணும்...”

“என்ன சொல்லு காயித்திரி...”

“எனக்கு உன்னைப் பிடிச்சிருக்கு.... நான் உன்னை லவ் பண்ணுறன், நீயும் என்னைத் தான் லவ் பண்ணணும்...”

அந்த வார்த்தைகளையே எதிர்பார்த்திருந்தவன் போலிருந்த கோபி சிறிதுநேரம் எதுவும் பேசாமல் மௌனம் சாதித்தான். கோபி மௌனமாகவிருந்த நேரத்தில் ரக்ஷி மிகவேகமாகச் சென்று மென்தாரிக் கோட் வாசலை அடைந்தது. மீண்டும் காயித்திரி ஆரம்பித்தாள். “கோபி என்ன ஒன்றும் சொல்லாமற் கிளம்பிறாய்.... எனக்கு ஒரு பதில் சொல்லிட்டுப் போ....” கோபி ரக்ஷியை விட்டுக் கீழே இறங்கினான். ரக்ஷிக்காரரை ஒரு நிமிடம் காத்திருக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டான். ரக்ஷியின் பின் கதவை திறந்தபடி உள்ளிருந்த காயித்திரியைப் பார்த்தான் கோபி. காயித்திரியின் முகம் கோபியின் “ஐ லவ் யூ ரு...” என்ற பதிலை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது. கோபி ஆரம்பித்தான்.

“காயா நானும் உன்னைத்தான் காதலித்தன்... ஆனா இப்ப இல்லை...” என்று கூறியவாறு ரக்ஷிக் கதவை அடிச்சுச் சாத்திவிட்டு காயித்திரியைப் பார்த்து “Bye காயா...” என்றான். காயித்திரியின் நெஞ்சிலே ஆட்டிலறி விழுந்தது போலிருந்தது. செல்விழுந்த மனதோடு காயித்திரி தனது மாணவியர் விடுதிநோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

காயித்திரியின் உடலையும் தலையையும் கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பேசிய

மழைத்துளிகள் நனைத்திருந்தன. விடுதிக்குச் சென்ற அவள் நேராகக் குளியலறைக்குள் சென்று தலைமுழுகிக் குளித்துவிட்டு வெளியே வந்தாள். அப்போது அந்த அறையின் சுவர் மணிக்கூட்டில் நேரம் ஏழரையைக் காட்டியது. காயித்திரியை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த அவளது சக ரும் நண்பிகள் அவளிடம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

தலையை துடைத்து தனது இரவு ஆடையை அணிந்து கொண்ட காயித்திரி தனது கட்டிலில் விழுந்து கொண்டாள். தனது கைக்கடிகாரத்தை எடுத்து நேரத்தைப்பார்த்தாள். அதுவும் அப்போது ஏழரையைக் காட்டியது. கட்டிலில் மல்லாக்காகப் படுத்தவாறு கோபியையே நினைத்து உருகிக் கொண்டிருந்தாள் காயித்திரி. பின்னர் குப்புறப்படுத்துக் கொண்டு தனது மொபைல் போனைத் தூக்கினாள். அதில் ஓடிக்கொண்டிருந்தநேரமும் இரவு ஏழரை என்று தான் காட்டியது.

மூன்று நேரக்காட்டிகளும் பிழையாக இயங்கியதால் மூன்று முறை அவள் நேரம் பார்க்கும் போதும் அவளுக்கு ஏழரையையே காட்டிக் கொண்டன. அது அவளது வாழ்க்கையில் ஏழரையின் வரவை எதிர்வுகூறுவது போல அவளை எச்சரித்தும், அவள் அதை அறியாதவளாக கோபியின் ஒவ்வொரு அசைவுகளையும் ரசித்து நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். கோபி கூறிய பதில் அவளுக்குள் ஏதோ மர்மத்தை ஏற்படுத்தியது. இருப்பினும் புரட்டப்பட்ட புத்தகங்களின் திருப்தி அவளை ஓரளவு நிறைவடையச் செய்தது.

19. தங்கமான தங்கச்சியே

பத்து நாட்களாக அண்ணனிடமிருந்து போன் வராததால் பதறிப் போனாள் வேணி. அண்ணனுக்கு என்னவோ ஏதோ என்று எண்ணியவள் அண்ணனைப்பற்றி அடிக்கடி விசாரிப்பது சர்மிலனிடம் தான். சர்மிலனும் “கோபி ஒரு புரொஜக்ட் செய்வதற்காகக் ' குவாந்தன் ' மலைக்குப் போயிருக்கிறான்... அந்த ஏரியாவில் 'கான்ட்போன்' வேலை செய்யாது. எப்படியும் கோலாலம்பூருக்கு வந்து கோல் பண்ணுவான்...” என்று வேணியைச் சமாளித்திருந்தான். அதனையே ஏறக்குறைய நம்பிவிட்ட வேணி தினம் தினம் அண்ணனின் அழைப்புக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அன்றைய தினம் கோபி கைதாகி உள்ளூக்குச் சென்று பத்தாவது நாள். பொலீஸ்காரரும் கோபியின் மலேசியா நண்பருமான சத்தியகுமார் கோபியைப் பார்ப்பதற்காக விசாரணைப் பொலீஸ்காரர் போல ஜெயிலுக்குச் சென்றிருந்தார். சத்தியகுமாரைக் கண்ட கோபி தன்னை எப்படியாவது

வெளியே எடுக்குமாறும் தான் குற்றவாளி அல்ல என்றும் சத்தியகுமாரிடம் மன்றாட்டமாகக் கேட்டுக் கொண்டான். “கோபி பொறுத்தனி...இன்னும் இரண்டொரு நாள் பொறு.... வருகிற வெள்ளிக்கிழமை சுபாங்ஜெயா பொலீஸ் ஸ்டேசனுக்கு நான்தான் ஏ.எஸ்.பி. உன்னை எப்படியாவது வெளியில கொண்டுவாறன். எனக்குத் தெரியும் நீ அப்பாவி யெண்டு.....ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதை...” என்று கோபியைப் பார்த்து ஆறுதல் கூறியிருந்தார் சத்தியகுமார். அதோடு மட்டுமல்லாது “கோபி இது சின்னப்பிரச்சினையில்லை... இது இப்ப இலங்கை இந்தியத் தூதரங்களுக்கும் மலேசியா அரசாங்கத்துக்கும் இடையே எழுந்துள்ள பிரச்சினை. இப்ப உனக்கு என்னால கெல்ப் பண்ணமுடியாது..... வாற வெள்ளிக்கிழமைக்குப் பிறகு என்னால முடிஞ்சளவு உனக்குச் செய்யிறன்” என்று மீண்டும் கூறிவிட்டு “கோபி உனக்கு ஏதாச்சும் இப்ப தேவையெண்டா கேளு....” என்றார் பொலீஸ் சத்தியகுமார்.

மனதில் ஏதோ தோன்றியவனான கோபி கொஞ்சநேரம் யோசித்துவிட்டு பொலீஸ்காரரைப் பார்த்து “அண்ணை தங்கச்சியோட போன் கதைச்சு பத்து நாளாச்சு ஒரே ஒருக்காக் கதைக்கணும் போல இருக்கு” என்றான். கோபியின் பரிதாப வேண்டுகலை ஏற்றுக் கொண்ட சத்தியகுமார், கோபி கம்பிகளுக்குள் இருக்கும்போது தங்கையுடன் பேசுவதற்கு இரகசியமான முறையில் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார் அவர். “கோபி என்னை இதுக்கு முன்னர் உனக்குத் தெரியுமா என்று யாராச்சும் கேட்டா தெரியாது என்று சொல்லிவிடு...” என்று கூறிவிட்டுத் தனது நடையைக் கட்டினார் ஒரு புலனாய்வு அதிகாரிபோல.

அவர் சென்ற சில நிமிடங்களில் சிறைக்காவலன் ஒருவன் கோபிக்கு ஒரு மொபைல் தொலைபேசி ஒன்றைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். உள்ளிருந்தாலும் உள்ளத்தில் பூரிப்புடன் அந்தத் தொலைபேசியை வாங்கிய கோபி தனது தங்கை வேணியின் இலக்கங்களை அழுத்தினான்.

“ஹலோ..... நான் அண்ணை கதைக்கிறன்.... எப்படியம்மா இருக்கிறாய்...?”

“அண்ணா.... நான் நல்லாயிருக்கிறன்.... நீ எப்படியண்ணா இருக்கிறாய்.....?”

“நான் கொஞ்சநாளா உனக்குக் கோல் எடுக்கேல்லயெண்டு யோசிக்காதை....” தங்கைக்கு என்ன காரணம் கூறுவது என்று யோசித்தவாறு கோபி பேச்சை ஆரம்பிக்குமுன்னர்.

“ஓமண்ணா நீ புரொஜக்ட் செய்ய வெளியூர் போனதா நான் கேள்விப்பட்டன். நீ போகேக்க ஒருக்காச் சொல்லியிருந்தா நானும் யோசிச்சிருக்க மாட்டான்... சரிபரவாயில்லை அதைவிடு...” கோபியின் மனதில் பால் வார்த்தது போல இருந்தது.

“அண்ணா இப்ப எங்க நிற்கிறாய் உங்கட இடத்துக்கு வந்திட்டியா...”

“இல்லையம்மா... இன்னும் புரொஜக்ட் முடியல. வரேக்க ஒரு கிழமையில முடிந்தடும் போல இருந்தது. இப்ப லேட்டாகுது. எப்படியும் வாற வெள்ளிக்கிழமைக்குப் பிறகு முடிஞ்சிடும். அதுதான் நான் உனக்குக் கோல் பண்ணல மன்னிச்சிடு வேணி”

“ஓகே அண்ணா பரவாயில்லை. நீ மலேசியாவுக்குப் போனதே படிக்கத்தானே.... கவனமாப்படி... அவர்கள் கேட்கிற அசைன்மன்ட், புரொஜக்ட் எல்லாத்தையும் செய்து குடு. அப்பதான் நல்ல மார்க்ஸ் எடுக்கலாம்...” என்றாள் அந்த அன்புத்தங்கை.

“எப்படியம்மா ஊர் நிலவரமெல்லாம். உங்க நிலமை எப்படியிருக்கு...? நீ கண்டபடி எங்கேயும் வெளிக்கிடாதே. ஏதாச்சும் அலுவலெண்டா மாமாவைக் கூட்டிக் கொண்டு வெளியில போய் வா...” என்று தங்கைப் பாசத்தை ஜெயில் கம்பிகளுடாகவும் காட்டினான் கோபி.

“உங்க எப்படி இப்ப நிலைமைகள்...”

“ஓமண்ணா போன கிழமையும் ஒருக்கா வந்தவங்கள்...மாமாவைச் சாமி அறைக்குள்ள கூட்டிக் கொண்டு போய் அங்க உள்ளதைக் கிளறிக் கொண்டிருந்தாங்கள்... மாமி கோலில இருந்த சாமான்களை அவங்களுக்குக் காட்டிக் கொண்டிருந்தா.... வந்தவங்கள் ஒவ்வொரு பக்கமாகக் கிளறிக் கொண்டு நிண்டாங்கள். அந்த நேரத்தில நான் தனியத்தான் நிண்டு என்ற ருமைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன்” வேணி கூறிமுடித்து ஒரு பெரு மூச்சு விட்டாள்.

“சரியம்மா கடவுளைக் கும்பிட்டுக் கொண்டு கவனமாயிரு” என்று கோபி கூறிமுடிப்பதற்குள்,

“ஏண்ணா நாங்க மட்டும் ஏன் இப்படி அசிங்கப்பட்டு வாழ்க்கை வாழவேண்டியிருக்குதோ கடவுளுக்குத் தான் தெரியும்.....” என்றவாறு தனது உரிமையுள்ள அண்ணனிடம் தனது ஆதங்கத்தைக் கூறி மீண்டும் ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள் வேணி.

தனது தலைவிதி, தனது தங்கையின் தவிப்பு தனது உறவுகளின் ஏக்கம் என்பவற்றை நினைத்து மனதில் வேதனைப்பட்டுக் கொள்ள முடிந்ததே தவிர அவனால் கம்பிச் சுவர்களுக்குள் இருந்தவாறு ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. அவன் வேணியிடம் “வேணி இனி நீ கோல் பண்ணாதே நான் வெளியில் வந்தபிறகு உனக்கு எடுக்கிறன்...” என்று கூற “என்ன வெளியில்...?” என்றாள் வேணி. “இல்லையம்மா நான் இப்ப இருக்கிறது ஒரு காட்டுமலை... இங்க போன் வசதி குறைவு.... அது தான் வெளியில் கோலாலம்பூருக்கு வந்த பிறகு உனக்குக் கோல் பண்ணுறன்”. என்று சடைந்துவிட்டு தங்கச்சிக்கு Bye சொல்லிப் போனை வைத்தான் கோபி.

உள்ளுக்கிருந்து கொண்டு தனது தங்கையுடன் தொடர்புகொள்ள வைத்த பொலீஸ் சத்தியகுமாருக்குத் தனது மனதினால் நன்றி சொல்லிவிட்டு அந்தத் தொலைபேசியை மீண்டும் தந்தவனிடம் கொடுத்தான் கோபி. மீண்டும் அணிதிரண்ட எண்ணங்கள் மூன்று சுவர்களிலும் மோதுண்டு முன்வாயிலிற்கு கம்பிகளுடாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. காயித்திரியின் நினைவு ஒருபக்கம் வேதனையை அதிகரிக்க, அந்த வேதனைத் தீயில் வேணியின் ஞாபகங்கள் பெற்றோலை ஊற்றிச் சென்றன.

“நான் மட்டுமா இத்தனை கொடுமைகளை அனுபவிக்கிறேன். நான் பிறந்த தேசத்தில் முளைவிட்ட விதைமுதல் பாடை ஏறக்காத்திருக்கும் பட்ட மரங்கள் வரை அத்தனைபேரும் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதைத்தானே நானும் அனுபவிக்கிறேன்.” என்று தனது மனதுக்குள் ஆறுதல்பட்டான் கோபி. அவனது மூத்த அண்ணன் செந்தூரனின் ஞாபகங்களும் அவனை ஓரளவு ஆறுதல் படுத்திக்கொண்டிருந்தது.

அப்போது இரண்டு நாட்களுக்குமுன்னர் பிரசுரமாகி - அன்றைய தினம் உணவு சுத்தப்பட்டு -பின்னர் வீசப்பட்டிருந்த ஒரு பத்திரிகையின் பாதித்துண்டொன்று காற்றில் அடிபட்டு கம்பிகளினூடாக உள்நுழைந்து கோபியின் பாதங்களில் தவழ்ந்தது.

அது ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை. பொழுது போக்குக்கு அதை வாசிக்கலாம் என நினைத்தவாறு அதனைத் தனது கைகளினாலே தூக்கிப் பார்த்தான் கோபி. அதில் ஒரு கட்டமிடப்பட்ட

செய்தியொன்று காணப்பட்டது. அந்தச் செய்தியில் சிலரின் படங்களும் அச்சிடப்பட்டிருந்தது. செய்தியை வாசிக்கலானான் கோபி. அவனின் இதயத்தில் ஒரு கிளைமோர் வெடித்தது போல அவனது நெஞ்சு படாரென்றது.

20. ஆடி அமாவாசையும் ஆருயிர் அக்காவும்

“இலங்கை இளைஞன் படுகொலை, தைப்பிங்கில் கொடூரம்”.

“ஐரோப்பிய நாடொன்றுக்கு அனுப்பும் நோக்கத்தோடு இலங்கையிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட இளைஞரொருவர் தைப்பிங்கில் படுகொலை செய்யப்பட்டார்.” என்ற செய்தியைப் படித்த கோபி மிகவும் பரபரப்படைந்தான். அங்கே பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்த படங்கள் கோபியின் நெஞ்சை நெகிழவைத்தது. தொடர்ந்தும் செய்திக்குள் புகுந்தான். அது ஒரு கட்டமிடப்பட்ட செய்தி. கோபியின் கண்கள் வலித்தபடியே மனது அதைப் படிக்கலானது.

“இலங்கையிலிருந்து நாடு கடத்தி வரப்பட்ட இளைஞரொருவர் தைப்பிங்கில் (மலேசியாவின் ஓர் இடம்) கோரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டார். அவர் வைத்திருந்த சாரதியனுமதிப்பத்திரத்தின் பிரகாரம் அவரது பெயர் சுப்பையா ரதீஸ்வரன். வயது இருபத்துநான்கு என்று பொலீசார் தெரிவித்தனர். இவர் இலங்கையில் மன்னார் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவரெனவும் தெரியவந்துள்ளது.

இதுபற்றிப் பொலீசார் மேலும் தெரிவிக்கையில், இலங்கையில் நிலவும் அசாதாரண சூழ்நிலைகளைப் பயன்படுத்தி இளைஞர்களுக்கு ஆசைகாட்டி அவர்களை இலங்கையிலிருந்து அழைத்துவரும் சில சட்டவிரோதப் பயண முகவர்கள் அவர்களை மலேசியா, தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா போன்ற நாடுகளில் தங்கவைத்து பின்னர் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவதாக கூறி அவர்களின் வாழ்க்கையை நிர்மூலமாகக் குகின்றனர். இவ்வாறு அழைத்துவரப்பட்டவர்களில் பலர் தமது முகவர்களால் ஏமாற்றப்பட்ட நிலையில் தற்போது அந்தந்த நாடுகளிலுள்ள ஐக்கியநாடுகள் சபையில் தஞ்சமடைந்துள்ளனர். இவர்களிடமிருந்து பணத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்ளும் இவர்களது முகவர்கள், இவர்கள் தங்களை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிவைக்குமாறு கேட்கும்பட்சத்தில் இவர்களைக் கொலை செய்தும் ஏமாற்றியும் வருகின்றனர். கடந்த ஆறுமாதங்களுக்குள் கொலை செய்யப்படும் நான்காவது நபர் இவராவார். இவரைக் கொலை செய்தவர்களென கருதப்படும்

சட்ட விரோத முகவர்த் தம்பதியினரைப் பொலீசார் வலைவீசித் தேடிவருகின்றனர்.” என்று அந்தச் செய்தி முடிந்திருந்தது. அத்துடன் கொலை செய்யப்பட்ட இளைஞரின் கோரப்படங்களும் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தன.

“என்ன பாவம் செய்தாங்களோ எங்கட ஆட்கள், கடவுளுக்குக் கூட கண்ணில்லாமலா போயிட்டுது...” என்று நினைத்து வருந்தியவாறு அந்தப் பத்திரிகையைத் தரையில் போட்ட கோபி அதன் மீது சரிந்து கொண்டான்.

தீபனின் குடும்பத்துக்கு ஏற்பட்ட கதி, தனது தங்கை வேணிக்கு ஏற்பட்ட அவமானம், பத்திரிகையில் வெளிவந்த செய்தி, தான் கைது செய்யப்படும் வரை இணையத்தாளங்களில் பார்வையிட்ட செய்திகள், காயித்திரியின் நிலை, இப்படி எல்லா நினைவுகளும் கோபியின் எண்ணங்களில் இமாலய அதிர்வுகளை உருவாக்கிய படியேயிருந்தது. அப்போது சிறைச்சாலை மணி ஒங்கி ஒலித்தது. அது மதியம் பன்னிரண்டு என்பதைப் பறைசாற்றியது.

பத்திரிகையில் சற்று சரிந்திருந்து படுத்திருந்த கோபி “இன்னுங்கொஞ்சம் ஓய்யாரமாகச் சரிவம்” என்று எண்ணியவாறு பத்திரிகைத் துண்டை நிலத்தில் விரித்தபடி தனது வலது கையினை முக்கோணமாக மடித்து உள்ளங்கையைக் காதருகே சாய்த்தபடி பத்திரிகைமீது சயன நிலையிலிருந்தான். அப்போது அவன் வாசித்துத் துடித்துப்போன அந்தச் செய்தி அவனது கண்களுக்கு மிக அண்மையில் மீண்டும் காட்சி கொடுத்தது. கொலையுண்ட இளைஞனின் கொடூரக் காட்சியைக் கண்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவனது எண்ணங்கள் மீண்டும் மூன்று சுவர்களுக்குள் முட்டி மோதி முன்வாயிற் கம்பிகளுடாக விண்ணோக்கிப் புறந்து கொண்டிருந்தன. அது இருபது வருடங்களையும் தாண்டி அவனைச் சிறுவனாக்கியது. அழுக்குச் சுவரில் தொங்கியபடி ஆடிக்கொண்டிருந்த வயது முதிர்ந்த ஒட்டறையொன்று கோபியின் கதையைக் கூறுமாறு அவனிடம் தலையாட்டித் தலையாட்டிக் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தது. கோபியும் ஒட்டறை நண்பனிடம் தனது உள்ளக் கிடக்கையைக் கொட்ட ஆரம்பித்தான்.

□□□□□

“அது ஒரு ஆடியமாவாசை நாள். அப்பப்பா இறந்து மூன்று வருடம். அதேபோலத்தான் அம்மாவின் அப்பாவும், அம்மாவுக்கு ஐந்து வயதாக இருக்கும்போதே இறந்து விட்டதாக அம்மா அடிக்கடி சொல்லிக் கவலைப்படுவா. அதனால் ஆடி அமாவாசை வந்தாலே எங்கட வீடு திருவிழா போல இருக்கும். முதல்நாளே அம்மா வீட்டுச் சமையலறை பாத்திரங்களெல்லாவற்றையும் கழுவி ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளுவா. அப்பா பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வந்ததும் வராததுமாக அம்மாவுக்கு உதவியொத்தாசையாகவிருப்பார். வடை சுடுவதற்கு உழுந்து ஆட்டிக் கொடுப்பதே அப்பாதான். “கண்மணி கண்மணி” யென்று பாசமாக அம்மாலை

அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வரும் அம்மாவின் சிறியதாயார் பார்வதிப் பாட்டி, அப்பா உழுந்தாட்டுவதைப் பார்த்து அம்மாவிடம் பொறாமை கொள்ளுவதுமுண்டு. தனக்கு எமது அப்பா மாதிரிக் கணவன் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தை வெளிப்படையாகவே சொல்லுவாங்க அந்தப் பாட்டி. அந்தளவுக்கு அம்மாமீது அப்பா உயிரையே வைச்சிருந்தார். அதுபோலத்தான் அம்மாவும், சிலவேளைகளில் பள்ளிக்கூடத்தில் ஏதாவது கூட்டம் எண்டா அப்பா வீட்டுக்கு வர லேட்டாகும். அது சிலவேளை ஐந்துமணியாகக் கூட இருக்கலாம். அந்த நேரத்தில் நாங்கள் சிலவேளை சாப்பாட்டின் இரண்டாம் கட்டம் கூட முடிச்சிருவம். ஆனால் அப்பா வந்தபிறகு தான் அம்மாவின் கைகள் சோற்றைக் குழைக்கும்.

சரி நான் எங்கெல்லாமோ போய்விட்டன். இதுதான் நான் யாரிடமும் அதிகம் பேசுவதில்லை. பேசினா என்னையறியாமல் வாய்விட்டு சின்னப்புள்ளைத் தனமா வீரிட்டுக் கத்திடுவன். ஏன் சிலவேளைகளில் என் உடம்பில் உள்ள அங்கங்களைக்கூட ஆயுதங்களாகவும் பயன்படுத்திடுவேன். அதுதான் என்னோட பாசமாய் பழகின காயித்திரியிடம் கூட முதலில் சிலவற்றை மறைத்திருந்தேன்.

கோபியின் குடும்பப்பாசத்தை கேட்டுக்கொண்டிருந்த முதிய ஓட்டறை மீண்டும் முன்னரைவிட லேசாகத் தலையாட்டி அவனிடம் மிகுதிக் கதையையும் கேட்டது. அந்த ஓட்டறையாவது தனது சோகத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள ஆர்வமாக இருக்கிறதே என நினைத்த கோபி அந்த ஓட்டறையைப் பார்த்தவாறு மேலூர் தொடர்ந்தான்.

அன்றைக்கு ஆடி அமாவாசை என்றிருந்தால் எங்களுக்குப் பள்ளிக்கூடம் லீவு. அது ஒரு புதன்கிழமை. அன்று பாடசாலை நாளாக இருந்தபோதும் எங்கட பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிற பல மாணவர்கள் தந்தையரை இழந்திருந்தாலும், ஏனைய பள்ளிக்கூடத்திலும் அதே நிலைமையென்றிருந்தாலும் அன்று விசேட விடுமுறையாகவிருந்தது. ஆனால் எனக்கும், செந்தூரன் அண்ணாவுக்கும், முகுந்தன் அண்ணாவுக்கும் அன்றைக்கு தீபாவளி விடுமுறைபோலத்தான் இருந்தது. அன்றைய தினம் நாங்களும், எங்கடகுருப்பில இருக்கிற பக்கத்துவீட்டுச் சிறுசுகளும் சேர்ந்து எங்கட வீட்டின் முன்முத்தத்தைக் கிளறிக் கிட்டியடிக்கத் தொடங்கினம். எங்களுக்கு கிரிக்கட் விளையாடவும் விருப்பம். ஆனால் அந்த நேரத்தில் பிளாஸ்டிக் பந்துகளை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்ப யாரோ தடை விதிச்சிருந்தினமாம். ஏனென்றால் அந்தப்பந்தைப் பயன்படுத்தி யாரோ குண்டு செய்யினமாம்.

அதனால் எங்கட மண்ணில் நாங்களே குழிதோண்டிப் பூவரசந்தடியினால் கிட்டியில் பின்னிக் கொண்டிருந்தம். எங்களில் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் இருக்கும். அத்தனை பேரும் முத்தத்தில் புளுதி பறக்க விளையாடிக்

கொண்டிருந்தம். வீட்டினுள் அம்மா சமையலில் பின்னிக் கொண்டிருந்தா. அப்பாவும் சாமியறையை ஒழுங்குபடுத்திய பின் வடைக்கு உழுந்தாட்டிக் கொண்டிருந்தார். அக்காவோ குளிச்ச வெளிக்கிட்டு அழகான உடையணிந்து அம்மாவின் சமையலுக்கு உதவிக் கொண்டிருந்தாள். சின்னவள் வேணிக்கு அப்ப இரண்டரை வயசுதான். அவள் தனக்குத் தெரிந்தவரையில் அங்குமிங்கும் ஓடிவிளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். முன்புற்றத்தில் “எடேய் பிடேய்” கூச்சல் வானத்தைப் பிளந்து கொண்டிருந்தது. விலாட் மாங்காயும் உப்புத்தூளும் எங்கள் எல்லோரினது வயிற்றையும் நிரப்பியிருந்ததால் எங்களுக்குப் பசியே எடுக்கவில்லை. உலகத்தை மறந்து எங்கட முற்றம் விளையாட்டில் குடுபிடித்திருந்தது.

அப்போது நேரம் பகல் பன்னிரெண்டரை இருக்கும். முதல் நாளிலிருந்தே ஓய்வற்றுக் காணப்பட்ட அம்மாவும் அப்பாவும் மிகவும் களைத்துப் போயிருக்க வேண்டும். அதனாலோ என்னமோ அம்மா செந்தாரன் அண்ணாவை அழைத்தா. அப்போது செந்தாரன் கிட்டியில் விளாசிக் கொண்டிருந்தான். அம்மா “முகுந்தன் முகுந்தன்...” என்று அழைத்தா. கிட்டியில் பீல்டிங் பண்ணி செந்தாரனை அவுட்டாக்க முகுந்தன் அர்ப்பணிப்புடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். முகுந்தன் அங்கியிருந்தவாறே “என்னம்மா” என்றான். அம்மா, தான் சமையலை முடித்து விட்டதாகவும், முதல் நாள் தோட்டத்தில் வெட்டி வந்த வாழையிலையைப் பார்வதிப்பாட்டி கேட்க அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டதாகவும், அதனால் தோட்டத்துக்குப் போய் வாழையிலை வெட்டிக் கொண்டு வருமாறு அம்மா முகுந்தனைக் கேட்டா. ஆனால் அப்போது முகுந்தனின் இலக்காக இருந்தது, அண்ணன் செந்தாரனை எப்படியாவது அவுட்டாக்க வேணும் என்பதுதான். ஆதனால் முகுந்தனும் “அம்மா நான் விளையாடுகிறேன்... என்னம்மா...?” என்று அங்கிருந்தே கெஞ்சி அம்மாவிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டதைப் போல தொடந்தும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது பதினைந்து வயதே நிரம்பியிருந்த அக்கா குடும்பப் பொறுப்புள்ள பிள்ளையாக அடுப்படியில் அம்மா பக்கத்தில் இருந்து வடைதட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

எங்கட வீட்டிலிருந்து எங்கட வாழைத்தோட்டம் ஐந்து நிமிட நேர நடைதான். நடந்துபோய் வாழையில் வெட்டிக்கொண்டு வாறதெண்டால் குறைஞ்சது பத்துநிமிடம் போதும். ஆனால் நாங்களே எங்களை மோட்டார் சைக்கிளாகப் பாவித்து எங்கட வாயினாலே “பீம் பீம்” என்று கோர்ண் அடித்துக்கொண்டு ஓடிப்போய் இலை வெட்டிக்கொண்டு மீண்டும் எங்கட மோட்டார் சைக்கிள்ல வர ஐந்து நிமிசம் போதும். ஆனால் அன்றைய கிட்டிவிளையாட்டு புளுதியில் குடுபுறந்ததால் அம்மாவின் பேச்சை யாருமே கேட்காமல் தொடர்ந்தும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம்.

அப்பா சாமியறைக்குள் சென்று பூஜை ஒழுங்கில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். அம்மா வடை சுட்டு முடிஞ்சா சமையல் முடிஞ்சதற்குச் சரி என்றவாறு, அவசர அவசரமாக வடையைச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தா. அக்காவுக்கோ ஆறேழு வடைகள் தான் தட்டுவதற்கு மீதமிருந்தது. அவற்றையும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் பூவரசமிலையில் தட்டிவைத்து விட்டு வாளியில் இருந்த நீரில் கைகழுவுவம், நான் எனது மோட்டார் சைக்கிளை ஒட்டிக் கொண்டு வாயினால் “பீம் பீம்” என்று கோர்ண் அடித்தபடி அடுப்படிக்குப் போய்ச் செம்பிலிருந்த தண்ணியைக் குடிக்கவும் சரியாகவிருந்தது. அப்போது எனது கையிலிருந்த மண்புளுதி மினுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த செம்பில் பட்டு நீருடன் வழிந்துகொண்டிருந்தது.

தண்ணீரை “மொடக் மொடக்” கென்று நிலத்திலும் நெஞ்சிலும் வழியவழியக் குடித்துவிட்டு மீண்டும் எனது வாய் மோட்டார் சைக்கிளை “ஸ்டாட்” பண்ணும் போது அக்கா தனக்கு அருகிலிருந்த மேசைக்கத்தியை எடுத்தா. “அம்மா நான் வெட்டிக் கொண்டு வாறன்...” என்று அக்கா அம்மாவுக்குச் சொல்ல “இவனையும் கூட்டிக்கொண்டு போ குழலி...” என்று என்னைப் பார்த்து அம்மா கூறினா. தண்ணி குடித்துவிட்டுப் புறப்படுவதற்குத் தயாரான நிலையில் முதலாவது “கிளைச்” போட்டபடி நின்ற மோட்டார் சைக்கிள் மனிதனான என்னைக் காட்டி அம்மா அவ்வாறு கூற எனக்கும் கொஞ்சம் கஸ்டமாகத்தான் இருந்தது. அட தண்ணி குடிக்கவந்த இடத்தில் மாட்டிவிட்டோமே என எண்ணியவாறு அக்காவின் அழகான முகத்தைப்பார்த்து எனது முகஜாடையால் நான் வரவில்லையென மன்றாடினேன். அதை உணர்ந்து கொண்ட எனது அக்காவும் “அம்மா அவன் பாவம். அவன் விளையாடுறான், விளையாட்டும். நான் போய் வெட்டிக்கொண்டுவாறன்...” என்றவள் தனது கையில் மேசைக்கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு வாழைத்தோட்டத்தை நோக்கி நடந்தாள். நாங்கள் கிட்டி விளையாடிக்கொண்டிருந்த இடத்துக்கருகாலேயே எங்களைப் பார்த்தவாறு தோட்டத்துக்குச் சென்றாள் அக்கா. “பாருங்கவன் உடுப்புகளினர் நிறத்தையும் ஆட்களையும்...” என்று எல்லோரின் புளுதிபடிந்த உடுப்புகளையும் பார்த்து அக்கா சொன்னது ஏதோ எங்களின் திறமையைப் பாராட்டுவது போல எங்களுக்கு இருந்தது. அக்கா வாழைத்தோட்டத்துக்குப் போன பின்னர் தான் முதல் நாள் வாழைத்தோட்டத்தில் மறந்து போய்விட்டுவந்த நல்லூர்த் திருவிழாவில் வாங்கிய விளையாட்டு- கூலிங் கிளாஸ் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. அக்காவுடன் சென்று அந்தக் கூலிங் கிளாசை எடுத்துக் கொண்டுவா என எனது வாயை “புறும் புறும்.... பீ... பீ...” என என்னை எனது மோட்டார் வண்டி தயாராக்கிய போதும், அண்ணன் செந்தூரன் பட்டிங் முடித்துவிட்டு பீல்டிங் பண்ணாமல் போனால் அடிப்பான் என்பதும் எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வர தொடர்ந்தும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன்.

எங்கட விளையாட்டு உச்சி வெயிலை விடச் சூடாகிக் கொண்டிருந்தது. செந்தூரன் “அவுட்” ஆகாமல் அடித்துக் கொண்டிருந்தான். நாங்களும் அலுத்துப்போய் அவனுக்கு “பீல்டிங்” பண்ணிக் கொண்டிருந்தம். அப்போது அம்மா அடுப்படியில் இருந்த சின்ன வாழையிலைத் துண்டிலே சாப்பாட்டை வைத்துக் கொண்டு காக்காவை அழைத்துக் கொண்டிருந்தா. அன்றைய தினம் காக்காக்களுக்கு மவுசு அதிகம் என்பதால் காகங்களும் வந்து உண்பதற்கு தூரத்து மரங்களிலிருந்தவாறே யோசித்துக் கொண்டிருந்தன. அம்மா “கா...கா...” என்று கூவி காகங்களுக்கு அழைப்புக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தா. விளையாடிக் கொண்டிருந்த நாங்கள் அத்தனை பேரும் “கா... கா...” என்று வீரீட்டுக் கத்தினோம். எங்கள் சத்தத்தைக் கேட்டுத் தூரத்திலிருந்து போவோமா விடுவோமா என யோசித்துக் கொண்டிருந்த ஒருசில காகங்களும் வெருண்டோடிப் பறந்துபோயின. அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட அம்மா எங்களெல்லோரையும் விளையாட்டை முடித்துக் கொண்டு கைகால்களைக் கழுவிவிட்டு வீட்டுக்கு வருமாறு கட்டளைபோட்டா. செந்தூரனுக்குப் “பீல்ட் பண்ணி, பீல்ட் பண்ணி” அலுத்துப் போயிருந்த நாங்களும் இதுதான் சாட்டு என்று விளையாட்டை முடித்துக் கொண்டோம். நாங்கள் போட்ட காக்காக் கூச்சலை அறிந்திராத எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த இரண்டு காகங்கள் அம்மா இட்ட அன்னத்தைக் கொத்திவிட்டு அப்பளத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு அடுத்தவீட்டுப் பக்கம் பறந்து சென்றன.

காகம் சாப்பாட்டைக் கொத்திவிட்ட சந்தோசத்தில் அம்மா மீண்டும் அடுப்படிக்குள் சென்று அக்காவையும் வாழை இலைகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தா. பாவம் அம்மாவுக்கு நல்ல பசி. நண்பர்கள் அனைவரும் அவரவர் வீடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டனர். நாங்கள் மூவரும், அம்மா அப்பாவை யுத்தத்தில் இழந்து அத்தையுடன் வசிக்கும் எங்கள் கிறிஸ்தவ நண்பன் யூட்டும் ஏலக் கூடியளவுக்கு எங்களைக் கழுவிட்டு புளுதி படித்திருந்த எங்களின் காற்சட்டைகளைக் கைகளால் தட்டியபின் சாப்பிடலாம் என முடிவெடுத்து அக்காவின் வரவுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தோம். வாழையிலை வெட்டச் சென்ற அக்கா அரைமணிநேரமாகியும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. பசிதாங்காமல் இருந்த அம்மா, தோட்டத்துக்குச் சென்று அக்காவைப் பார்த்து வரும்படி செந்தூரனுக்குக் கூற செந்தூரனும் வாழைத்தோட்டத்தை நோக்கிச் சென்றான். செந்தூரன் போய்ச் சில நிமிடங்களில் தான் எனக்கு கூலிங்கிளாஸ் ஞாபகம் வந்தது. எனது மோட்டார் வண்டி உறுமிக் கொண்டு உயர் வேகத்துடன் வாழைத்தோட்டத்தை நோக்கிச் சீறிப்பாய்ந்தது. அண்ணன் வாழைத்தோட்டத்தில் காலடிவைப்பதற்குள் எனது மோட்டார் வண்டி அவனைத் தாண்டி உள்ளுழைந்து வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டது.

அது ஒரு பெரிய வாழைத்தோட்டம். வாழையிலை வெட்டவந்த அக்கா

தோட்டத்து முகப்பில்தான் வாழையிலை வெட்டியிருக்க வேண்டும். அங்கே வெட்டப்பட்டிருந்த வாழையிலைகள் சில நிலத்தில் வீழ்ந்திருந்தன. ஆனால் அக்கா அங்கு இல்லை. அண்ணன் “குழலி....குழலி...” எனக் கூவியபடி உள்ளே சென்றான். நானும் எனது கூலிங்கிளாசை எடுப்பதற்கு அதைத் தவறவிட்டிருந்த மோட்டார் கிடங்குப் பக்கமாகச் சென்றேன். அண்ணன் “குழலி....குழலி...” என்று அழைத்தவாறு தோட்டத்தின் அடிவரை சென்று கொண்டிருந்தான்.

மோட்டார்க் கிடங்குப் பக்கமாக எனது கூலிங்கிளாசைத் தேடிச்சென்ற எனது கண்களிலே அக்கா அன்று அணிந்திருந்த கறுப்பிலே வெள்ளைப் பொட்டுப் போட்ட பாவாடை தெரிவதுபோல இருந்தது. நானும் அக்கா அங்கு தான் நிற்கிறாள் என்று நினைத்துக் கொண்டு “அக்கா..... அக்கா.....” என்று அழைத்தவாறு அவளருகே சென்றேன்.

உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரையுமுள்ள அத்தனை நரம்புகளையும் உயர்சக்தி வாய்ந்த மின்சாரம் தாக்கியது போல எனது உடலிலிருந்த நரம்புகள் அத்தனையும் வெடித்துச் சிதறியது. எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. “அக்கா என்று அலறினேன்.... அதற்கு மேலும் எனது வாயைத்திறக்க முடியாமல் தொண்டை வரண்டுபோனது. அண்ணன் எனது அவலக்குரலைக் கேட்டு ஓடிவந்தான். அக்காவைப் பார்த்தான். அக்கா அணிந்திருந்த ஆடைகள் அக்காவை விட்டு அகன்றிருந்தன. அக்கா ஒரு வாழைக்குட்டியைப் பற்றியவாறு அம்மணமாக, அசிங்கமாகிக் கிடந்தாள். அவளது தலைப்பகுதியிலிருந்து வடிந்த ரத்தம் ஏற்கனவே சிவந்த நிறமுடைய எங்கள் தோட்டத்து மண்ணை மேலும் சிவப்பாக்கியிருந்தது. அக்கா அசைவற்று அப்படியேயிருந்தாள்.

வெட்டப்பட்டு அவள் மீது விழுந்திருந்த வாழைக்குட்டி தனது சிறிய இலைகளினால் அக்காவின் மானத்தைக் காத்துக் கொண்டிருந்தது. அக்கா இலை வெட்டக் கொண்டுவந்திருந்த மேசைக் கத்தி இரத்தம் தோய்ந்த நிலையில் அக்காவுக்குச் சற்று அருகில் பேச்சின்றி வீழ்ந்து கிடந்தது. அதனருகே வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டிருந்த ஆண் ஒருவரின் சின்னிவிற்ப்பகுதியொன்றில் இலையான்கள் மொய்த்தபடி இரைந்து கொண்டிருந்தன.

கத்திக்குளறி அழுவதைத் தவிர எங்களால் வேறொன்றுமே செயதுகொள்ளமுடியவில்லை. அண்ணனும் நானும் அந்த இடத்தில் நின்றவாறே வீரிட்டு அழுது கொண்டிருந்தோம். நான் தொடர்ந்தும் அழுதுகொண்டேயிருந்தேன். ஆனால் செந்தூரன் அழுவதை நிறுத்திவிட்டு அக்காவின் ஆடைகளை எடுத்து அவள்மீது போர்த்திவிட்டான்.

அப்போது அண்ணனின் முகத்தில் தெரிந்தமாற்றத்தை இன்று கூட என்னால் வார்த்தைகளில் விபரிக்கமுடியாது. நான் அன்று அவனிடம் பார்த்தது, ஒரு கொலைவெறி. ஒரு பழிவாங்கும் எண்ணம், அக்காவின் இழப்புக்கு நீதி கிடைக்கவேண்டும் என்ற ஆவேசம். தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருந்த எனக்கு அப்போது ஆறுவயதுதான். ஆனால் அண்ணன் செந்தூரனுக்கு அப்போது பன்னிரண்டு வயது. அதன்பின் அண்ணன் அக்காவுக்காக ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட வடிக்கவில்லை. அனைத்தையும் தனது மனதிலேயே வைத்துப் பூட்டிக் கொண்டான். இன்று கூட நான் அக்காவை நினைக்கும் போது அக்கா என்னைப் பார்த்துக் கடைசியாகக் கூறிய வார்த்தை “அவன் பாவமம்மா விளையாட்டும். நான் போட்டு வாறன்...” என்ற வார்த்தைகள்தான் எனக்குள் ஒலித்துக் கொடுப்படுத்தும். அந்த வயதிலேயே பாவம் பார்க்கத் தெரிந்திருந்த எனது ஆரயிர் அக்காவை ஈன இரக்கமில்லாமல் அசிங்கப்படுத்திக் கொன்ற பாவியர்களை இன்று நினைத்தாற் கூட.....

ஆத்திரத்தை அடக்க முடியாத கோபி தனது கைளினால் சுவரிலே ஓங்கி ஒரு குத்துவிட்டான். அந்த அதிர்ச்சியில் கோபியின் கதைகளைக் கேட்டு இதயம் கனத்துப் போய் அழுது கொண்டிருந்த அந்த வயதான ஓட்டறை அதற்குமேலும் உயிர்வாழும் சக்தியற்று தன்னை அறுத்துக்கொண்டு கோபியின் காலடியில் வீழ்ந்து சமாதியானது. அப்போது யாரோ வருவது போன்ற காலடியோசை கேட்டது. சிறைச்சாலை ஊழியன் ஒருவன் எல்லாருக்கும் நாறிப்போன பிளேன்ரீயைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். பிளேன்ரீயின் வருகை நேரம் மாலை நான்கு மணியானதை உணரவைத்தது. இருப்பினும் நாறிப்போன பிளேன்ரீ கூட நாக்குக்குச் சுவையாகத் தான் இருந்தது.

21. குவளை போல் குவளையம் வேண்டும்!

ஜெயிலுக்குள் திணிக்கப்பட்டிருந்த கோபி மனதைச் சற்றுக் கல்லாக்கிக் கொண்டான். வருடக்கணக்கில் கழுவாதது போலிருந்த பிளேன்ரீக் குவளையில்

பிளேன்ரீ குடித்து பத்துநாட்கள் பழக்கமாகியிருந்த கோபிக்கு குதிக்கால் அரிக்கத்தொடங்கியது. சாய்ந்து படுத்திருந்தவாறே தனது காலைத்தூக்கிச் சுவரில் தேய்த்தான். இருண்ட கரிய சுவரில் இறுகியிருந்த ஆணியின் கூரானமுனை அவனது குதிக்காலைப் பதம் பார்த்தது. வழிந்த ரத்தத்தைத் துடைக்க தனது தலையின் கீழிருந்த செய்திப் பத்திரிகையின் ஒரு துண்டைக் கிழித்தவன் மீதியை மடித்து தனது காற்சட்டைப் பையினுள் செருகிக் கொண்டான்.

அப்போது நேரம் மாலை ஆறு மணியைக் கடந்திருந்தது. ஜெயிலிலே இவனுடைய செல்லில் ஒரு இந்தியத்தமிழனும் ஒரு இந்தோனேசியாக்காரனும் இருந்தார்கள். குறுகிய ஓடை போலிருந்த அந்த செல்லுக்குள் அவர்களிருவரும் சித்தூப் பிரமை பிடித்தவர்கள் போல மௌனமாகவேயிருந்தனர். சாப்பிடமட்டும் தான் வாய் திறப்பார்கள். மற்றப்படி மௌனமாகத்தான் இருப்பார்கள். கோபியும் அவர்களைப் போலவே இருந்தான். ஆனாலும் ஜெயிலின் கரிய சுவர்கள், அங்கு தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஓட்டறைத் தூசுகள், துருப்பிடித்த கம்பிகள் எல்லாம் தனது நண்பர்களாகவே கோபிக்குட்பட்டது.

ஒரே பக்கமாகப் படுத்திருந்ததால் அவனுக்கு இடுப்பு வலித்துக் கொண்டது. கொஞ்சநேரம் மற்றைய பக்கம் சரிந்து கொள்ளலாமெனத் தனது உடம்பைத் திருப்பினான் கோபி. அப்போது அவனது கால்களில் அடிபட்டு - குடித்து - முடித்த பிளேன்ரீக் கப் சிறுசத்தத்தை எழுப்பியவாறு கோபியருகே உருண்டபடி ஓடிவந்தது. அது நேராக வந்து கோபியின் முகத்தைப்பார்த்தபடி தனது தலையை அங்குமிங்கும் ஆட்டியவாறு சற்றுநேரத்தில் ஓய்வுக்கு வந்தது. கோபி தனது வாயினால் அந்தப் பிளேன்ரீக் கப் மீது ஒருமுறை ஊதினான். அது மீண்டும் சிறிதுநேரம் தலையாட்டிவிட்டு ஓய்வுக்கு வந்தது. அது தலையாட்டும் தருணங்களை கோபி ரசித்துக் கொண்டிருந்தான். மீண்டும் ஒருமுறை வாயினால் ஊதினான். மீண்டும் பலமாக ஊதினான். அது அதிகப்படியாகத் தலையாட்டிக் கொண்டது. அது தலையாட்டும் தருணங்களில் மனத்திலுள்ள சோகங்களைப் தன்னிடம் பகிர்ந்துகொள்ளும்படி கேட்பதுபோல கோபிக்குட்பட்டது. அந்தப் பிளேன்ரீக் கப்பை உற்றுப்பார்த்தான் கோபி. அது மிக மிக அழுக்கடைந்த நிலையில் அருவருப்பாக இருந்தது. அந்தக் குவளையை அழுக்காக்கியவர்கள் எங்களைப் போன்றவர்கள் தானே? ஆனால் சற்றுக்கூட அதற்காக வருத்தப்படாமல் இன்று வரை எத்தனை ஆயிரமாயிரம் கைதிகளின் தாகத்தை அது தணித்திருக்கும்....? இப்படிப்பட்டவர்கள் தானே சிறந்த நண்பர்களாக முடியும். ஒரு குவளை ஒரு குவளை தண்ணீராகக் கொடுத்து இன்று வரை எத்தனையாயிரம் கலன் தண்ணீரை அது மற்றவர்களுக்காகக் கொடுத்து மகிழ்ந்திருக்கும்....?

குவளையின் உள்ளே கோபியின் கண்கள் நிதானமாக உட்புகுந்தன. அதன் உட்பகுதி விசாலமாகத் தெரிந்தது. விளிம்பில் சிறிதாக வெடித்திருந்த போதிலும் அந்தக் குவளை தனது சேவையைத் தொடர்ந்தும் செய்து கொண்டிருந்தது. கோபியின் சிந்தனைகள் அந்தக் குவளையைப் போல விசாலமாக விரிந்து சென்றன. அதன் உட்பகுதியை உற்றுப்பார்க்கிறான் கோபி. அது தனது உள்ளக்குமுறலை தன்னுள்ளே புதைத்துவிடுமாறு கோபியைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தது. குவளையைப் பற்றிக் கோபிக்கு ஏற்பட்டிருந்த நல்லபிப்பிராயம் கோபியின் கண்களைத் திறந்து நின்றது. அந்தக் குவளைகூட கோபியின் கண்களுக்கு நல்ல நண்பனாகவே காட்சி கொடுத்தது. குவளையின் உள்விசாலம் கோபியின் கண்களுக்குப் பாதாளம் போல அகன்று விரிந்து தெரிந்தது. அதனுள் தனது வேதனைகளைக் கொட்டிவிடவேண்டியது தான் என எண்ணியவாறு தனது உள்ளக் கிடக்கையை எடுத்து குவளையினுள்ளே கொட்டத் தொடங்கினான் கோபி.

□□□□□

“அக்கா பூங்குமுலியை அரக்கர்கள் அழித்து ஒருவருடம் கூட ஆகியிருக்கவில்லை. பாசமாய் வளர்த்தெடுத்த பைங்கிளி பாதியிலே விட்டுச்சென்ற வேதனையிலிருந்து அப்பாவும், அம்மாவும் மீளமுடியாமல் தவியாய்த் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். எங்களுக்கும் அக்காவை இழந்தது கொடிய வேதனைதான். எங்கள் வீட்டிலே சந்தோசமாக இருந்தது கடைக்குட்டி வேணிதான். ஏனெனில் அப்போது அவளுக்கு வயது மூன்றுதான். அக்கா இறந்து போன நாட்களில் “அக்கா எங்கை..... அம்மா....” என்று வேணி தனது மழலை மொழியால் அடிக்கடி கேட்பாள். அதற்கு அம்மா அழுதுகொண்டே அக்காவின் படத்தைக் காட்டி “அக்கா சாமிக்கிட்டப் போயிட்டா” என்று சொல்லுவா. அதுக்குப்பிறகு அக்காவின் படத்தருகே நின்று “அக்கா.... அப்புச்சாமி.... அக்கா அப்புச்சாமி....” என்று அவள் அடிக்கடி சொல்லும் போது எங்களுக்குக் கூட அதைப்பார்க்க அழுகை அழுகையாக வரும்.

அக்கா இறந்து ஒருவருடத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எண்பத்து எட்டாம் ஆண்டு. அண்டைய வல்லரசு எங்களது பண்டைய மண்ணை மிதித்து நடந்தநேரம் அது. வீட்டுக்குவீடு வாசல்படி என்பது போல வீட்டுக்கு வீடு ஒப்பாறிக்கும் குறையில்லாத காலத்தில்தான் அப்பா அதிபராகவிருந்த பள்ளிக்கூடத்தில் இரவில் யாருக்கும் தெரியாமல் யாரோ படுக்கினம் என்று ஊரில கதையடிபட்டதாம். ஒரு நாள் அப்பாவைக் கூப்பிட்டு பட்டாளத்துக்காரர்கள் எச்சரித்தாங்களாம். அப்பாவுக்கு ஆங்கிலம் தெரிஞ்சிருந்ததால் ஊரைப்பற்றி ஏதாவது கதைக்க வேண்டுமென்றால் அவங்கள் அப்பாவைத்தான் அடிக்கடி கூப்பிடுவாங்களாம். ஆதனால அப்பாவுக்கும், ஆமிக்கும் தொடர்பிருக்குதெண்டு யாரோ அப்பாவைக் கூப்பிட்டு

எச்சரித்தாங்களாம். இவை எல்லாம் அப்போது எனக்குத் தெரியாது. பிறகு மாமா சொல்லித்தான் கேள்விப்பட்டேன்.

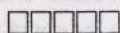
அன்று அப்பா ஒரு அலுவலக சைக்கிள் வெளியே போகத் தயாரானார். எங்களெல்லாரையும் கூப்பிட்டுக் கொஞ்சிய பின் “கண்மணி பிள்ளையைளைக் கவனமாகப் பார்....” என்று அம்மாவைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டு அப்பா வெளியே சென்றிருந்தார். நாங்கள் அன்று ஊஞ்சல் கட்டி ஆடிக் கொண்டிருந்தம். அம்மா அடுப்படியில் உலையில் அரிசி போடத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தா. அப்போது தான் ஒரு பெரிய வெடிச்சத்தம் எங்களது காதுகளைப் பிளந்தது. சத்தம் கேட்டதும் நாங்களெல்லாம் அம்மாவைத் தேடி ஓடிப்போனோம். அம்மா கையில் வைத்திருந்த அரிசித்தட்டிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உலைவாயிலுக்குள் அரிசியைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தா. வெடிச்சத்தம் கேட்டபோது பயந்துபோன அம்மா அரசித்தட்டை கீழே விட அதனுள் இருந்த அரிசி முழுவதும் ஒரே சமயத்தில் தொப்பென்று உலைக்குள் வீழ்ந்தது. உலையிலிருந்த சுடுநீர் அங்கிருந்து தெறித்துப் பயந்து வெளியேறி அம்மாவின் அழகான நெற்றியில் ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்த குங்குமத்தில் பட அந்தக் குங்குமம் கணப்பொழுதில் அம்மாவின் முகத்தினின்றும் கரைந்தோடியது. நாங்களெல்லாம் அம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்து வீரிட்டுக் கத்தினோம். அண்ணன் செந்தூரன் அப்போதும் அழாதவாறு எல்லாவற்றுக்கும் துணிந்தவன் போல இருந்தான். அம்மாவின் நெற்றியிலிருந்து குங்குமம் கரைந்து வடிந்தோடும் அதே நேரத்தில் வெளியே சென்று கொண்டிருந்த அப்பாவின் துப்பாக்கிச் சூடுபட்ட நெற்றியிலிருந்தும் இரத்தம் வழிந்தோடிக் கொண்டிருந்தது. அம்மாவும் விதவையென்ற பட்டத்தை விரும்பாமற் சூடிக் கொண்டாள்.

அக்காவின் இழப்பினால் கிளைகள் முறிந்த விருட்சமாகியிருந்த எங்களின் குடும்பம் அப்பாவையும் இழந்ததால் வேருடன் சாய்ந்து கொண்டது. அம்மாவும் ஒரு சாதாரண பொம்பிளைதானே? உள் எங்கையளவு இதயத்தையும் நானூறு கிராம் முளையையும் வைத்து எத்தனை நாளைக்குத்தான் இத்தனை கவலையைத்தாங்குவது? கொஞ்சநாட்களில் “கண்மணிக்கு விசராம்” என்று ஊரில் சிலர் கதைக்கும்போது அவர்களின் நாக்கை வெட்டவேணும் போல இருக்கும். ஆனால் அவர்கள் அம்மாவைக் கேலி பண்ணவில்லை. அம்மா மேல அனுதாபப்படுகிறார்கள் என்று அண்ணன் செந்தூரன் கூறியபோது தான் எனக்கு கொஞ்சம் ஆத்திரம் குறைந்தது.

அப்போது எங்களையெல்லாம் கூட இருந்து கவனிச்சது எங்கட அம்மாவின் கூடப்பிறந்த அண்ணன் நாதன் மாமாதான். அவர்தான் எங்களுக்கு அம்மாவாகவும், அப்பாவாகவும் இருந்து எங்களை வளர்த்தது. பிறகு தொன்நூற்றைந்தாம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு இடம்பெயர்ந்து வன்னிக்குப் போனபோதும், வன்னியில் இருந்தபோதும் அம்மா, அண்ணன்

செந்தாரன், முகுந்தன் அண்ணா, வேணி, நான் எல்லோரையும் அன்பாகக் கவனித்ததும் மாமாதான். மாமாவுக்கு இரண்டு ஆம்பிளைப் பிள்ளைகள். முத்தவன் வேந்தனுக்கும், செந்தாரன் அண்ணாவுக்கும் ஒரே வயது. இரண்டாவது மகனுக்கு என்னைவிட மூன்று வயது கூட. அதாவது எனது இரண்டாவது அண்ணன் முகுந்தனின் வயதுதான் அவனுக்கு. அக்கா அசிங்கப்பட்ட நாளில் எங்களுடன் கிட்டிப்புள்ளு விளையாடியவர்களில் இருவரும் இருந்தனர்.

தொன்னூற்றைந்தாம் ஆண்டு மாமாவுடன் வன்னிக்குச் சென்ற நாங்கள் முழங்காவிலுக்குப் போய் அங்கே தங்கியிருந்தோம். அங்கே தான் எங்களது அன்பு அம்மாவும் இறந்து போனா. எங்கட அண்ணன் செந்தாரனையும் மாமாவின் முத்தமகன் வேந்தனையும் ஒரு நாள் காணவில்லையென்று தேடும்போது இருவரும் இயக்கத்திற்கு போய்விட்டார்கள் என அறிந்து மாமி கதறியழுதது இன்றும் என் கண்முன்னே வந்து நிற்கும்.....”

கோபி வேதனையின் விளிம்பிலிருந்தவாரே தனது கடந்தகாலக் கதையைக் கூறிக்கொண்டிருந்தான். அவனது கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அழுக்குப்படிந்த அந்தக்குவளை அதற்கு மேலும் அவனைக் கேள்வி கேட்டுக் கஷ்டப்படுத்த விரும்பாதவாறு மௌனித்திருந்தது. அந்தக் குவளை அவனது கதையைக் கேட்டு அழுதுகொண்டதைப் போல் தன்னில் எஞ்சியிருந்த ஒரு சொட்டுப் பிளேன்ரீயை வடியவிட்டிருந்தது. அப்போது யாரோ அங்கே வருவது போலிருந்தது. அதைக் கவனிக்காமல் கோபி அந்தக் குவளையைத் தூக்கினான். அந்தக் குவளை முன்னரைவிட கோபியின் கடந்தகாலக் கதையைக்கேட்டுக் - கன்மாக இருப்பது போல அவனுக்குப்பட்டது. அந்தக் குவளை தன்னிடம் ஏதோ பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புவதுபோலவும் அவனது மனம் பிரமை காட்டியது.

குவளையைத் தூக்கி அதன் வாய்ப்பகுதியைத் தனது காதருகே வைத்தான் கோபி. அது பல சமுத்திரங்களையும் திரட்டி அவனுக்காக “ஓ...” வென்று அழுதுகொண்டிருப்பது போல அவனது காதுகளுக்குள் இரைந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் குவளை எப்போது அழுது முடிக்குமென அறியவிரும்பிய கோபி அதன் வாய்ப்பகுதியைத் தனது காதருகே கொண்டு சென்றான். பின்னர் சற்றுத் தாரவிலத்தினான். இவ்வாறு பலமுறை செய்தான். ஆனால் அது தனது அழுகையை நிறுத்தாது தொடர்ந்தும் ஓவென்று அழுது கொண்டிருந்தது. வேகமாகக் காதருகே கொண்டுசென்று பின் விலக்கி மீண்டும் மீண்டும் செய்தான். அது “ஐயோ.....ஐயோ....” என்று பலமாக அழுவது போல அவனது காதுக்குள் ஒலியெழுப்பியது. ஒரு நிமிடம், இரு

நிமிடம் பத்து நிமிடங்கள் வரை அவ்வாறு செய்தான். ஆனால் அந்தக்குவளை அழுவதை நிறுத்தாது தொடர்ந்தும் அலறி அலறி அழுது கொண்டேயிருப்பது போல அவனுக்குள் இருந்தது.

இதையெல்லாம் பத்து நிமிடங்களுக்கும் மேலாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த 'ஜெயில்க்கார்ட்' அவனிருந்த செல்லருகே சென்று “டேய் என்ன பைத்தியமாடா உனக்கு....” என்று உரத்தகுரலில் கேட்டபடி அவன் வைத்திருந்த தேனீர்க் குவளையை கம்பிகளினூடாகக் கைவிட்டுப் பிடுங்கி எடுத்தார். அந்தக் குவளை அழுவதை நிறுத்தாமல் அந்த ஜெயில்க்கார்டின் கையினுள் அகப்பட்டபின்னரும் அழுவதைப் போல கோபிக்கு இருந்தது.

கம்பிகளினூடாகவே எப்போதும் மனிதர்களைப் பார்த்து வரும் அந்த ஜெயில்க்கார்ட்டுக்கு தனது உள்ளத்து அழுகையும் அந்தக் குவளையின் உள் அழுகையும் தெரியவில்லையே... என நினைத்த கோபி அந்த ஜெயிலர் நடந்து போகும்போது “நீ தாண்டா பைத்தியம்...” என்றான். அது அவரின் காதுகளுக்கு இலேசாகக் கேட்டுவிட அவர் கோபியைத் திரும்பிப் பார்த்து “வட” என்றார். கோபியும் அவரின் முகத்தைப் பார்த்து “நத்திங்.....” என்றான்.

22. விசர்க் கண்மணி

“காயா நானும் உன்னைக் காதலித்தேன்.... ஆனா இப்ப இல்லை...” மென்தாரிக் கோட் வாசலில் இறக்கியபோது கோபி காயித்திரியிடம் கூறிவிட்டு வீட்டுக்குச் சென்று விட்டான். அதன்பின் அவனுக்கு வேணியின் அழைப்பு வந்தது. வேணி அதிகநேரம் கோபியுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்ததால் அவனது “போன் சார்ஜ்” முழுவதுமாகத் தீர்ந்திருந்தது. அவன் தனது கைத்தொலைபேசியை நிறுத்திவிட்டு (off) அதன் மின்கலத்தை மின்சார மீள்நிரப்பல் செய்வதற்காக போட்டபின் அதை மறந்திருந்தான். நெடுநேரமாகியும் காயித்திரி தனக்கு அழைப்பு எடுக்கவில்லையே என்று எண்ணியவன் அப்போது தான் தனது கைத்தொலைபேசி நிறுத்திவைக்கப்பட்டு சார்ஜ் ஏறிக் கொண்டிருந்த விடயம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

சடுதியாகத் தனது மொபைல் போனை எடுத்து, நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த நிலையை மாற்றி அழைப்புகள் வரும்படியாகத் திறந்துவிட்டான். அப்போது நேரம் நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணியைத் தாண்டியிருந்தது. ‘ஓவ்’ செய்யப்பட்ட நிலையிலிருந்து மொபைல் “ஓன்” செய்யப்பட்ட போது அவனது மொபைலுக்குள் இரண்டு மூன்று

குறுஞ்செய்திகள் உட்புகுந்து, கோபியைத் திறந்து பார்க்குமாறு ஒலியெழுப்பிக் கூறியது. கோபி அந்தக் குறுஞ்செய்தியைத் திறந்தபோது தான் அன்றைய இரவில் காயித்திரி தன்னுடன் தொடர்புகொள்ள விரும்பித் தனக்கு ஏற்படுத்தியிருந்த அழைப்புகள் இருபத்துமூன்று என்பதைத் தொடர்பு சேவை நிறுவனம் அவனுக்கு அறிவித்தது. அந்நிறுவனம் கோபியின் தொலைபேசி நிறுத்தப்பட்டிருந்த வேளையில் அவனது தொலைபேசிக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த அழைப்புகளை “miss call Aleart” என்னும் பகுதியினூடாக அவனுக்குக் குறுஞ்செய்தியனுப்பி அறிவித்திருந்தது. மேலும் காயித்திரி அனுப்பிய “கோபி உனக்கு என்னுடன் பேச விரும்பமில்லையா? என்னை உனக்குப்பிடிக்க வில்லையா? நான் உன்னை என் உயிருக்குயிராக காதலிக்கிறேன்...” என்ற குறுஞ்செய்தியையும் திறந்துபடித்தான் கோபி.

அந்தக் குறுஞ்செய்தியைப் படித்த கோபியின் மனது காயித்திரி பக்கமாக லயித்துக்கொண்டது. அவனுக்குக் காயித்திரியுடன் தொடர்புகொண்டு கதைக்கவேண்டும் போல் இருந்தது. இருப்பினும் நேரம் நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணியைக் கடந்து விட்டிருந்த நிலையில் “காயித்திரி இந்த நேரத்தில் தூங்கியிருப்பாளே” என நினைத்தான். இருப்பினும் அவள் தன்னைக் காதலிக்குமாறு கேட்டவுடன் தன்னுடன் பேசப்பிடிக்காமல் போனை ஓவ் பண்ணி வைத்துவிட்டானே...” என்று காயித்திரி மனம் வேதனைப்பட்டிருக்குமே என்று எண்ணிய கோபி, மனதில் ஏதோ ஒரு தீர்மானத்துடன் கையில் தனது மொபைலை எடுத்தான். “சரி அவளுக்கு இரண்டு “ரிங்” விடுவம்..... அவள் தூங்காதிருந்தால் ஆன்சர் பண்ணட்டும். தூங்கியிருந்தால் ஒரு குறுஞ்செய்தியை அனுப்பிவிட வேண்டியது தான்.....” என நினைத்தவாறு தனது மொபைலில் இருந்து காயித்திரிக்கு “ரிங்” பண்ணினான். இரு “ரிங்”களுடன் அழைப்பைத் துண்டிக்க நினைத்த கோபிக்கு அந்த அவசியமே வரவில்லை. முதலாவது “ரிங்” போனவுடனேயே அழைப்புக்கு பதில்வந்தது.

“ஹலோ கோபி இன்னும் தூங்கலையா.....” கோபி கேட்க எண்ணிய கேள்வியை காயித்திரி கேட்டாள்.

“இல்லை.....இனித்தான்.....”

“எனக்குத் தெரியும் உனக்குத் தூக்கம் வராதிெண்டு. ஏனென்றால் என்னை உனக்குப் பிடிச்சிருக்கு, உண்மைதானே கோபி.”

“காயா.... எனக்குத் தூக்கம் வருது நான் படுக்கப்போறன். காலையில் கொலிஜில் கதைக்கலாம்...”

“எனக்குத் தூக்கம் வரலையே.... அதுக்கு நீதான் காரணம்! என்னை மட்டும் தூங்க விடாமல் பண்ணிவிட்டு எப்படிக்கோபி இப்படி பொய் சொல்லுறாய்...?”

“காயா நீயும் தூங்கு.... விடிஞ்சால் லெக்சர்ஸ்....”

“கோபி நான் இதுவரைக்கும் ஒருவரையும் ஆசைப்பட்டதில்லை.

யாரையும் லவ்பண்ணக் கேட்டதில்லை. எனக்கு வந்த “லவ் அப்பிளிகேசன்” எதையும் எடுத்துக் கூடப் பார்த்ததில்லை. ஆனால் உன்னிடம் இருக்கிற ஏதோ ஒன்று நீதான் என் “லைப் பாடனர்” என்று எனக்குச் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்குது. அது என்னவென்று தான் எனக்குத் தெரியல...”

“காயா நீ தேவையில்லாம மனசைப் போட்டுக்குழப்பாதை.....! எதுக்கும் நாளைக்குக் கொலிஜில கதைப்பம். இப்ப முதல்ல தூங்கு காயா. ஓகே... Bye காயா.....”

“ஒரு நிமிசம் கோபி, மதியம் ரக்ஷியில இருந்து நீ இறங்கும் போது “நானும் உன்னைக் காதலித்தன் ஆனா இப்ப இல்லை....” என்று ஏன் சொன்னாய் கோபி? எனக்கு ஒரே குழப்பமாயிருக்குதடா. என் தலையே வெடிச்சிடும் போல இருக்கு. சொல்லு கோபி ஏன் அப்படிச் சொன்னாய்.....?”

“காயா அதெல்லாம் பேசறத்துக்கு இப்ப ரைம் பத்தாது நாளைக்குக் கொலிஜில சொல்லுறன். இப்ப ஒருமணியாகுது முதல்ல தூங்கு. எனக்கும் தூக்கம் வருது.....”

“ஓகே.... கோபி..... நீ எப்படியும் நாளைக்குச் சொல்லியே ஆகணும்.... ப்ளீஸ் கோபி....”

“ஓகே காயா bye குட்நைட்.....”

“ஓகே டா bye குட்நைட் நைஸ் ட்ரீம்ஸ்....”

சினிமாப் பாணியில் சிலவார்த்தைகளை காயித்திரி உதிர்த்திருந்தாள். அவள் தன்னை எந்தளவுக்கு மனதில் வைத்திருக்கிறாள் என தனக்குள் எண்ணியவாறு தனது படுக்கையில் இருந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான் கோபி.

“நாளைக்கு காயித்திரிக்கு என்னைப்பற்றி எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட வேண்டியது தான்.... அப்பதான் காயித்திரி இதற்கு மேலும் என்னைக் காதலிப்பதை நிறுத்துவாள். இல்லையேல் இதனால் வேதனைப்படப்போவது அவள் மட்டுமல்ல நானும் தான்....” என்று நினைத்துக் கொண்டு மறுநாள் காலையில் தான் காயித்திரிக்குச் சொல்லவேண்டிய விடயங்களை ஒழுங்குமுறைப்படி அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான் கோபி. அவன் காயித்திரிக்குச் சொல்ல வேண்டிய விடயங்கள் இலங்கையில் அவனது இடம்பெயர் காலத்து ஞாபகங்களுக்கு தாவிச் சென்றது.

□□□□□

“தொன்னூற்றைந்தாம் ஆண்டுக்குப் பிற்பாடு நாங்களும் இடம்பெயர்ந்து முழங்காவிலில் போய்த் தங்கியிருந்தோம். அதன் பின்னர் எங்கட குடும்பத்தில் மேலும் இரண்டு பிரிவுகள் அண்ணன் செந்தூரனும் மச்சான் வேந்தனும் ஒருநாள் பள்ளிப்படிப்பை முடித்துவிட்டுப் பாசறைக்குச் சென்றிருந்தனர். அவர்களுடன் கூடச் சென்றிருந்தவன் அக்காவை இழந்த ஆடியமாவாசையில் எங்கள் வீட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த - தாய், தந்தையரை இழந்த கிறிஸ்தவ நண்பன் - யூட். மூவரும் இணைந்தே தங்களை இணைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அம்மாவுக்கு ஊரில கிடைத்த கண்மணி என்ற மதிப்பைக் கொடுக்க முழங்காவிலில் யாருமில்லை. எங்கட ஊரில் எங்கட குடும்பத்தைப்பற்றி எல்லாருக்கும் தெரிந்திருந்ததால் நாங்கள் ஊரை விட்டு இடம்பெயரும் வரை அம்மாவும் அங்கே கண்மணியம்மாவாகவே வாழ்ந்துவந்தா.

ஆனால் முழங்காவிலுக்கு வந்த போது தான் அம்மாவைச் சிலர் “விசர்க் கண்மணி விசர்க்கண்மணி” என்று அழைத்தார்கள். ஏனென்றால் அங்கு வசித்தோருக்கு எங்கட குடும்பம் பற்றி எதுவுமே தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. பலர் அங்கு அம்மாவுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காவிட்டாலும் ஓரளவுக்கேனும் மரியாதை கொடுத்தனர். ஆனால் சிலர் அம்மாவை விசர்க்கண்மணி என்று விழிக்கும் போது எனக்குள் ஆத்திரம் ஆயிரம் மடங்கு பொங்கியெழும். அதன் காரணமாக அந்த ஊரில் என்னிடம் அடிவாங்கிய சிலருக்கு என்னைக் கண்டால் இன்றுகூடப் பயம்.

ஒருமுறை அம்மாவைக் காணவில்லையென்று நானும் தங்கைவேணியும் சென்று வீடுவீடாகத் தேடினோம். அப்போது ஒரு வீட்டின் முன்பாக அந்த வீட்டுக்காரர் விறகுகொத்திக் கொண்டிருந்தார். நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க அவர் பார்ப்பதற்கே ஒரு ரவுடி போலத்தான் இருந்தார். நானும் வேணியும் அவரிடம் சென்று “எங்கட அம்மாவைக் காணல... இந்தப்பக்கம் வந்தாவா....” எனக் கேட்க எங்களது குரல் கேட்டு அவரின் மனைவி உள்ளிருந்தவாறே “என்னப்பா - யாரு கதைச்சுக் கேட்குது...” என்று கேட்டாள். “அது ஒண்டுமில்லை விசர்க்கண்மணியின்றை பெடியள் வந்துநிக்கினம். தாயைக் காணேல்ல எண்டு தேடினம்...” என்று அந்த ஆள் கூறிமுடிப்பதற்குள், எனக்குள் அப்படியொரு கோபம் வருமென்று கனவில் கூட நான் நினைத்ததில்லை. அவனை அடித்துக் கீழே விழுத்திவிட்டு அவனிடமிருந்த கோடரியைப்பறித்தேன். அந்த ஆளைக் கொத்தி அவனது மண்டையைப் பிளப்பதற்கு கோடரியைத் தூக்கிபோது வேணிதான் வீரிட்டுக் கத்தியமுது என்னைத் தடுத்தாள். அன்று அவனை எப்படியும் நான் கொத்திப் பிளந்திருக்க வேண்டும் என அடிக்கடி நினைத்துக் கவலைப்பட்ட நாட்களும் ஏராளம். அதுவே நான் எனது அம்மாவுக்குச் செய்திருக்கக் கூடிய பெரிய கைமாறு எனவும் நான் அடிக்கடி நினைத்து வருந்தியதுமுண்டு.

□□□□□

அதை நினைக்கும் போது கோபியின் கண்களிலிருந்து நீர்த்தாரைகள் பெருக்கெடுத்தன. அருகில் அருளும் அச்சதனும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் சிலவேளை முழித்து விட்டால் தான் அழுவதைப் பார்த்துவிடுவார்கள் என நினைத்த கோபி தனது போர்வைச் சேலையால் வெளியே மீதமிருந்த தனது முகத்தையும் மூடிக் கொண்டான். மூடிய போர்வைச் சேலைக்குள்ளே திறந்திருந்த விழிகளிலிருந்து நீர் ஓடிச்சென்று கோபியின் தலையணையில் சிந்திக் கொண்டிருந்தது. அம்மாவை நினைக்கும்போது அவனுக்கும் அழுகை

வராத நாட்களே இருந்ததில்லை. அவனது நினைவுகள் அம்மாவினின்றும் சற்றே நகர்ந்து முகம் முடியபோர்வைச் சேலைக்குள்ளால் அவனது பாடசாலை நாட்களுக்குள் பிரவேசித்துக் கொண்டது.

□□□□□

“நான் க.பொ.த. சாதாரண தரம் வரை முழங்காவிலில் தான் படித்தேன். நாதன் மாமாவின் மனைவி வழி மச்சான் ஒருவர் கனடாவில் இருந்தார். அவர் மூலமாக தனது எஞ்சியிருந்த மகனான குகனையும் கொழும்புக்குக் கூட்டிச் சென்று கனடாவரை அனுப்பிவிட்டு முழங்காவிலுக்கு வந்தார் மாமா. குகன் எனது மச்சானாக இருந்தபோதிலும் அவன்தான் எனது நெருங்கிய நண்பனும் கூட. எங்கட அப்பா இறந்தபோது எனக்கு வயது ஆறு. அவனுக்கு வயது ஒன்பது. எங்கட வீட்டுக்கு வந்த சொந்தக்காரர்கள் எல்லோரும் ஒவ்வொரு நாளும் வரும்போதும் எங்களுக்கு தோசை, இடியப்பம், வடை, இட்லி ஏதாவதொரு பலகாரம் கொண்டு வருவார்கள். அவற்றை நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாகவிருந்தே சாப்பிடுவோம். நாங்கள் சாப்பிடும்போது எப்போதும் குகன்தான் எனக்குப் பக்கத்திலிருப்பான். ஒருநாள் நாங்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது குகன் என்னை ஏறஇறங்கப் பார்த்துவிட்டு “கோபி உங்கட அப்பா செத்துப் போனாரென்று எல்லாரும் உங்களுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வந்து தருகினம். எங்கட அப்பா செத்தாலும் எங்களுக்கும் சாப்பாடு கொண்டு வந்து தருவினம் தானே. அப்ப நீயும் எங்கவீட்டுக்குச் சாப்பிடவா...” என்று அந்த அறியாத பருவத்தில் குகன் கூறியதை நினைக்க இப்பவும் எனக்குச் சிரிப்பு வரும். அந்த நேரத்தில் தொடர்ச்சியாகப் பல சிறுவர்கள் அப்பாமாரைப் பறிகொடுத்துக் கொண்டிருந்ததாலும், தான் ஒவ்வொருநாளும் எங்கட வீட்டில்- எங்கட அப்பாவின் இறப்புக் காரணமாக வரும் சாப்பாட்டைச் சாப்பிடுகிறேனே. அதற்குக் கைமாறாக தங்களது அப்பா சாகும்போது வருகின்ற உணவை உனக்கும் தருகிறேன் என்று அறியாத வயதில் அதற்கு கைமாறு செய்ய நினைத்த அவனின் நல்ல குணத்தை இன்று நினைத்தாலும் எனக்கு அவன்மேல் ஒரு மரியாதை கலந்த பாசம் எழும்.

குகன் கனடா போகும் போது அவனுக்கு பதினேழு வயதுதான். எனக்கு நல்ல மச்சானாகவும் நண்பனாகவும் இருந்த குகனும் என்னை விட்டுச் சென்றபோது எனக்கு வலது கை முறிந்தது போலிருந்தது. அண்ணன் முகுந்தனுக்கும் படிப்பு ஏறாமல் போக அவனும் கடையொன்றில் போய் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். நாட்களும் ஓடின. நானும் க.பொ.த சாதாரணதரம் சித்தியடைந்து உயர்தரத்துக்காக கிளிநொச்சிக்குச் சென்று விட்டேன். நான் படிக்கவேண்டும் என்பதற்காக மாமாவும் மாமியும் கிளிநொச்சிக்கு வந்து என்னையும் வேணியையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கல் லூரியில் ஏ.எல் வகுப்புகள் ஒரு திங்கட் கிழமை

ஆரம்பமாகவிருந்தன. முதல்நாள் எனது சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு கிளிநொச்சியைச் சுத்திப்பார்க்கப் புறப்பட்டேன். அப்போது நேரம்.....

23. அபிராமி என் வழிகாட்டி

அப்போது நேரம் மாலை நான்கு மணியிருக்கும். நான் கிளிநொச்சியைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காகச் சைக்கிளை வெளியே எடுத்த போது தலைவாசலின் மேலிருந்து ஒரு பல்லி அடித்துக் கத்தியது. “பாவம் பல்லிக்குப் பசி போல” என்று எண்ணிக் கொண்டு நகர்வலத்தை ஆரம்பித்தேன். எனக்குக் கிளிநொச்சி நகரம் ஓரளவுக்குத்தான் தெரியும் உள்ளிருக்கும் கிராமத்தைப் பார்க்க எண்ணி, அதனால் தெரியாத ஓர் ஒழுங்கைக்குள் எனது சைக்கிளை விட்டு ஓட்டிச் சென்றேன். அந்த ஒழுங்கையின் இருபுறமும் வளர்ந்திருந்த பூவரசமரங்கள் அந்த ஒழுங்கையை ஒரு சுரங்கப் பாதை போலக் காட்டியது. அப் பாதையினூடே நீண்ட நேரம் பிரயாணித்தேன். அது நேராகச் சென்று வயல் வெளியொன்றில் மிதந்தது. அக்கம் பக்கத்தில் எந்த வீடும் இல்லை. பச்சைப் பசேல் என்ற வயல்வெளி என் மனதில் பாலை வார்த்தது. எனது சைக்கிள் இருபுறமும் வயல்வெளி நிறைந்த ஒழுங்கையினூடாகச் சிறிதுநேரம் சென்றிருக்கும். எனது சைக்கிள் ரயர் “உஸ்” என்றது. இறங்கிப்பார்த்தேன் ரயரிலிருந்து சிறிது நேரத்திலெல்லாம் காற்று வெளியேறி ரயர் சைக்கிள் நிம்முடன் விவாகரத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. ஏதோ ஒரு உந்துதலில் வந்து விட்டேனே, திரும்பிச் செல்லப் பாதையும் ஞாபகத்திலில்லை. காற்றடிக்கப் பம்மும் இல்லை. அதைவிசாரிக்கவும் ஆட்களைக் காணோம் என எண்ணியவாறு மனமும் களைத்துப் போனது. சைக்கிளைவிட்டுக் கீழே இறங்கி ரயரில் ஏதாவது முள் ஏறியிருக்கிறதா எனப் பார்ப்பதற்காகக் குந்தியிருந்து ரயரைத்தடவினேன். அப்போது சைக்கிள் கம்பிகளுக்கிடையே ஒரு பெண்ணிலவு தூரத்தில் சைக்கிளில் வருவது போல என் கண்களுக்குப்பட்டது. சரி அவளிடம் விசாரித்து தவறவிட்ட பாதையையும் “பம்” இருக்கும் சைக்கிள் திருத்தும் கடையையும் அறிந்து கொள்ளுவோம் என எண்ணியவாறு எழுந்து நின்றேன். பாவாடை சட்டை அணிந்தவாறு அந்தப் பெண் தேவதை பச்சை வயல்வெளியினூடாக நான் நின்றிருந்த திசையை நோக்கி சைக்கிளில் விரைந்து கொண்டிருந்தாள். நானும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் என்னை நெருங்க நெருங்க அவளது அழகும் அதிகரிப்பது போல் அந்தப் பெளர்ணமி முகம் என்னருகே வந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் எனக்குக் கிட்டவரும் போது என்னை நோக்கி ஒரு மின்னல் பாய்வதைப் போல் எனக்குள் இருந்தது. அவள் என்னை அண்மித்தாள் “என்னங்க.... ஒரு உதவி....” என்றேன். அவளும் சைக்கிளை விட்டு இறங்கினாள். அவளின் முகத்தில் ஆயிரம் நிலவொளி பிரகாசிப்பது போல இருந்தது. அவளின் அழகைப் பார்த்துப் பொறுக்க முடியாமல் பச்சைநிற நெற்கதிர்கள் தமது முகத்தைப் பூமியை நோக்கிப் புதைத்துக் கொண்டன. அவளது குளிர்ச்சியான முகத்தைப் பார்த்த சூரியனும் கடலுக்குள் போய்த் தன்னையும் குளிர்வைப்பதற்காக இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவளின் முகத்தைப் பார்த்துப் பிரமித்திருந்த எனக்கு அவளிடம் என்ன பேசவேண்டுமென்பதே கணப்பொழுதில் மறந்து போனது.

பனித்துளி அவள் முகம் பார்த்துக் கூனியதோ
 அதன்துளி இந்த மண் மீது மோதியதோ
 பச்சைவயல் வெளியில் பாவாடைத் தாவணியில்
 மஞ்சள் நிறத்தழகி மனதில் வந்தாளே

என் கண்ணில் வந்தாள் எனக்குள் கனவைத் தந்தாள்
 என் வாழ்வில் வந்தே என்னில் வாசம் கொண்டாள் (பனித்துளி)

மந்திர மலைகள் ரெண்டை மார்புகளாய்ப் பெற்றவளே
 தந்திரப் பார்வைகளால் தவிப்பெனக்குத் தந்தவளே
 உன்திரு வடிவழகில் உதிர்ந்ததே என்இதயம்
 என்னிரு செவிகளுமே குளிர்ந்ததே கொலுசொலியில்
 போடிஎன் பொட்டைச்சி பொல்லாத மாயக்காரி (பனித்துளி)

கல்லூரி வாலிபரின் கண்களிலே விசனமாய்
 லவ்வூரின் ராணியாக ரவிக்கையுடன் நீவந்தாய்
 காளையர் நெஞ்சினிலே கரண்டுக்கம்பம் ஆனவளே
 கோழை உள்ளங்களில் கூடுகட்டி அமர்ந்தவளே
 வாடிஎன் வடிவழகி வட்டமான பெளர்ணமியே (பனித்துளி)

என்று மனம் ஏங்கியது.

அவள் தான் என்னை அழைத்துச் சென்று எனக்குக் காற்றடிக்கப் பட்டும்
 வாங்கித் தந்து தொலைந்துபோன வழியையும் காட்டிவிட்டாள். அன்று
 வீடு போவதற்கு வழிகாட்டிய அந்தத் தேவதை தான் எனது வாழ்க்கைக்கும்
 வழிகாட்டுவாள் என்று அப்போது எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

மறுநாள் திங்கட்கிழமை கல்லூரியில் உயர்தர வகுப்புகள் ஆரம்பமாக

விருந்தன. நான் கல்விப் பொதுத்தராதர உயர்தரத்தில் வர்த்தகப் பாடத் துறையைத் தெரிவுசெய்திருந்தேன். மனித வாழ்க்கையின் பெறுமானத்தையே பற்றியும் அறவிடமுடியாக் கடன்பற்றியும் அளவிடமுடியாத கவலைபற்றியும் எனக்கு அதிகம் தெரியும். நான் க.பொ.த. சாதாரண தரத்தில் படித்தது வர்த்தகப்பாடம் தான். “கொமர்சுக்குக் கோபி” என்று சிலர் சொல்லுமளவுக்கு எனக்கு வர்த்தகப்பாடத்தில் ஒரு ஈர்ப்பு இருந்தது. என்னைப் பார்த்துக் கெட்டிக்காரன் என்று பலர் கூறுவார்கள். அப்போது எனக்கும் படிப்புவரும் என்று நான் நினைத்துக் கொள்வதுண்டு.

அன்றையதினம் பாடசாலையில் உயர்தர முதல் வகுப்புக்கள் ஆரம்பமாகவிருந்தன. வகுப்பிலிருந்த முப்பத்தைந்து பேரும் எனக்குப் புதியமுகங்கள். அவர்களில் பலர் அதே பாடசாலையிலேயே சாதாரணதரம் படித்தவர்கள். அதனால் அவர்கள் நண்பர்களாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். என்னையும் அவர்கள் ஒரே நாளில் நண்பனாக்கிக் கொண்டனர். இருபது பெண்களும் பதினைந்து ஆண்களும் அலங்கரித்த வகுப்பில் முப்பத்து எட்டுப் பேரின் பெயர்கள் பதித்த வரவுக்குறிப்பு முதல்நாள் வந்திருந்தது. அன்றைய முதல் வகுப்பில் மூவர் வரவில்லை. அன்று வகுப்புக்கு வராதிருந்த அபிராமி என்ற மாணவி பாடசாலை சார்பில் கல்விக்கருத்தரங்கு ஒன்றில் கலந்து கொள்ளச் சென்றிருப்பதாகவும் அவள் மதியத்தின் பின்னர் வகுப்புக்கு வருவாள் என்று அவளது பெயருக்கும் வரவிடப்பட்டிருந்தது. மதியம் வரை வகுப்புகளுக்கு வருகை தந்திருந்த ஆசிரியர்கள் “அபிராமி எங்கே... அபிராமி எங்கே...” என்று விசாரித்து விட்டுச் சென்றிருந்தனர். அபிராமி நல்லவள். அவள் கெட்டிக்காரி இந்தப் பாடசாலையிலிருந்து பல்கலைக்கழகம் நிச்சயம் போகக்கூடியவள் என்று சகமாணவர்கள் அவளைப்பற்றி எனக்குக் கூறினார்கள். எனக்கும் அந்த அபிராமியைப் பார்க்க ஆவலாகத்தான் இருந்தது. ஒருமணிவரையும் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தேன். தீரென்று ஒரு அழகிய பெண் அந்த வகுப்பினுள் நுழைந்தாள். நான் முதல் நாள் வயல்வெளியில் பார்த்த அதே தேவதை. பெளர்ணமி நிலவு. அந்த சூடான நண்பகல் நேரத்தில் வகுப்பினுள் நுழைந்தாள். எல்லோரது முகத்திலும் குளிர்ச்சி ஏற்பட்டது போல எல்லோரும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவளைக் கண்டவுடன் சில ஆண் மாணவர்கள் தமது தலைமுடியைக் கைகளால் கோதிவிட்டு தங்களை அழகுபடுத்திக் கொண்டனர். சிலர் தமது எண்ணை வழிந்த முகத்தைக் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டனர். நான் மட்டும் என்ன விதிவிலக்கா...? எனது சட்டைக் கொல்களைக் கைகளால் சரிபார்த்துவிட்டு கண்களால் அவளையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

வந்த பெண்ணின் சில உற்றதோழிகள் முன்மேசைகளில் இருந்தவாறு அவளைப் பார்த்து, குமரிப் பெண்களுக்கேயுரிய நளின்பாணியிலே “என்ன அபிராமி? எப்படியப்பா இன்டைக்கு செமினார்...?” என்று கேட்கும்போதுதான் அவள்

தான்-நான் அறியவிரும்பிய-அபிராமி என்று தெரிந்துகொள்கையில் எனது உள்ளத்தில் ஒரு தனிப்பூரிப்பு மேலெழுந்தது. முதல் நாள் நான் வழிதெரியாது தடுமாறியபோதும், காற்றடிக்கப் “பம்” இல்லாது தவித்தபோதும் எனக்கு உதவிய பெண்ணல்லவா அவள். அவளுடன் கதைக்க வேண்டும் போல எனக்குள் இருந்தது. என்னைப் போலவே பல ஆண்மாணவர்களும் அவளுடன் பேசுவதற்கு அருண்டு கொண்டிருந்தனர். அதை அவர்களின் கண்களே காட்டிக்கொடுத்தது. சரி, முதல் அவர்கள் கதைக்கட்டும். பிறகு நான் கதைக்கலாமென்றவாறு நான் இருந்த இடத்திலிருந்து அவளை ஓர்ப்பார்வை பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தேன். அதுவரை என்னைப் பார்க்காத அவள் தீரென்று தனது கயல்க்கண்களால் என்னை நோக்கினாள். நான் சிரித்தேன் பதிலுக்கு அவளும் சிரித்தவாறு எனக்கு அருகேவந்து “என்ன... நீங்களும் இங்கதானா படிக்கப்போறீங்கள்...” என்று கேட்டாள். நானும் “ஓம்” என்று ஓணான் மாதிரித் தலையாட்டும் போது பக்கத்திலிருந்த நண்பர்கள் என்னை முஞ்சுறு மாதிரிப்பார்க்கும் அளவுக்கு அவள் பள்ளியுடையில் பார்ப்பதற்குப் பவளக்கொடிபோல் இருந்தாள்.

அப்போது வகுப்பில் ஆசிரியர் இல்லாத காரணத்தால், ஒருசில வார்த்தைகளை அவளுடன் பேச அதற்கு மேலும் எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவள் என்னுடன் கதைத்ததைப் பார்த்த- அதுவரை என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்காத- சில ஆண் புதுமுகங்கள் கூட என்னுடன் நட்புக் கொள்ளத்துடிப்பதைப் பார்த்து நான் பாராதது போல இருந்து விட்டேன்.

நாட்கள் உருண்டோடின. இருவரும் எமது நட்பை கண்ணியமாக வளர்த்துக்கொண்டிருந்தோம். ஆனால் நான் அவளிடம் கொண்டிருந்த நட்பு எனக்குள்ளே காதலாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

எங்கள் பூமியில் வருடாவருடம் நவம்பர் மாதமென்றால் ஊரே ஒன்றுகூடித் திருவிழா எடுக்கும். அந்த வருடமும் நவம்பர்த் திருவிழா வந்தது. அபிராமி தனது அண்ணனது படத்தைப் பாடசாலையில் கொண்டுவந்து வைத்து மலர்மாலை சூட்டினாள். அப்போது நானும் அவள் பக்கத்தில் நின்று ஒருநிமிடம் மௌனமாகியிருந்தேன். அப்போது எனக்குத் தெரியாது அடுத்த வருட நவம்பர் திருவிழாவுக்கு எனது அண்ணன் செந்தூரனது படம் அபிராமி அண்ணனுக்குப் பக்கத்திலிருக்குமென்று.

அடுத்த ஆறே மாதத்தில் எனது அண்ணனின் காவியச் செய்தி எனது காதுகளுக்குள் இடியாகப் பிளந்தது. அந்தச் செய்தி எனது காதுகளுக்கு வரும்போது நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அபிராமியும் அதே வகுப்பில்தான் இருந்தாள். அண்ணனின் செய்தி காதுகளுக்குள் கண்ணிவெடியாகவே இறங்கியது. அக்காவை, அப்பாவை, அம்மாவை இழந்து துடித்துப்போயிருந்த எனக்கு, அண்ணா மாவீரரான செய்தியைக் கேட்டவுடன் நானும் மரணிக்கலாம் போலிருந்தது. ஆனால் தற்கொலை செய்யுமளவிற்கும்

நான் கோழையில்லை. அண்ணன் விட்டுச்சென்ற பாதையில் நானும் நடை போடலாமென எண்ணினேன். அதை அபிராமியிடமும் சொல்லியிருந்தேன். “உன்னுடைய நிலைமை எனக்கு விளங்குது. உன்னுடைய ஆத்திரம் வெறியெல்லாததையும் இனி உன்னுடைய படிப்பில் காட்டு.... அழிவாயுதங்களை மட்டும் தூக்கிவிட்டால் வெற்றியைப் பெறமுடியாது அறிவாயுதத்தையும் சேர்த்துத் தூக்கவேண்டும். போகும் பாதை வேறுவேறாக இருக்கலாம். ஆனால் அடையவேண்டிய இலக்கு ஒன்றுதான். அழிவாயுதங்கள் தன்னையும் அழித்து மற்றவரையும் அழிக்கும். ஆனால் அறிவாயுதம் தன்னையும் வாழவைத்து பிறரையும் வாழவைக்கும். கத்தியைத் தீட்டுவதற்கு முயலாதே. அதைவிடக் கூரான ஆயுதம் உனது புத்தி! அதனைத்தீட்டு! நீயும் வெற்றிகண்டு மற்றவனையும் வாழவை” என ஒரு தீர்க்கதரிசி போல எனக்கு எடுத்துக்கூறி என்னை வெறியுடன் படிக்கவைத்ததே எனது அபிராமியின் வார்த்தைகள் தான்.

அடுத்தவருடம் நடைபெற்ற நவம்பர்த் திருவிழாவில் தனது அண்ணனுக்கு மாலை போடும்போது, எனது செந்தூரன் அண்ணனுக்கும் சேர்த்தே மாலைகட்டிக் கொண்டு வந்தாள் அபிராமி. அப்போது அபிராமி எனது அண்ணனுடைய போட்டோவைப் பார்த்துச் சொன்ன ஒரே வார்த்தை “உன்னைப் போலத்தான் உன் அண்ணனுக்கும் அப்படியே சிரிச்ச முகம்...”

அக்கா அசிங்கமானபோது அண்ணனின் முகத்தில் நான் பார்த்த ஆவேசம், அப்பா சுடப்பட்டபோது அண்ணன் முகத்தில் தெரிந்த கொலைவெறி, அம்மா பைத்தியமாகிய போது அவன் முகத்தில் நான் பார்த்த வருத்தம் அன்று அண்ணனின் முகத்தில் எனக்கு தெரியவில்லை. அவன் சற்றேனும் நின்மதி கிடைத்தவன் போல போட்டோவில் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். அதைப்பார்த்துத்தான் அபிராமிசொன்னாள் “உன்னைப் போலத்தான் உன் அண்ணனுக்கும் சிரிச்சமுகம்” என்று.

ஆனால் சிறுவயதில் நான் பார்த்த அண்ணனின் சிரித்தமுகத்தை அன்று நான் அவனது போட்டோவில் பார்க்கமுடியவில்லை. இறக்கும்வரை அவனது அடிமனதில் நிறைவேறாத ஆசைகள் ஏதாவது இருந்திருக்கலாம். நிச்சயம் இருந்திருக்கும். ஆனாலும் அண்ணன் ஏதோ ஒரு திருப்தியில் சிரித்துக் கொண்டேதான் இருந்தான் போட்டோவில்.

☆☆☆☆☆

24. கோபி ஐ லவ் யூடா

அப்படி ஆரம்பித்த அபிராமியின் நட்புத்தான் என்னை இதுவரைக்கும் படிக்கவைத்து ஆளாக்கியது. நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின்

முகாமைத்துவ பீடத்துக்கு தெரிவாதற்கும் காரணம் அபிராமி தான். அந்த வருடத்தில் கிளிநொச்சி மாவட்டத்துக்கான உயர்தரப்பரீட்சைப் பெறுபேற்றில் வர்த்தகத் துறையில் முதல் மாணவி அபிராமிதான். அன்று நான் வழிமறந்து வயல்வெளியில் நின்றபோது எனக்குப் பாதைகாட்டிய அபிராமியே எனது வாழ்க்கைப் பாதைக்கும் வழிகாட்டியாய் நின்று என்னை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் வரைக்கும் கூட்டிவந்தாள்.

அபிராமி என்கூட நட்பாகத்தான் பழகினாள். ஆனால் என்வாழ்க்கையில் ஒரு திருமணம் என்றிருந்தால் அந்த மணவறையில் அபிராமி தான் என மனைவி என எனது மனம் எனக்குள் அடம்பிடித்துச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் வாய்விட்டு அதை அபிராமியிடம் சொல்லுவதற்கு எனது உள்ளம் அப்போது இடங்கொடுக்கவில்லை. சந்தர்ப்பம் வரும்போது அவளது காலடியில் சங்கமித்தேனும் எனது காதலைச் சொல்லிவிடவேண்டும் என என்மனம் தன்னுள்ளே வைத்துப் புளுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அபிராமியை எனக்குப் பிடித்துப் போனதற்குக் காரணம் ஏராளம். அதில் ஒன்று எனது அன்புத் தங்கை வேணிக்கும் அபிராமிக்குமிடையே ஏற்பட்ட நட்பு. வேணியை அவள் தனது நண்பனின் தங்கையாகப் பார்க்காமல் தனது தங்கையாகவே பார்த்துக் கொண்டாள். அபியும் வேணியும் சேர்ந்து சிலவேளைகளில் என்னைக் கிண்டலடிக்கும் போது அதில் கிடைக்கும் இன்பமே தனி. வேணி என்னைச் செல்லமாகப் பகைத்துக் கொள்ளும்போது “அபி அக்காவின்ரை சொல்லைக் கேட்டு நல்லபெடியனா இரு.... கோபத்தைக் குறைச்சக் கொள்....” என்று கூறுவாள். எனக்குக் கிடைத்திருந்த வேணி என்ற உறவுக்காகவும் அபி என்ற நட்புக்காகவும் நான் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லிக் கொள்ளுவதுண்டு. என்னையும் வேணியையும் கவனிப்பதற்கு ஏற்ற ஆள் அபி தான் என்று எனது மனம் அடிக்கடி ஏங்கியது நான் மட்டுமே உணர்ந்து அனுபவித்த விடயம்.

அண்ணனை இழந்த வீட்டில் அப்போது அபிராமிதான் முத்தபிள்ளை. அவளுக்குக் கீழே மூன்று தங்கைகள். அப்பா வைத்திருந்த கடைவருமானம் வீட்டுச் செலவுக்குப் போதுமாக இருந்தபோதிலும் அபிராமிக்கு படிப்புக்குப் பணம் அனுப்புவது அபியின் அம்மா சரசுதான். தனது உடல்வலுவைக் கால்களால் திரட்டி, அவளது அம்மா தையல் செய்யும் வருவாய் தான் அபியின் படிப்புச் செலவுக்கு யாழ்ப்பாணம் வரும். யாழ்ப்பாணத்திலே சிறுபிள்ளைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் பணமும் அபிராமியின் செலவுகளை ஓரளவு கவனித்துக் கொண்டிருந்தது. கிளிநொச்சியிலிருந்த சிறிய கல்வீடும், ஒரு கடையும், ஒரு தையல்மிசினும், சில ஆடுமாடு கோழிகளும் தான் அவளை இதுவரை ஆளாக்கிய சொத்துக்கள். அபிராமியைப் போலத்தான் அவளது தங்கைகளும் அறிவிலும் அழகிலும்....”

“ஓகே கோபி... அப்புறமென்ன நடந்தது...? நீ அபிராமியை விரும்பினாய்

அவள் உன்னைப் பிரண்ட் என்றாள்...அவ்வளவு தானே.... அதுக்கும் நீ என்னை லல் பண்ணுறதுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கு...?" மறுநாட் காலையில் கோபியின் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த காயித்திரி கோபியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

காயித்திரியின் பேச்சு கோபி மீது அவளுக்கிருந்த காதலை ஆணியடித்தது போலச் சொல்லியது. இருந்தும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தான் கோபி.

அபிராமியை வேண்டி நான் கும்பிடாத தெய்வங்களே இருந்ததில்லை. இருந்தும் எனது வாழ்க்கைக்கு ஒளியூட்டிய தேவதையின் நட்பைத் திடீரென்று காதலாக்குவதற்கு எனது மனம் இடம்தரவில்லை. அதனாலோ என்னவோ எனது காதலுக்கு நானே கடிவாளம் போட்டுக்கொண்டேன்...

“பிறகு என்னாச்சு சேர் உங்கட காதல்.....”

காயித்திரி கோபியைக் காதலிக்க வைப்பதிலேயே குறியாகயிருந்தாள். “கம்பசில இரண்டாவது வருசக் கடைசியில் ஒரு நாள் அபிராமி என்னிடம் வந்து கோபி உன்னோடு தனியாகக் கதைக்கவேண்டுமென்றாள். நானும் ஓகே சொன்னேன். அன்றைக்கே எனக்குக் கதைக்கவேண்டும் போல இருந்தது. இருந்தும் அன்றைக்கு ஒரு ஆடியமாவாசை நாள். என்னைப் பொறுத்தவரையும் அது தான் எனது வாழ்க்கையின் ஒரு மிகக் கெட்டநாள். அப்பாவை எண்ணி விரதம் வேறு இருந்தேன் அந்த நாளில். அதனால் மறுநாட்காலை கதைப்போம் என்று கூறிவிட்டு வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டேன். மறுநாள் விடிந்ததும் எட்டு மணிக்கெல்லாம் நான் கம்பசுக்குப் போய்விட்டேன். கம்பசுக்குப் போகும் வழியில் கல்லுக்கண்ட இடமெல்லாம் ஏறியிறங்கிக் கும்பிட்ட போதும் கம்பசிலிருக்கும் சிவன் கோவிலின் முதலாவது பக்தனும் நானாகத்தான் இருந்தேன். அன்றைக்கு நான் அர்ச்சனைக்கு ஐயருக்குக் குடுத்தது நூறுரூபா....அது வெறும் அட்வான்ஸ்தான்.அபிராமி என்னைக் காதலிக்குமாறு கேட்டால், ஆயிரம் ரூபா உண்டியலில் போடுவேன் என்று கடவுளிடம் அப்பிளிகேசன் போட்டுத்தான் அபிராமியைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன்....”

“பிறகு.....”

“அபிராமி வருவாள். வந்து என்னிடம் காதல் சொல்லுவாள், அவளின் கையை முதலில் கண்ணியமாகப் பிடித்து, “ஐ லவ் யூ ரூ.....” சொல்லி அந்த இடைவெளியில் அவள் என்னைப் பார்த்து அசரும் போது அவள் கன்னத்தில் நான் ஒரு முத்தம் கொடுக்க, அவளும் அதை முழுமனதாக ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர், தான் கவனிக்காத போது தனக்கு முத்தம் கொடுத்தது போல பாசாங்கு செய்து என்னை மாடு என்றோ, எருமை என்றோ அல்லது கழுதை, குரங்கு என்றோ பாராட்டுவாள் என்று நானும் ஏங்கியபடி அவளருகே போய் உட்கார்ந்திருந்தேன்”.

“ஐ லவ் யூ சொன்னாளா...?”

“இல்லை.... அவள் தனது கான்ட் பாக் (Hand bag) கைத்திறந்தாள். நானும் நினைத்தேன் “ஐ லவ் யூ” சொல்லும் வெட்கத்தில் கடிதம் அல்லது காட் ஏதாவது தரப்போறாள் என்று...”

“தந்தாளா...”

“தந்தாள்...”

“என்ன ரோசாப்புவா...? இல்லை லவ் லெட்டரா....?”

“இவை எதுவும் தராட்டில் கூடப்பரவாயில்லை....தந்தது ஒரு போட்டோ....”

“அதில் என்ன ரோசாப்பூப் படமா இருந்தது.....” காயித்திரி கேள்விகளை துருவித் துருவிக் கேட்டாள். “ஆம் ரோசாப்பூ இருந்தது. ஆனால் படம்முழுக்க அல்ல, படத்திலிருந்த ஆளின்ரை கோட் பொக்கட்டில.....”

“ஆளா... யாரது...?”

“அதைத்தான் நானும் கேட்டன்...”

“நல்லா இருக்கிறாரா உனக்குப் பிடிச்சிருக்குதா.....?” என்றாள் அபிராமி.

“யாரது ஜவகர்லால் நேருவா...”

“காயித்திரி வாயைக் கிளறாதே....”

“நீ தான் சொன்னாய் ஆளும் நல்லாயிருக்கிறார். சட்டைக்கோட்டில் ரோசாப்பூவும் வைத்திருக்கிறார் என்று...”

“என்ன கிண்டலா.....”

“sorry கோபி, சொல்லு...”

“அப்போது அபிராமி சொன்னவார்த்தைகள் எனது காதுச் சவ்வைக் காகம் கொத்தியது போல இருந்தது. “இவர் கனடாவில் இருக்கிறார். கனடாவில் இருக்கும் என்னுடைய ஒன்றுவிட்ட சித்தியின் நண்பரின் மகன்தான் இவர். இவருக்கு வீட்டில் கலியாணப் பேச்சு எடுக்கும் போது சித்தி என்னுடைய போட்டோவைக் காட்டினாவாம். உடனே இவருக்குப் பிடிச்சப் போயிட்டுதாம். அதுதான் இவருடைய படத்தை எனக்கு அனுப்பியிருக்கினம். சொல்லு கோபி உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா.... என்றாள் அபிராமி. “ஆட்லறி செல்விமுந்த மனதோடு நானும் ஓம் என்று தலையாட்டினேன். அவளும் அந்தப் படத்தை பத்திரமாக தனது கான்ட் பாக்கினுள் எடுத்தது போலவே செருகினாள்....”

கோபி கதை கூறிமுடிக்கும் போது காயித்திரி தனது உமிழ்நீரை உமிழ்ந்து தனது தொண்டையை நனைத்துக் கொண்டாள்....”

“நீ அவளைக் காதலிக்கும் விசயத்தை அவளுக்குச் சொல்லியிருக்கலாமே.....?”

“நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன்... அபிராமி நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். உன்னைக் கலியாணம் பண்ண விரும்புறேன்” எனச்

சொல்லியிருந்தால் சிலவேளை அவளும் என்னைக் காதலித்திருக்கக் கூடும். சிலவேளைகளில் அவள் என்னிடம் கனடா மாப்பிள்ளையின் போட்டோவைக் காட்டியதே “எனக்கு வீட்டிலே கலியாணப் பேச்சு எடுத்திட்டாங்கள். உனக்கு என்னைப் பிடிச்சிருந்தா என்னிடம் கூறு, அல்லது வீட்டுக்கு வந்து பெண்கேள்” என்று எனக்கு மறைமுகமாகக் கூறியிருக்கலாம். அவளுக்கும் என்னில் ஒரு காதல் இருந்திருக்கலாம்....”

“இவ்வளவும் யோசிக்கத் தெரிந்த உனக்கு ஏன் அப்படிக்கேட்கமுடியாமற் போனது.....?”

“காரணம் இருக்கு. அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை தேடி வந்திருக்கிறதே அதைக் குழப்பக் கூடாது என்று நினைத்தேன்....”

“முட்டாள்....”

“இல்லைக் காயா அவளுக்குக் கீழே இருக்கிற மூன்று பொம்பிளைப் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையை யோசித்துப்பார். அபிராமி நல்ல இடத்தில் கரையேறினால்தானே... அதுகளுக்கும் ஒரு நல்ல வாழ்க்கை கிடைக்கும்....?”

“ஓ.... நீ ஒரு பெரிய தியாகி என்ற நினைப்போ.....?”

“இல்லைக்காயா குடும்பமென்றால் என்ன? குடும்பபாசமென்றால் என்ன? என்று ஆறு வயதிலேயே பட்டுத்தெரிந்த நானே பிழைவிடலாமா....?”

நீண்டபெருமூச்சுடன் “ம்..... அதுவும் சரிதான்..... ஓகே இப்ப உன்னை அபிராமி-மன்னிக்கவும்-அபிராமி எங்கே இருக்கிறாள்..?”

“அபிராமி கலியாணமாகிக் கனடாவுக்குப் போய் இரண்டு வருசம். அவளது ஒரே ஒரு பையனுக்குப் பெயரும் கோபிநாத் தான்....”

“என்ன உன்னுடைய பெயரா.....”

“இல்லை அது அவளுடைய அண்ணனுடைய பெயர்....”

“பிறகு....”

“இப்பதான் அவளின் குடும்பம் கொஞ்சம் தலைநிமிர்ந்திருக்கு.... அடுத்த தங்கச்சிக்கும் கனடாவில் தான் மாப்பிள்ளை பார்த்திருக்கிறாங்களாம்....”

“ஓகே..... கோபி.... அபிராமிதான் கலியாணம் கட்டி அவளது புருசனோட போயிட்டாளே... அதுக்கும் நீ என்னை லவ் பண்ணுறதுக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கு....? நீ யோசிக்காதே நானும் அபிராமி மாதிரி யூ எஸ் மாப்பிள்ளையை யாரையாவது கட்டிக்கொண்டு பிளைட் ஏறிடுவேன் என்று.....”

“இல்லை நான் அப்படியொன்றும் நினைக்கவில்லை..... ஆனா.....”

“என்ன ஆனா.....”

“இல்லைக் காயா.... அது முடியாது இனிமேல்..... அதுவும் அவளைப் போல.....”

“என்ன உன்னுடைய அபிராமியைப் போல நான் அழகில்லை என்கிறாயா.....”

“இல்லைக்காயா..... என்னை இனிமேலும் லவ் பண்ணக் கேட்காதே....”

பிளீஸ் அன்டஸ்ரான்ட் மீ....”

“அது தான் ஏன்..?”

இதற்கு மேலும் பேசமுடியாமல் உள்ளமும் உடலும் கனத்திருந்த கோபி பேச்சு மூச்சு அற்றவனாக தனது சப்பாத்து நுனியினால் கீழே இருந்த ஈரமான மண்ணைக் கிளறிக் கொண்டு ஆழ்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது கோபியின் சரிந்து தொங்கிய முகத்தைத் தனது கைகளினாலே தூக்கிப் பிடித்தாள் காயித்திரி. அந்த முகம் எதையோ எண்ணி வாடிவதைந்து கொண்டிருந்தது.

எதையோ மனதில் எண்ணியவாறு, தனது காதலுக்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டுமென்பது போல காயித்திரி கோபியைப் பார்த்து ஆரம்பித்தாள்.

“ஓகே கோபி நான் உன்னை இனிமேலும் டிஸர்ப் பண்ணல. ஆனா, என்ரை முகத்தை ஒரு தடவை பார்த்து “காயித்திரி உன்னை எனக்குப் பிடிக்கேல்ல....” என்று ஒருவார்த்தை சொல்லு. நாங்க இருவரும் இனிமேல் பிரண்ட்ஷாகவே இருப்பம்...” என்றவள் கோபியின் முகம் மீண்டும் கீழே விழாதவாறு தனது கையினால் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கோபி தனது முகத்தைத் தலையில் வைத்து இறுக்கிக் கொண்டான். தலை நேராக நின்றது.

“இல்லைக் காயா நான் உன்னை முதன்முதலில் எப்போது பார்த்தேனோ அப்போதே உனது முகம் எனக்குப்பிடிக்கும். நீர் என்னுடன் பேசிய “ஹாய்” என்ற முதல் வார்த்தையிலிருந்து இன்று வரை நீ பேசிய வார்த்தைகள் அத்தனையும் எனக்குப் பிடிக்கும். உன்னோடு பழகிய ஒவ்வொருநாட்களும் எனது டயரியின் மகிழ்ச்சியான பக்கங்கள்....”

“என்னிடம் இருக்கிற எல்லாம் பிடிக்கும். ஆனா, ஐயாவுக்கு என்னை மட்டும் பிடிக்காதாம்....” கோபியைப் பார்த்து ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டாள் காயித்திரி.

“ஓகே.... அப்படியானால் என்னை உனக்குப் பிடிக்காதெண்டு எனது முகத்தைப் பார்த்துக் கூறு. நானும் விட்டிருன்...”.

“அது என்னால் முடியாது காயா... உலகத்திலேயே எனக்குப் பிடிச்ச ஒரே முகம் உன்னுடையது தான்”.

“என்னை உனக்குப் பிடிக்குமென்றால் என்னை லவ் பண்ணித்தொலையேன் கோபி. சரி உனக்கும் என்னைப் பிடிக்கும் என்று எடுத்துக் கொண்டு இருவரும் இன்றிலிருந்து லவ் பண்ணுவம். “ஐ லவ் யூ கோபி..... ஐ லவ் யூ சோ மச்....”

“நோ.... ப்ளீஸ் உன்ரை நன்மைக்காகத்தான் சொல்லுறன் என்னைப் புரிஞ்சுக்கோ காயித்திரி.....”

இதற்கு மேலும் அவளுக்குப் புரியவைப்பதற்கு வார்த்தைகளைத் தேடமுடியாத கோபி தீவிரென்று தனது இருக்கையை விட்டு எழுந்தான்.

நேராகச் சென்று தனது புத்தகப்பை இருக்குமிடத்துக்குச் சென்று தனது புத்தகப்பையின் ஓரத்திலிருந்த “சிப்” பைத்திறந்து அதற்குள் இருந்த ஒரு வெள்ளைக் காகிதக் கவரை எடுத்து வந்து காயித்திரியிடம் நீட்டினான் கோபி.

“இந்தா இதைப்பார்த்த பிறகாவது நீ என்னைப் புரிஞ்சு கொள்ளாமற் போனால், அதற்கு மேலும் நான் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது”. என்று கூறிய படி அந்த வெள்ளைக் கவரை காயித்திரியிடம் கொடுக்க அவளும் அதை ஆர்வமாக வாங்கித் திறந்து பார்த்தாள்.

அவளது கண்களே அந்தக்காட்சியை நம்புவதற்கு மறுத்தன. இதயத்தில் இடியோசை “திக்திக்” என்று ஒலித்தது. அப்படியே கோபி கொடுத்த கவரின் மீது காயித்திரியின் கண்கள் படர அவள் உறைந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

25. சிறையென்னும் சிதையிலிருந்து....

தேநீர்க்குவளை உணர்த்திய தத்துவங்களைத் தன் மனதுக்குள் போட்டுக் குழப்பியவாறு தூங்க ஆரம்பித்த கோபி மறுநாள் அதே தேநீர்க் குவளை வந்து அவனைத் துயிலெழுப்பும் வரை எழும்பவேயில்லை. அன்று காலையும் அதே குவளைதான் அவனுக்குத் தேநீர் கொடுத்தது. ஆனால் குவளையைக் கொண்டுவந்தவன் தனது காவற்தடியால் “செல்லின்” வாயிற் கம்பிகளில் தட்டிவிட்டு “எழும்புங்கோ நாய்களே” என்று தான் சொன்னான். கண்களை விழித்த கோபி சுவர் ஓட்டைக்குள்ளால் ஊடுருவிய சூரிய ஒளியைப் பார்த்து நேரம் ஒரு ஆறு மணி இருக்குமென்று உணர்ந்து கொண்டான்.

அன்றும் வழமைபோலப் பத்துநிமிட நிமிடங்கள்தான்- ஒண்டுக்கு, இரண்டுக்கு, பல்லுத்தீட்ட, முகம் நனைக்க என ஒன்பது நிமிடங்கள் போக இறுதி ஒரு நிமிடத்தில் நடந்து வந்து கூட்டுக்குள் புகவேண்டும். நாய் என்ற ஆரம்பத்துடன் ஆரம்பமான பொழுதுகள் அன்றைய தினம் அவனது சிறைவாழ்வில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்துமென அவன் நினைத்திருக்கவில்லை.

சிறை வந்து அன்று பன்னிரண்டாவது நாள், ஒரு புதன்கிழமை. காலை ஒன்பது மணியிருக்கும், கோபியின் செல்லருகே சென்ற ஜெயிலர் அந்தச் “செல்”கம்பியைத் தடியால் தட்டியபடி “மிஸ்டர் கோபிநாத்” என்றார். கோபி திடீரென்று எழுந்து வாசலைப் பார்த்தான். அங்கே சர்மிலனும் ரீட்டாவும் கோபியை அனுதாபத்துடன் பார்ப்பது போல நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

சர்மிலன் கோபியைப் பார்த்து அனுதாபத்துடன் புன்னகைத்தான். ஆனால் ரீட்டா எந்தப் புன்னகையும் இல்லாமல் கடுமையாகவே நின்றுருந்தான். காயித்திரியின் நிலைமைக்குக் கோபிதான் காரணமென நினைத்திருந்தான் ரீட்டா. தாங்கள் சர்வதேச மாணவர் அமைப்பில் இருந்து விசேட அனுமதி பெற்று அவனைப் பார்க்க வந்துள்ளதாகவும் அரை மணிநேரம் தான் அனுமதி நேரம் என்றும் கோபியைப் பார்த்து சர்மிலன் கூறினான். கோபி சர்மிலன் ரீட்டா மூவரும் காயித்திரியைப் பற்றியே கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் ஏதோ முடிவெடுத்தவர்களாக தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொள்ளவும், நேரம் முப்பது நிமிடங்களை அண்மிக்கவும் சரியாகவிருந்தது. காயித்திரிக்குக் கொஞ்சம் பரவாயில்லை, என்றாலும் அவளுக்கு இன்னும் பேச்சு வரவில்லை என்ற செய்தியைக் கேட்டு நொந்து போயிருந்தான் கோபி.

முதலில் ரீட்டா அந்த இடத்தைவிட்டுக் கிளம்ப சர்மிலன் அரைமணி நேர அவகாசம் முடிந்த பின்னர் தான் கோபியை விட்டு நகர்ந்தான். தனியொருவனாக இருந்து தன்மீது ஏற்பட்ட களங்கத்தை எவ்வாறு துடைக்கலாமென்று கோபி தனக்குள்ளே யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். காயித்திரி தற்கொலைக்கு முயற்சித்தாளா? இல்லை, அவளை யாரும் கொல்வதற்கு முயற்சித்தனரா? என்று கேள்வி கேட்டுத் தன்னைத் தானே குழப்பிக் கொண்டிருந்தான் கோபி. என்மீது பழிசுமத்துவதற்காக நான் காயித்திரியுடன் நெருக்கமாகப் பழகுவதைப் பிடிக்காத யாரும் செய்த சதிவேலையா இது? என்றும் கோபியின் எண்ணங்கள் அவனைக் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. காயித்திரி தற்செயலாக விபத்து ஒன்றில் மாட்டியிருக்கலாமெனவும் அவனது எண்ணங்கள் மேலும் விரிந்து கொண்டிருந்தன. மறுபுறத்தில் பொலீஸாரும் விசாரணைகளை முடிக்கிவிட்டிருந்தனர்.

பன்னிரெண்டாவது ஜெயில்நாளில் அவன் அணிந்திருந்த காற்சட்டை அவனது இடுப்பிலிருந்து பிரிவினைவாதம் கேட்பது போல், அவன் ஜெயிலினுள்ளே வரும்போது இடுப்பை இறுக்கியிருந்த காற்சட்டை அவனது இடுப்பிலிருந்து கழன்று விழுந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு கையால் தனது காற்சட்டையை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு மறுமுனையில் தனது தலைக்கு மேலே அண்ணார்ந்து பார்த்த கோபி “செல்”லிலிருந்து தப்புவதற்கு ஏதேனும் வழியிருக்கா...? என ஆராய்து கொண்டிருந்தான். சர்மிலனும் ரீட்டாவும் தன்னை வந்து சந்தித்த மகிழ்ச்சியிலிருந்த அவன் சிறிய பெருமூச்சுடன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

கொஞ்ச நேரத்திற்குள்ளாகவே அந்தச் “செல்”லை நோக்கி இருவர் விரைந்து வந்தனர். தனது கண்களைப் பூஞ்சியவாறு வந்தவர்களைப் பார்த்தான் கோபி. அவர்கள் இருவரும் சிறைச்சாலை உத்தியோகத்தர்கள். அவர்களுக்குச் சற்றுப் பின்னால் இரு மலாய்க்காரப் பொலீஸ்காரர்கள்

அங்கே நின்றுருந்தனர். நேராகக் கோபியின் “செல்”லுக்கருகே வந்த சிறைக் காவலர்களிருவரும் தாங்கள் கொண்டுவந்த சாவியால் கோபி இருந்த “செல்”லைத் திறந்தபடி அவனை வெளியே வருமாறு அழைத்தனர்.

“ஆர் யூ கப்பி....? என்றவாறு ஒருவன் கோபியைப் பார்த்தான். கோபிக்கு எதுவும் புரியவில்லை. மற்றையவனோ கோபியைப் பார்த்து முகத்தை இறுக்கமாக வைத்துக்கொண்டே சிரித்தவாறு “யூ ஆர் ரிலீஸ்...” என்று கூறும்போது அந்த வார்த்தைகளைக் கோபியால் நம்பவே முடியவில்லை. துள்ளிக் குதிக்க வேண்டும் போன்ற ஒரு உணர்ச்சி அவனுக்குள் எழுந்திருந்தும், அவன் அதை அடக்கிக் கொண்டான். அமத்தி வாசித்தபடியே வெளியேறிய கோபியின் கையெழுத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட ஜெயிலர், அவன் ஜெயிலுக்குள் வரும்போது அவன் அணிந்திருந்த ஆடைகளையும் அவனது கைத்தொலைபேசியையும் அவனிடமே ஒப்படைத்தார். கோபி ஜெயிலில் இருந்து வெளியேறவிருப்பதை முற்சூட்டியே அறிந்து கொண்ட பொலீஸ் நண்பர் சத்தியகுமார், அவனை அழைத்துப் போவதற்காக மனைவி நிகிலாவையும் மகள் கிருத்திகாவையும் ஜெயில் வாசல் வரை அனுப்பியிருந்தார்.

சத்தியகுமார் வீட்டுக்கு வந்த கோபி, பொலீஸ் விசாரணையில், தன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றங்கள் நிரூபணமாகாததால் தான் விடுதலை செய்யப்பட்டதாக அறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தான். இருப்பினும் உண்மையான குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்கும் வரை கோபியைப் பாதுகாப்பாக இருக்குமாறு பொலீஸ் நண்பர் சத்தியகுமார் கோபியிடம் கேட்டுக் கொண்டார்.

சத்தியகுமார் வீட்டில் கோபிக்குக் கோழிப் புரியாணியைச் செல்லமாகப் போட்டுக் கொடுத்தது குட்டி கிருத்திதான். கோபி தன்முன்னே நின்று உணவு பரிமாறிய நிகிலாவைப் பார்த்தான். அப்போது அவனது கண்களிலிருந்து தவழ்ந்த கண்ணீர் துளிகள் சில புரியாணித் தட்டத்தின் மீது சிதறி கோழிக்கறிக்கு மேலும் உப்புச் சுவை சேர்த்தது. தனது அக்கா பூங்குழலி இருந்தால் தன்னை எவ்வாறு கவனிப்பாளோ அதே போலத்தான் நிகிலாவும்.... என்று அவனது மனம் புளகாங்கிதமடைந்தது. கோபியின் கண்களில் நீர்த்துளிகள் பனிப்பதை அவதானித்த நிகிலா “என்ன கோபி பச்சை மிளகாயைக் கடிச்சிட்டியா.....?” என்றாள் நிகிலா. இல்லை “உங்களைப் பார்க்கும் போது எனக்கு என் அக்கா குழலியின் ஞாபகம் வந்திட்டுது....” என்றபோது சத்தியகுமாரினதும் நிகிலாவினதும் உள்ளம் சற்று உருகிக் கொண்டது.

கோபியின் மனதைத் தேற்றிய அவர்களிருவரும் கோபிக்கு வயிறாறச் சுவையான விருந்து படைத்தனர். அத்துடன் அன்றைய தினம் கோபியைத் தங்களுடனேயே தங்கவைத்திருந்தனர் அவர்கள். ஜெயில் சாப்பாட்டில்

லயித்திருந்த கோபியின் நாக்கில் புதிதாகச் சுவை சேர்ந்து கொண்டது போல இருந்தது. இருப்பினும் ஜெயில் சாப்பாடும் வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாதது தான் என்பதை வெளியில் வந்த முதல் நாளே கோழிப்பூரியாணி கோபிக்குக் கோடிட்டுக் காட்டியது.

கோபியை ஜெயிலில் இருந்து விடுதலை செய்யும் போது, மறுநாள் “சுபாங்ஜெயா” பொலீஸ் நிலையத்தில் வந்து சமூகமளிக்குமாறு ஜெயிலில் கேட்கப்பட்டதற்கமைய, கோபியும் மறுநாள் சுபாங்ஜெயா பொலீஸ் நிலையத்துக்குச் சென்றான். அப்போது அவனிடமிருந்து பொலீசார் கைப்பற்றியிருந்த கடவுச்சீட்டு, கல்லூரி மாணவர் அடையாள அட்டை, மலேசியக் கல்வியமைச்சினால் வழங்கப்பட்டிருந்த மாணவர் அடையாள அட்டை, மற்றும் சர்வதேச மாணவர் அமைப்பின் அடையாள அட்டைகள் என்பனவற்றையும் பொலீசார் அவனிடம் மீள ஒப்படைத்தனர். அத்தோடு அவனது கைதுக்குப் பிரதான காரணமாகவிருந்த இரு பெண்களின் புகைப்படமும் அவனிடம் வழங்கப்பட்டன. அப்போது ஒரு புகைப்படத்துக்குப் பின்னால் என்றோ ஒருநாள் மைமுடிந்த பேனாவினால் எழுதிப் பின் மறந்துபோயிருந்த I love you என்ற வாசகங்கள் அவன் அடிமனதை மீண்டும் அரைவேகலுக்கு இட்டுச்சென்றது.

கோபி கைதாகிய தினத்தில் அவனது கன்னத்தில் ஓங்கி அறைவிட்டிருந்த மலாய்ப் பொலீஸ்காரன் தான் அத்தனை ஆவணங்களையும் அவனிடம் ஒப்படைத்தது. அப்போது அவன் கூறிய ஒரே வார்த்தை “சொறி போ த டிஸ்ரபன்ஸ்....” அவ்வளவு தான், இருந்தாலும் அதைப் பொலீஸ்காரனொருவன் கூறியபோது சிறு ஆச்சரியத்தை அவனுக்குள்ளே ஏற்படுத்தியது. “ஐ பொகட் தட்” என்றவாறு தான் அதை மறுந்துவிட்டேன் என்று பொய் சொன்னான் கோபி. பன்னிரெண்டு நாள் ஜெயில் வாழ்க்கையை மனுசன் சாகும்வரை மறக்கமுடியுமா...? என்று தனக்குள் எண்ணியவாறு வீடு கிளம்பினான் கோபி.

வீட்டிலே நண்பர்களனைவரும் அவனை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றனர். ஆனால் கோபியின் கண்கள் தீபனைத் தேடிக் கொண்டிருந்தது. தீபனையும் அருளையும் அந்த இடத்தில் கோபியால் பார்க்க முடியவில்லை. அவர்களிருவரும் எங்கே எனக் கோபி நண்பர்களிடம் வினாவியபோது தான் இருவரையும் அவர்களுடைய ஏஜென்சிமார் பாரிஷுக்கு அனுப்பி “சக்சஸ் கேம்” அமைத்த விடயம் பற்றி அவர்கள் சொன்னார்கள். “அப்படியா? கேட்கவே சந்தோசமாக இருக்கு....” என்று பெரிதும் மகிழ்ந்தான் கோபி.

“ரெண்டு பேரும் பாரிஸ் போய்ச் சேர்ந்தவுடன் கோல் பண்ணினாங்கள். உன்னைப் பற்றித்தான் இருவரும் விசாரித்தார்கள். நீ வந்தபிறகு கோல் பண்ணச் சொன்னாங்கள்....” என்றவாறு நிசாந்தன் தனது கைத்தொலைபேசியிலிருந்து அவர்களுக்கு அழைப்பை ஏற்படுத்திக்

கோபியிடம் கொடுத்தான். கோபியிடம் கதைத்த சந்தோசத்தில் அவர்களும், அவர்களிடம் பேசிய மகிழ்ச்சியில் கோபியும் மனதை நிறைத்துக் கொண்டனர்.

“மனுச வாழ்க்கையென்றால் இப்படித்தான் இருக்குமென்று யாரும் வரையறை கூற முடியாது. எனது குடும்பத்தை இழந்து நான் தற்கொலை செய்ய முயற்சித்த போது என்னைக் காப்பாற்றியது எனது நண்பர்கள் நீங்கள் தானே” எனத் தத்துவங்களைத் தொலைபேசியில் உதிர்த்திருந்த தீபனை எண்ணிய கோபியின் மனம் மகிழ்ச்சியில் மிதக்கும்போது அவனது கண்கள் குளமாகிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் குளம் மடைதிறப்பதற்கு முன்னதாகவோ அல்லது வற்றுவதற்கு முன்னதாகவோ கோபியின் எண்ண அலைகள் காயித்திரியின் பாத அதிர்வுகளை நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தன...

26. “அன்பே சிவம்”

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. கோபி ஜெயிலிலிருந்து வெளியாகி மூன்றாவது நாள். சத்தியகுமார், ஏ.எஸ்.பி. தர அதிகாரியாகவும், சுபாங்ஜெயா பொலீஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரியாகவும் பதவியேற்கப் போகும் முதலாவது நாள். காலை ஒன்பதரை மணிக்குத் தனது இரு பொறுப்புக்களையும் ஏற்றுக் கொண்ட சத்தியகுமார் ஏ.எஸ்.பி, சுபாங்ஜெயா நகரப் பொலீஸ் நிலையத்தின் பிரதான நாற்காலியை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தார். வாட்டசாட்டமான வடிவான ஆள் அவர். பொலீஸ்காரருக்கே உரித்தான கறுத்த கம்பி மீசைக்குச் சொந்தக்காரரான அவர் தனது நீலநிறப் பொலீஸ் உடையில் வெள்ளிநிறப் பதக்கங்களிரண்டை அதிகரித்துக் கொண்ட நாளும் அதுதான்.

அவர் பொறுப்பேற்றுச் சில நாளிகைகளில் பொலீஸ் நிலையத்துத் தொலைபேசி மணி “கிரிங் கிரிங்” எனக் கத்தியது. அந்த முதல் அழைப்புமணி தான் தனது பொலீஸ் சட்டைக்கு மேலும் சில பதக்கங்களைப் பெற்றுக்கொடுக்குமென அவர் அப்போது நினைக்க வாய்ப்பிருக்கவில்லை. அந்த அழைப்பு சத்தியகுமார் ஏ.எஸ்.பிக்கு அவரது மேலதிகாரியால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. சுபாங்ஜெயா பொலீஸ் பிரிவுக்குட்பட்ட பிரதேசத்தில் வதியும் பிரபல சமூக சேவையாளரான சண்முகவேல் என்பவருக்கு ஏற்பட்டிருந்த உயிர் அச்சுறுத்தலைப் போக்குவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட அழைப்பு அது. எதிர்காலத்தில் “டத்தோ” பட்டத்துக்குத் தகுதியானவரான சண்முகவேலுவுக்குத் தொலைபேசியில் கொலை அச்சுறுத்தல்

விடுக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அவருக்கு உரிய பாதுகாப்பை வழங்குமாறும் சத்தியகுமார் ஏ.எஸ்.பியைக் கேட்டிருந்தார் அவரது மேலதிகாரியான எஸ்.பி மூசா முகமட். முகமட் மூசாவின் கோரிக்கையைக் கட்டளையாக ஏற்றுக் கொண்ட ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார், சமூக சேவையாளர் சண்முகவேலுவுக்குப் பொலீஸ் பாதுகாப்பு அளித்துத் தனது பதவியுயர்வுக்குப் பின்னரான முதலாவது கடமையைக் கச்சிதமாக நிறைவேற்றினார்.

சமூக சேவையாளரும் பிரபல தொழிலதிபருமான சண்முகவேலுவை ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாருக்கும் நன்கு தெரியும். ஆனால் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகமில்லை. அவர் ஒரு சமூகவாதி மட்டுமல்லாது தலைநகரில் இயங்கி வந்த சில கல்லூரிகளுக்கும் சில மாணவர் தங்கு-விடுதிகளுக்கும் சொந்தக்காரர், சமயப்பற்றுமிக்க ஒரு அற்புதமான மனிதர் அவர். அத்தனைக்கும் அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க அழகான முன்னாள் இளைஞர். சிறுவர் முதல் பெரியவர் வரை அனைவரது அன்புக்கும் பாத்திரமானவர். பல ஏழை மாணவ மாணவியருக்குத் தனது கல்லூரிகளிலும் தனக்குச் சொந்தமான தங்குமிடவிடுதிகளிலும் இலவசமாக இடங்கொடுத்து அவர்களின் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் அற்புதமான தெய்வமனிதர். இவரது சேவையைப் பாராட்டிய மலேசிய அரசாங்கம் மலேசியாவில் வழங்கப்படும் மதிப்புமிக்க பட்டமான “டத்தோ” பட்டத்தை அவருக்கு வழங்குவதற்குத் தீர்மானித்திருந்தது. சண்முகவேலுவின் வாழ்க்கைக் குறிப்பையும் சேவைக் குறிப்பையும் இந்தளவிற்கேனும் தெரிந்து வைத்திருந்த ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார், இப்படியானவர்களைக் கூட இந்தச் சமுதாய விசமிகள் விட்டுவைக்கவில்லையே என்று விசனித்தார். அவரிடம் குவிந்திருக்கும் பணமுடிச்சுகள்தான் அவருக்குக் கொலை மிரட்டல் வரக்காரணமென நினைத்தவாறு தான் பதவியேற்றபின் முதற்கடமையாக எதிர்கால டத்தோ சண்முகவேலுவின் வீட்டுக்கு இரண்டு பொலீஸ்காரர்களைக் காவற்கடமைக்காக அனுப்பிவைத்தார்.

பொலீஸ்காரர்களும் பெரியவர் சண்முகவேலு வீட்டு வாயிலில் இருந்தவாறே அவரது பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தினார். அதனால் தனது நன்றியறிதலைத் தெரிவிப்பதற்காக திரு.சண்முகவேலு அவர்கள் சுபாங்கஜெயா பொலீஸ் நிலையத்துக்குத் தொடர்பை ஏற்படுத்தினார். அப்போது கடமையிலிருந்த ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாரும், திரு.சண்முகவேலுவும் முதன் முதலில் தொலைபேசி வாயிலாக அறிமுகமாகிக் கொண்டனர். சமூகப்பிரமுகர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குவது பொலீஸ்காரர்களின் கடமையென்றும் அதைத்தான் தானும் செய்ததாகவும் சத்தியகுமார் ஏ.எஸ்.பி தெரிவித்துக் கொள்ளும்போது இருவரும் தொலைபேசியில் நெருங்கிக் கொண்டனர்.

என்னதான் வீட்டுக்குப் பொலீஸ்பாதுகாப்புப் போடப்பட்டிருந்த போதும் சண்முகவேலுவின் தொலைபேசி ரிசீவர்களுக்குகூடான கொலை அச்சுறுத்தல்

தொடர்ந்துகொண்டேதான் இருந்தது. ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் வெவ்வேறு நேரங்களில் வெவ்வேறான தொலைபேசி இலக்கங்களிலிருந்து அழைப்பை ஏற்படுத்தி அவரின் உயிருக்குத் தாங்கள் உலை வைக்கப்போவதாக எச்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“டேய் சண்முகவேலு நீ தப்பான வழியில போறாய்.... எல்லாத்தையும் விட்டுடு....” என்னும் பாணியில் ஆண்குரலொன்று அவரை மிரட்டும் போதுதான் பொலீசார் அந்தத் தொலைபேசி இலக்கத்தையும் அந்த முரட்டுக்குரலையும் பதிவு செய்தனர். இருந்த போதிலும் தாம் பெரியவரின் விட்டுத்தொலைபேசியை ஒட்டுக் கேட்பது பற்றி பெரியவர் சண்முகவேலுவிடம் பொலீசார் எதுவும் கூறவில்லை. தாம் பதிவு செய்த தொலைபேசி இலக்கங்கள் யாருடையது என்பதைக் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியில் அவர்கள் தீவிரமாக இறங்கியிருந்தனர்.

இரண்டு மூன்று தினங்களாகக் கொலைமிரட்டல் அழைப்பு வராததையிட்டு சந்தோசப்பட்ட சண்முகவேலு, ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாரை நேரில் அழைத்துப் பேச விரும்பினார். பணிநிமித்தம் வரமுடியாவிட்டாலும் தன்னை ஒரு நண்பனென்ற முறையில் சந்தித்துத் தனது பங்களாவில் ஒருநாள் உணவு சாப்பிட வருமாறு சத்தியகுமாரிடம் சமூகப் பெரியவர் சண்முகவேலு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அவரின் உருக்கமான வேண்டுகலை ஏற்றுக்கொண்ட ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார் மறுநாள் மதியத்துக்குப் பின்னரான பொழுதில் பெரியவர் சண்முகவேலுவின் பங்களாவுக்குள் சிவில் உடையில் நுழையும்போதும் கூட கடமையிலிருந்த பொலீஸ்காரர்கள் ஏ.எஸ்.பி யைப் பார்த்து “சல் யூட்” அடித்திருந்தனர்.

அது ஒரு பெரிய பங்களா. சுபாங்கஜெயா நகரத்தில் இருக்கும் சில உயரிய பங்களாக்களில் அதுவும் ஒன்று. பங்களா வாயிலில் பார்ப்பவரைப் பக்தி கொள்ள வைக்கும் பெரிய நடராஜர் சிலை. அவரது பங்களாவின் வரவேற்புக் கூடத்தின் முகப்புச் சுவரில் கொட்டை எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த “அன்பே சிவம்” என்ற மந்திரம், சண்முகவேலுவின் நெற்றியில் ஒளிவீசிய திருநீற்றுப்பட்டை என்பன சண்முகவேலுவை முதன் முதலில் நேரில் பார்த்தபோது ஏ.எஸ்.பி யைக் கைகூப்பி வணக்கச் சொன்னது அவரது உள்ளம். பெரியவரும் பதிலுக்குத் தனது கைகளைக் கூப்பியவாறு “அன்பே சிவம்” சொல்லி வந்திருந்த சத்தியகுமார் ஏ.எஸ்.பி யை வரவேற்றார். இருவரும் கைகூப்பிய முதற் சந்திப்புத்தான் அவர்களிருவரையும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகப்படுத்திய போதும், பெரியவர் சண்முகவேலுவின் கைகூப்பிய வணக்கம் தான், தனது அடுத்த பதவியுயர்வுக்குக் காரணமாகவிருக்குமென்று சத்தியகுமார் பொலீசின் மனித அறிவுக்கு அப்போது எட்டியிருக்கவில்லை.

அன்றைய முதற் சந்திப்பு இருவரது நேரப் பற்றாக்குறை காரணமாக அரை மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் நீடிக்கவில்லை. சிற்றுண்டி உண்டு

தேநீர் குடித்த இருவரும் விடைபெற்றுக் கொள்ள, அற்புத மனிதரொருவர் அறிமுகமான மகிழ்ச்சியில் சத்தியகுமார் ஏ.எஸ்.பி வீடு போய்ச் சேர்ந்தார். அதிகாரமுள்ள ஒருவர் அன்றை தினம் நண்பராகக் கிடைத்த உவப்பில் பெரியவர் சண்முகவேலு தனது கொட்டுகின்ற கோடிகளின் கணக்கைச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று மாலை ஆறுமணிக்கெல்லாம் மீண்டும் கடமைக்கு வந்த ஏ.எஸ்.பி ஆரம்பித்த முதற்கடமையே - கைது செய்யப்பட்டு அழைத்து வரப்பட்ட - ஒருவனுக்கு ஓங்கிக் கன்னத்தில் அறைவிட்டதுதான். அழுக்கான ஆடையுடனும், வெற்றிலைக் கறைபடிந்த பற்களுடனும், செம்பட்டைத் தலையுடனும் காணப்பட்ட அந்தக் கூலித்தொழிலாளிச் சந்தேகநபர், கேட்ட கேள்விகளுக்குச் சரியாகப் பதிலளிக்க மறுத்ததாலும், அடிக்கடி சண்முகவேலுப் பெரியவருக்குக் கொலைமிரட்டல் விடுத்தானென்று ஏனைய பொலீஸ் காரர்கள் சத்தியகுமாருக்குச் சொன்னதாலும் ஆத்திரங்கொண்ட ஏ.எஸ்.பி. அவனது கன்னத்தில் ஓங்கி அறைவிட்டு அவனை உள்ளே தள்ளியிருந்தார். உள்ளே செல்லும் போது அவன் “சண்முகவேலு” என்று மொட்டையாக தனது வாய்க்குள் அவரைப் பற்றி மரியாதைக்குறைவாகக் கூறிக்கொண்டு சென்றதை அவதானித்த ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார், அவனை மீண்டும் வெளியே தூக்கி எடுத்து அவனது அடுத்த கன்னத்திலும் ஓங்கி ஒரு அறை கொடுத்து, தனது இரவுக்கடமையை தன்னுடைய அறையிலிருந்தே ஆரம்பித்தார்.

27. அதிசய பங்களா.....

காயித்திரியின் ஞாபகங்களுடன் காய்ந்துபோயிருந்த கோபி அவளின் நினைவுகளால் தன்னை உருக்கிக் கொண்டிருந்தான். காயித்திரியைப் பற்றி விசாரிக்கக் கூட அவன் வழிதெரியாமற் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தான். ரீட்டாவின் தொலைபேசிகளும் நிறுத்தப்பட்டுச் செயலிழந்திருந்தன. அவள் மீண்டும் கேரளாவுக்குச் சென்று விட்டாளென சர்மிலன் கோபிக்குக் கூறும்போது, கையிலிருந்த ஒரேயொரு துருப்புச் சீட்டையும் இழந்து விட்டேனே என்ற கவலை அவனை வேதனையில் ஆழ்த்தியது.

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. காலை ஒன்பது மணி. கோபியின் கைத்தொலைபேசி அழைப்புமணி சத்தியகுமார் ஏ.எஸ்.பி யின் தூண்டலால் துலங்கி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் கோபியை மதியம் பன்னிரண்டு மணிக்கு முன்பாக வெளியே போக ஆயத்தமாகுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

போகவேண்டிய இடம் “புதிர்” என்று கூறிய அவர், அவனுக்கு ஒரு புதிய மனிதரை, மனிதருள் மாணிக்கத்தை அறிமுகப்படுத்தவிருப்பதாகவும் சொன்னார். அந்தப் புதிராக உள்ள மனிதரின் வீட்டில்தான் இருவருக்கும் இன்று மதிய உணவு என்று கோபிக்குக் கூறிப் போனை வைத்தார் ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார்.

கோபியும் தனது பொலீஸ் நண்பரின் அழைப்பை ஏற்று அவரின் வேண்டுகலுக்கு ஒகே சொல்லியிருந்தான். மதியம் சரியாகப் பன்னிரண்டு மணியைக் காட்டியது. ஏ.எஸ்.பி யின் அழைப்புத் தூண்டல் உள்நுழைய கோபியின் கைத்தொலைபேசி உறுமியது.

“ஹலோ கோபி ரெடியா.....”

“நான் ரெடி நீங்க எங்க.....?”

“ஒகே வெயிட் பண்ணு! ருவன்ரி மினிட்டில வந்திடுறன்”

“ஒகே ஐ ஆம் வெயிட்டிங் போ யூ....”

“Bye...” “bye...”

கோபியின் காத்திருப்பில் மேலும் இருபது நிமிடங்கள் அதிகரிக்கப்பட்டது. “அதுவரை என்ன பண்ணுவம்?” என்று ஒருகணம் யோசித்த கோபியின் கண்களுக்குள் மெந்தாரிக் கோட்டின் காகிதப் பெட்டிகள் காட்சி கொடுத்தன. “அட பதினைஞ்சு நாளா லெட்டர் பொக்கைப் பார்க்கலயே என எண்ணியவாறு தனது மணிப்பேர்சின் உள்ளிருந்த காகிதப்பெட்டிச் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு பி-16-23 என்ற இலக்கம் பொறிக்கப்பட்டிருந்த காகிதப் பெட்டியை நோக்கி நடந்தான். அவனுடன் வீட்டிலிருக்கும் ஏனைய நண்பர்களுக்கு அவர்கள் முதலிலிருந்த வீட்டு விலாசத்துக்குத்தான் கடிதங்கள் வரும் என்பதால், கோபி, தீபன், புதிதாக வந்திருந்த அலெக்ஸ் ஆகியோர்களுக்கு மட்டும்தான் அந்தக் காகிதப் பெட்டிக்குள் கடிதங்கள் திணிக்கப்படும். ஆனாலும் அந்தப் பெட்டிக்குரிய இரண்டு சாவிகளில் ஒன்று தொலைந்துவிட்ட நிலையில் எஞ்சியிருந்த ஒரே சாவியைப் பாதுகாப்பாகத் தன்கூட வைத்திருந்தது கோபி தான்.

காகிதப்பெட்டியின் மீது படிந்திருந்த தூசுகளைத் தட்டிவிட்ட கோபி அதன் துவாரத்தினுள் சாவியை விட்டுத் துருவினான். பெட்டி திறந்தபோது அதை நிறைந்திருந்த விளம்பரப் பத்திரிகைகள் சில நழுவிக்கீழே விழுந்தன. பெட்டிக்குள் கையை விட்டான். பெட்டி முழுவதையும் சிறு சிறு விளம்பரப்பத்திரிகைத் துண்டுகள் சல சலப்புடன் நிறைந்திருந்தன. அதன் அடியிலிருந்த ஒரு மஞ்சள் நிறக் காகித உறை கோபியின் கண்களுக்குப்பட்டது. அதன் மீது கைபோட்டு அதனைத் தூக்கினான் கோபி. அது சற்றுக் கனமாக இருந்தது. அதன் மீது எழுதப்பட்டிருந்த முகவரியின் கையெழுத்து எங்கேயோ பார்த்த கையெழுத்துப் போல இருந்தது. அனுப்பியவரின் முகவரி எழுதப்படாதிருந்த அந்தக் காகித உறைமீது

எழுதப்பட்டிருந்த முகவரியில் கோபியின் பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கையெழுத்தைக் கவனமாகப் பார்த்தபோது, அது காயித்திரியின் கையெழுத்தென அவனுக்குக் கண்கள் கூறின.

அவனது உள்ளத்தில் பரபரப்பு ஏற்பட அதைப்பிரித்துப் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அவனை ஆர்முடுக்கியது. காகித உறையின் இடது பக்கவிளிம்பு பிரித்துப் பார்ப்பதற்கு ஏதுவாக மடிந்திருந்தது. அதைத் திறப்பதற்காகத் தனது விரல்களைக் கோபி தயாராக்கியபோதுதான்....

“பீம்...பீம்...பீம் பீம்....” சத்தியகுமாரின் கார் “கோர்ன்” அடித்துக் கோபியை அழைத்தது. உள்ளிருந்த சத்தியகுமார், கோபியை வேகமாக வருமாறு கைகளால் சைகை காட்டினார். கடிதத்தை இரண்டாக மடித்துத் தனது “ரவுசர் பொக்கட்” டில் வைத்துவிட்டுக் கோபி நேராகச் சென்று காரில் ஏறிக்கொண்டான். கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலின் ஆர்முடுகலும், சத்தியகுமாரின் கார் வேகத்தின் ஆர்முடுகலும் ஒன்றாக இணைந்து சுபாங்ஜெயா பிரதான வீதியினூடாகச் சீறிப்பாய்ந்தன. “கடவுளே அது காயித்திரியின் கடிதமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்....” என்று கோபியின் மனம் இறைவழியில் செல்லும் போது சத்தியகுமாரின் காரும் ஒரு பங்களாவுக்குள் நுழைந்து கொண்டது. அங்கே கோபியின் கண்களை தில்லைநடராஜரும் “அன்பே சிவம்” என்ற எழுத்துக்களும் ஆறுதல்படுத்தியது.

எழுந்து நின்று சத்தியகுமார் ஏ.எஸ்.பி யைப் பார்த்துக் கைசூப்பி “அன்பேசிவம்” கூறி வரவேற்ற பெரியவர் சண்முகவேலு, கூட வந்திருந்த கோபியையும் அதே பாணியில் வரவேற்கத் தவறவில்லை. தனது அழைப்பையேற்று மதியபோசனத்துக்கு வருகை தந்திருந்த ஏ.எஸ்.பிக்கு முற்கூட்டியே நன்றி தெரிவித்துக் கொண்ட சமூகப் பெரியவர் சண்முகவேலு, கூடவே கோபியையும் உட்காருமாறு உவப்புடன் கேட்டுக் கொண்டார். கூடச்சென்றிருந்த கோபியை பெரியவருக்கு ஏ.எஸ்.பி அறிமுகப்படுத்தும் போது கோபியும் இருக்கையிலிருந்து எழுந்தவாறே அந்தப் பெரியவரைக் கணம் பண்ணினான். “அன்பே சிவம்” என்ற வார்த்தைகளுடன் அறிமுகமாகியிருந்த அந்தப் பெரியவரைப் பார்க்கும் போது, கோபியின் கண்களுக்கு அந்தத் தில்லைநடராஜரே நடனத்தை நிறுத்திவிட்டு எழுந்து நின்றது போலிருந்தது. கோபி தன்னுடைய நண்பன் என்று சமூகப் பெரியவருக்கும் சமூகப்பெரியவர் தன்னுடைய மதிப்புக்குரிய மனிதரென்று கோபிக்கும் சத்தியகுமார் அறிமுகப்படுத்திய போது அந்த அறிமுகம் ஒரு இனிய ஆரம்பமாக அமைந்திருந்தது மூவருக்கும்.

கோபி அந்தப் பிரமாண்டமான பங்களாவைத் தனது கண்களால் ஒரு கணம் சல்லடைபோட்டான். கோபி தன்னை மறந்து பங்களாவைத் துலாவிக்கொண்டிருக்கும் போதே “தம்பி ஸ்ரீலங்காவில் நீங்க எங்க...?” என்று பேச்சையெடுத்தார் பெரியவர். “யாழ்ப்பாணம்” என்ற பதிலுடன் பங்களாவைத்

தூண்டில் போடுவதற்காக மீண்டும் கண்களைத் தூக்கியபோது “தம்பி இங்க என்ன பண்ணுறீங்க...? படிப்பா...? இல்லைத் தொழிலா...?” என்று கேட்டார் பெரியவர். “படிக்க வந்திருக்கிறேன்” என்று அவனது குரல் பதில் கூற, மீண்டும் அவனது ஆச்சரியக் கண்கள் பெரிய நடராஜர் சிலை நோக்கி நடனமாடிக்கொண்டன. “முட்டாள்....! ஒரு பெரியமனுசன் உன்னை அன்போடு குசலம் விசாரிக்கும் போது உனக்கு வேறுபார்வை என்ன வேண்டிக் கிடக்கு...?” என்று நடராஜரின் காலடியில் சிக்கியிருந்த குள்ளன் அவனைப் பார்த்துக் கேட்பது போல் அவனுக்குட்பட்டது. தனது பார்வைத் தூண்டிலை கண்களினின்று கழற்றிவிட்டு அந்தப் பெரிய மனிதரை நோக்கித் திரும்பினான் கோபி. “கெட்டிக்காரன் வந்ததும் வராததுமாக ஒரு பொலீஸ்காரரைப் பிரண்டாக்கிட்டாய்...” என்று கோபியைப் பாராட்டிய பெரியவர்,

“நீங்களும் தமிழர்கள் தான். நாங்களும் தமிழர்கள் தான். எல்லோரும் ஒரு தாய்வயிற்றுப் பிள்ளைகள் தானே...” என்று கோபியைப் பார்த்துக் கூறும் போது தான், அந்தப் பெரியவரின் உள்ளக்கிடக்கையை ஓரளவேனும் கோபியால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சிறிது நேரத்துக்கு இலங்கை, இந்திய, மலேசியச் சமூகங்களில் தமிழரின் நிலைமை குறித்து மூவரும் தமக்குத் தெரிந்த விடயங்களை விவாதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இருவரையும் சாப்பிடவருமாறு உள்ளே அழைத்தார் பெரியவர். மூவரும் உள்ளிருந்தவாறே உணவைப் பகிர்ந்தனர். அப்போது கோபியின் மனக்கண்கள் அகன்று விரிந்திருந்த பங்களாவைத் துலாவுவதற்குப் பதிலாகக் காற்சட்டைப் பையினுள் புகுந்துகொண்டது. காற்சட்டைக்குள் கனத்த கடிதத்தைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு அவசர அவசரமாகக் அதைத் திறந்து படிக்க வேண்டும் போல இருந்தும், பக்கத்தில் இருப்பது நண்பனாக இருந்தாலும் பொலீஸ்காரர் என்ற எண்ணமும், பன்னிரண்டு நாட்கள் ஜெயில் வாழ்க்கை வரலாறும் அவன் மனதை “அவசரப்படாதே கோபி....” என்று அமர்முடுக்கிக் கொண்டிருந்தது. “ஓகே வீட்டுக்குச் சென்று ஆறுதலாக வாசிப்போம்...” என்று அவனது உள்ளம் அவனை அன்பாகக் கேட்டுக் கொண்டது.

இந்தப் பெரிய பங்களாவில் அந்தப் பெரியவர் மட்டும் இருந்தது கோபிக்குள் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. தனது மனைவியும் மூன்று பிள்ளைகளும் அவுஸ்ரேலியாவில் வாழ்ந்து வருவதாகவும் மக்கள் சேவைக்காக தான் மலேசியாவில் வசிப்பதாகவும் பெரியவர் கூறிய போது இந்தச் சிறிய உலகத்தில் இப்படியொரு பெரிய மனிதனா? என தனக்குள் கூறி ஆச்சரியப்பட்டான் கோபி.

கோபி விரும்பும் பட்சத்தில் கோபி படிப்பதற்கான அத்தனை செலவுகளையும் தானே பொறுப்பேற்றுக் கொள்வதாக சண்முகவேலு உரிமையுடன் கூறிமுடித்தார். வந்த இடத்தில் வாழ்க்கை மாறியதை எண்ணிய

கோபி, உள்ளத்தில் பூரிப்புடன் அவருக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு பங்களாவின் குளிச்சியான பகுதிகளான நீச்சல் தடாகம், நந்தவனம் என்பவற்றை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கோபியின் உள்ளத்தை ஆர்ப்பரிப்பு, பிரமிப்பு, பூரிப்பு என்ற மூன்று உணர்ச்சிகளும் ஆக்கிரமித்திருந்தன.

“இந்தப் பெரிய பங்களாவில் நீங்கள் மட்டும் தானா இருக்கிறீர்கள்....?” என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டான் கோபி.

“இல்லை நானும் எனது எட்டுத் தொழிலாளர்கள், அப்புறம் அந்த மீன்கள், இந்தக் கிளிகள்....” என்று பெரிய பட்டியல் போட்டார் பெரியவர்.

“இந்த பலசுக்கு நீங்கள் தானா ஓனர்....?” கோபியின் ஆச்சரியம் நிற்காமல் தொடர்ந்தது.

“இல்லை அவர் தான் ஓனர்....” என்று “அன்பே சிவம்” என்ற பதத்தை விரல்களால் சுட்டிக் காட்டி,

“என்னைப் பொறுத்தவரையில் எனது பகவான் தான் எனக்கு எல்லாம்” என்றார் பூரிப்புடன் பெரியவர்.

பெரியவர் சண்முகவேலுவை தொலைபேசியில் மிரட்டினான் என்று கைது செய்யப்பட்டவனிடம் “நீ ஏன் மிரட்டினாய்” என அறைந்து கேட்கும்போது அவன் பெரியவரின் கரியைப் பூச முனைந்ததை ஞாபகப்படுத்திய சத்தியகுமார், பொலீஸ்தலையத்துக்குச் சென்று அவனுக்கு மீண்டும் பலமான அறை கொடுக்க வேண்டுமெனத் தனக்குள்ளே எண்ணிக்கொண்டார். அவ்வாறு அவர் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது, அவருக்கு ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அதைச் செவிமடுத்த ஏ.எஸ்.பி அவசர அவசரமாக வெளியேற ஆயத்தமானார். கோபியை அங்கேயே காத்திருக்குமானும் தான் ஒரு மணிநேரத்துக்குள்ளெல்லாம் வந்து விடுவதாகவும் கூறி, பெரியவரிடமிருந்து விடைபெற்றார் ஏ.எஸ்.பி.

கோபியும் பெரியவரும் சிறிது நேரம் வரவேற்பறையிலிருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பெரியவரின் வீட்டுத் தொலைபேசி உள்ளிருந்து ஒலித்தது. கோபியைச் சற்று நேரம் உட்காரச் சொல்லிவிட்டு பெரியவர் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். “கோபி இதுதான் சரியான சான்ஸ்..... யூஸ் பண்ணடா..... கோபி.....” என்று அவனது உள்மனம் அவனுக்கு உத்தரவிட்டது. அந்த உத்தரவுக்குப் பணிந்து போன கோபி அங்குமிங்கும் பார்த்து யாரும் இல்லையெனத் தெரிந்து கொண்டு தனது காற்சட்டைக்குள் கையை விட்டான்.....

28. காதலாகிக் கசிந்து

காற்சட்டைப் பையினுள் இருந்து கடிதத்தை எடுத்தகோபி, காகித உறைவிளிம்பில் ஓட்டைபோட்டு, உள்ளிருந்த கடிதத்தை உருவி இழுத்தெடுத்தான். கடிதங்கள் உள்ளே இரண்டு பிரிவாகக் காணப்பட்டன. முதலில் ஒன்றை எடுத்து விரித்தான். அந்தக் கடிதம் பாரதம் போல நீண்டிருந்தது. அதில் எழுதப்பட்டிருந்த கையெழுத்துக்கள் காயித்திரியினுடையவைதான் என அவனது கண்கள் முன்மொழிய மனம் வழிமொழிந்தது. மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் அவனது கண்களாகிய மாடு கடிதமென்ற புற்களை ஆவலுடன் மேயத் தொடங்கியது. அங்கே வளர்ந்திருந்த காயித்திரியின் கையெழுத்துக்கள் பேசுவதற்குப் பதிலாக அவளது அழகிய வதனமென்னும் வீணையிலிருந்து புறப்பட்ட இனிய நாதங்கள் ரீங்காரித்துக்கொண்டன.

என் மனம் நிறைந்த கோபிக்கு,

உன் வாழ்க்கையில் பங்கு கொள்ளத் துடிக்கும் உனது காயித்திரி எழுதுவது, கோபி, இன்று நான் உன்னை கே.எல் சென்ரலுக்கு அழைத்தது உன்னோடு சில விசயங்களை மனம் விட்டுப் பேசுவதற்குத்தான். நான் இதுவரை கடந்து வந்த பாதையில் மலேசியாவில் செலவிட்ட காலப்பகுதிதான் முட்களும் கற்களும் நிறைந்தவை. இனி நான் உன்னை மீண்டும் பார்ப்பேன், பேசவேன் என்ற எண்ணங்கள் என் மனதைவிட்டு அடியோடு போய் விட்டன. அதனால் என் மனதில் உள்ள வடுக்களையும் வேதனைகளையும் அப்படியே என் எழுத்துக்களினால் உன்னிடம் கொட்டிவிடுகிறேன். என் இறுதி எழுத்துக்களுக்கு மதிப்பளிப்பாய் என நான் மனதார நம்புகிறேன். ஏனெனில் எனது இந்தக் கடிதத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு வரிகளும் என் உயிரின் வலிகளில் இருந்து புறப்பட்ட ஒவ்வொரு கொடிய அம்புகள்.

கோபி இன்று உன்னை அழைத்ததே உன்னோடு தனியாக மனம் விட்டுப் பேசுவதற்காகத்தான். ஆனால் உன்னிடம் பேசிய ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் உன்னிடம் பேசவேண்டிய விடயத்தைவிட்டு வேறு ஏதோ பேசி வீணாக்கி விட்டிருந்தேன். இறுதியில் உன்னிடம் பேசுவதற்காக நான் வாய் திறந்தபோது நீ அவசர அவசரமாகச் சென்றுவிட்டாய். அதனால் இந்தக் கடிதத்தை எழுதும்போது என் வாழ்க்கை பற்றிய சில முக்கிய முடிவுகளை எடுக்க வேண்டிய கட்டத்தில் தான் எனது நிலைமை.

கோபி, நான் பார்த்த மனிதர்களில் நீ ஒரு அற்புதமானவன். இலங்கையில் பிறந்து சிறு வயது முதல் பல வேதனைகளோடும் வலிகளோடும் வாழ்ந்து பழகியவன் நீ. உன் உறவுகள் உன்னிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டபோதும்

கூட வாழவேண்டும் - வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும் என்ற வைராக்கியத்தோடு வாழ்ந்தவன் நீ. ஆனால் அப்படிப்பட்ட எந்த மனவலிமையும் அற்றவள் நான். நான் உனக்கு ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறேன். நான் ஆசைப்பட்ட பொருள் எனக்குக் கிடைக்காவிட்டால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியற்றவள் நான்.

கோபி, ரீட்டாவின் நட்புத்தான் என்னை மலேசியாவரை கூட்டிவந்து படிக்கவைத்தது என்றுதான் உன்னைக் காணும்வரை நான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் உன்னைக் கண்டு உன்னோடு பழகிய பின்னர்தான் என்னை அந்த இறைவன் படைத்ததே உன்னோடு எனது வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்துகொள்ளத்தான் என்று தெரிந்துகொண்டேன். இல்லையெனில் எனது நாட்டில் எத்தனையோ பல்கலைக் கழகங்கள் இருந்தும் எனது விதி ஏன் என்னை மலேசியாவுக்கு வரவழைத்தது எனக் கொஞ்சம் எண்ணிப்பார் கோபி. கோபி என்று ஒரு மனிதனைச் சந்திக்க வேண்டும், அவனிடம் எனது மனதைப் பறி கொடுக்க வேண்டும், ஒவ்வொரு கணமும் அவனையே நினைத்து நினைத்து எனது காதல் வாழ்வு உருக வேண்டும் என்று பூர்வஜென்மத்து சாபம் இல்லாதிருந்தால் நான் நிச்சயம் மலேசியாவுக்கு வந்திருக்கவே மாட்டேன்.

எத்தனையோ பேர் எனக்குக் காதல் விண்ணப்பம் கொடுத்த போதும் சலனமடையாத எனது மனக்கண்ணாடி உன்னுடைய பார்வையெனும் கல் பட்டு உடைந்து சின்னாபின்னமாகும் என்று நான் நகைச்சுவையாகக் கூட நினைத்ததில்லை. நான் உயிருடன் இருந்தால், அந்த வாழ்க்கையில் எனக்கு ஒரு திருமணம் என்றிருந்தால், அது உன் கூடத்தான் என்று எனது அடிமனம் அடித்துக் கூறுவதும் ஏனென்று எனக்குப் புரியவில்லை. இதுதான் காதல் என்று என்னால் இப்போது விளக்கிக் கொள்ள முடிவதற்குக் காரணமானவனும் நீ தான். எனது வெற்றுடல் மண்ணோடு மண்ணாகப் போனாலும் அதிலிருந்து புறப்பட்ட எனது உயிர்க்காற்று உனது மூச்சுக்காற்றாக எப்போதும் உன் கூடவே சுற்றிச் சுற்றி வரும் என்று இதுவரை நீ புரிந்து கொள்ள முடியாததற்குக் காரணம் என்ன என்றுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.

என்னை உனக்குப் பிடித்திருந்தும், என்னை நீ காதலிக்க மறுக்கும் காரணத்தை எந்த ஜென்மத்திலும் என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. நீ அபிராமியை ஒரு தலையாகக் காதலித்தாய். உனது காதலை நீ அவனிடம் தெரிவிக்க மறுத்தது உனது பிழை. அதற்காக நீ கூறும் காரணங்கள் உனக்கு வேண்டுமானால் நியாயமாகப் படலாம். ஆனால் காதல் என்பது உரிய காலத்தில் முற்றிப் பழுக்கவேண்டிய வாழைக்குலை போன்றது. அதைப் பிஞ்சிலேயே வெட்டி கிடங்கு வெட்டிப் புதைத்து புகைப்போட்டு முடியாது உனது பிழை. அந்தத் தவறை நானும் செய்ய விரும்பவில்லை. அதனால்தான் உன் மீது கொண்ட காதலை நான் உரிய நேரத்தில்

உன்னிடம் வெளிப்படுத்தினேன்.

கோபி, எனது இருபது வருட வாழ்க்கையில் உன்னிடம் எனது மனதைப் பறிகொடுத்தது போல் என்றுமே நான் எதற்காகவும் வருந்தியதில்லை. என்னை உனக்குப் பிடித்திருந்தும் நீ என்னை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும் காரணம் அபிராமிதான் என்பதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. நீ தான் அடிக்கடி கூறுவாய் அபிராமி தான் உன் வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டிய தெய்வப்பெண் என்று. உனது வாழ்க்கையில் அபிராமி எப்போதும் தெய்வப்பெண்ணாகவே இருக்கட்டும். நீ அபிராமியின் போட்டோவை எனக்குக் காட்டும் போது நானும் ஒரு கணம் அதிர்ந்து போனதென்னவோ உண்மைதான். உலகத்தில் ஒருவர் போல் ஏழுபேர் இருப்பார்கள் என்று நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நான் அபிராமியின் போட்டோவைப் பார்த்த போது தான் எண்ணிக் கொண்டேன் குறைந்த பட்சம் ஒருவர் போல் இன்னொருவரேனும் இருப்பது உறுதியென்று. நானும் அபிராமியும் உருவில் ஒரே மாதிரி இருக்கிறோம் என்பதற்காக நீ எனது உண்மையான காதலைத் தூக்கியெறிவது நீ உனது வாழ்க்கையில் செய்யும் இரண்டாவது பெரிய முட்டாள்தனம் என்பதைப் புரிந்து கொள் கோபி. அபிராமியும் நானும் ஒரே ஆடையில் உன் கண் முன்னே நின்றால் உன்னால் வித்தியாசம் கண்டுகொள்ள முடியாது என்று அடிக்கடி கூறும் உனது மனம் அபிராமி வேறு காயித்திரி வேறு என்ற வித்தியாசத்தை விளங்கிக்கொள்ள மறுப்பது ஏன் என்று தான் எனக்கு இதுவரை புரியவில்லை.

நீ என்னைத் திருமணம் செய்தால் என் கூட வாழுகின்ற உனது நாட்கள் உனக்குள் அபிராமியின் ஞாபகங்களைத் தூண்டும் என்பது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் நீ என் கூட சந்தோசமாக இருக்கும் நாட்களில் உனக்குள் தோன்றும் அபிராமியின் எண்ணங்கள் நீ எனக்குச் செய்யும் துரோகமாகிவிடும் என்று நீ கூறும் முட்டாள்தனமான காரணத்தை என்னால் என்றைக்குமே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

பிளீஸ் கோபி அபிராமி வேறு காயித்திரி வேறு. உருவம் வேண்டுமானால் ஒற்றுமையாக இருக்கலாம். ஆனால் உள்ளங்கள் இரண்டும் வேறு வேறு என்பதைப் புரிந்துகொள் கோபி. நீ எனக்கு அபிராமியின் போட்டோவைக் காட்டிய நாளிலிருந்தே உனக்கு எத்தனையோ வழிகளில் புரிய வைக்க முயற்சித்து இன்றுவரை களைத்துப் போய்விட்டேன். ஆனால் தோற்றுவிட்டேன் என்றுமட்டும் எண்ணாதே. என் மரணம் கூட நாளை அபிராமி வேறு காயித்திரி வேறு என்பதைப் புரியவைக்கும் அப்போது நீ எனக்காக விடும் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட எனது காதலுக்குக் கிடைத்த வெற்றிதான் என்று எண்ணி எனது ஆத்மா கூடச் சாந்தியடையலாம். எனது காதல் உண்மையானது அது என்றைக்கும் தோற்காது என நான் இந்த நிமிடம் வரை எண்ணுவது என்றைக்கும் வீண்போகாது.

எனது கண்களுக்குள் மின்னலென வந்தவன் நீ! அந்தக் கண்கள் இமைக்கும் இடைவெளியில் என்னுள் புகுந்தவன் நீ! மழை ஓய்தபோதும் இடி ஓயவில்லை என் இதயத்தில்! மின்னலாக வந்து மின்சாரம் பாய்ச்சுகின்றாய் உள்ளிருந்தே! என் காதலைப் பொய் என்று சொல்லும் உரிமையை யார் தந்தார் உன்னிடத்தில்! இடியென்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தும் எனது இதயம் வெடித்துவிடும் என்பதும் தெரிந்திருந்தும் உனது காதலை என்னுள்ளே பூட்டிவைத்திருப்பேன்! ஏனெனில் இடியாக இடிக்கும் நீ என்றைக்காவது ஒரு நாள் இசையாக என்னுள்ளே ஒலித்திடுவாய்! அந்த நாள் வெகு தொலைவில் இல்லை! ஏனெனில் எனது காதல் எப்போதும் புனிதமானது! அது என்றைக்கும் தோற்காது! அந்த ஒரே நம்பிக்கையுடன்,

உனக்காகவே வாழ்ந்து

உன்னையே நினைத்திருக்கும்

காயித்திரி

காயித்திரியின் காதல் வரிகளும், அவளது உண்மையான காதலும் கோபியின் மனதில் ஏதோ ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது போல், அவன் வார்த்தைகளின்றி அசைவற்று அந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

படித்து முடித்த மடலை எடுத்து முதலில் இருந்தவாறு மடித்துக் காகித உறைக்குள் செருகிய கோபி மற்றைய மடலை எடுப்பதற்காக விரலை விட்டான். “பீம்... பீம்..... பீம்..... பீம்....” அவன் தனது முயற்சியை ஆரம்பிக்கவும், ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாரது காரின் கோர்ண் ஒலிக்கவும் சரியாக இருந்தது. இரண்டாவது கடிதத்தை எடுக்கும் முயற்சியைக் கைவிட்ட கோபி கடிதஉறையை மீண்டும் காற்சட்டைப்பையினுள் செருகிவிட்டான்.

உள்ளே பெரியவர் தொலைபேசியில் தொடர்ந்தும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். உள்ளே சென்ற கோபி அங்கே மலாய் மொழியில் உரையாடிக் கொண்டிருந்த பெரியவரிடம், தான் சென்று வருவதாகக் கூறிவிட்டு கிளம்புவதற்கு ஆயத்தமானான்.

“மன்னிக்கவும் கோபி, உன்னை வெளியே உட்காரவைத்துவிட்டு நான் உள்ளே இருந்துவிட்டேன்” பேசிக் கொண்டிருந்த தொலைபேசியின் கதைக்கும் பக்கத்தில் கையைப் பொத்திக் கொண்டு கோபியிடம் தனது வருத்தத்தை நாகரீகமாகத் தெரிவித்துக்கொண்டார் பெரியவர்.

“நீங்கள் இவ்வளவு நேரமும் பேசிக்கொண்டிருந்ததால்தானே என்னால் காயித்திரியின் கடிதத்தில் ஒன்றையாவது படிக்கமுடிந்தது...” என்று எண்ணியவாறு,

“இல்லை! அப்படியொன்றும் இல்லை....!” என்றான் கோபி.

“கோபி உன்னுடைய மொபைல் நம்பரைக் குடு” கோபியின் மொபைல் நம்பரைக் கேட்டார் பெரியவர்.

“நான் உன்னோடு ஒரு முக்கியமான விசயம் பேசணும், இன்னிக்கு

ராத்திரி பத்துமணிக்கப்பறமா உன்னைக் கூப்பிடுறன்....” என்றார் பெரியவர் சண்முகவேல் கோபியைப் பார்த்து.

கோபி தனது கைத்தொலைபேசி இலக்கத்தைப் பெரியவர் கொடுத்த குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதிவிட்டு அங்கிருந்து ஏ.எஸ்.பி யுடன் கிளம்பினான். ஏ.எஸ்.பி அவனை மெந்தாரிக் கோட் வாசலில் இறக்கி விடும்வரை கோபி காயித்திரியின் கடிதம் பற்றி ஏ.எஸ்.பி யிடம் மூச்சுக் கூடவிடவில்லை.

29. அன்றொருநாள் அபிராமி...

வீட்டுக்குள் நுழைந்தான் கோபி. வீடு மிகவும் கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தது. அன்றுதான் தாய்லாந்திலிருந்து காட்டுவழியாக மலேசியாவுக்குள் நுழைந்து, மெந்தாரிக் கோட்வரை வந்திருந்த அச்சுதனின் நண்பனொருவனும், ஏற்கனவே இந்தோனேசியாவிலிருந்து கடல்மார்க்கமாக வந்திருந்த சர்மிலனின் நண்பன் ஒருவனும், சர்மிலன், அச்சுதன் இன்னும் சிலரும் கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். தாய்லாந்திலிருந்து மலேசியாவுக்கான தனது காட்டுவழிப்பயணத்தின் திகில் நிறைந்த அனுபவங்களை அந்த நண்பன் மற்றவர்களிடம் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கும்போதே, இந்தோனேசியாவிலிருந்து கடல் மார்க்கமாகத் தண்ணிகாட்டி வந்திருந்த தனது அனுபவத்தை மற்றையவன் இடையிடையே செருகிக் கொண்டிருந்தான்.

தாய்லாந்திலிருந்து வருகை தந்திருந்தவன், தான் அவஸ்ரேலியாவுக்குள் படகு மூலமாக நுழைவதற்குத்தான் மலேசியா வந்திருப்பதாகக் கூறி தனது அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையை விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். இந்தோனேசியா விலிருந்து வருகை தந்திருந்தவன் அவஸ்ரேலியா செல்லுவதற்கான படகு நடைமுறைகள் பற்றி அவனிடம் அளவளாவிக்க் கொண்டிருந்தான். அச்சுதன் தனது லண்டன் “பவுண்ட்”மாப்பிளைக் கனவைமாற்றி அவஸ்திரேலிய “டாலர்” மாப்பிள்ளையாக உருவகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். இன்னும் யாராவது இருந்தால் தங்களுடன் இணைத்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறியவாறு தமது வானோடக் கனவுகளைக் கடலோடக் கனவுகளாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தனர் அந்த நண்பர்கள்.

வீட்டினுள்ளே நுழைந்த கோபியைச் சர்மிலன் அந்தப் புதிய

நண்பர்களிடம் அறிமுகமாக்கினான். அது மட்டுமல்லாது கோபியின் தோள்களைத் தனது கையினால் அணைத்து இறுக்கி “இவன்தான் என்னுடைய பெஸ்பிரண்ட்” என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கோபியைப் புகழ்ந்துதள்ளினான்.

கோபியின் அன்றைய மாலைப்பொழுது புதிய பழைய நண்பர்களுடன் மகிழ்ச்சியாகக் கழிந்தது. கோபியின் மனதில் காயித்திரியின் காகிதச் சதங்கை வரிவரியாக மணியடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இரண்டு கடிதங்களில் படிக்கப்படாது மீதமிருந்த கடிதத்தை எடுத்துப் படிப்பதற்காக அவனது மனது அதற்கான சந்தர்ப்பத்தைத் தேடி ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது நேரம் இரவு ஒன்பது மணி. வீட்டுக்கு வெளியே “சோ...” என்ற ஓசையுடன் மழை மண்ணைப் பின்னியெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. எப்படியாவது நித்திரைக்குப் போகுமுன்னர் காயித்திரியின் கடிதத்தை வாசித்து முடித்தாக வேண்டும், என்ற எண்ணம் கோபியின் மனதில் கொட்டும் மழைத்துளிகள்போல் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருந்தது. அச்சுதனின் கைப்பதத்தில் ஆகியிருந்த அரிசிமாப்புட்டு, கத்தரிக்காய்க் காரக்குழம்பு, பச்சை மிளகாய்ப் பொரியல் இவை அனைத்தும் மழைக்குளிர் நாக்குக்கு இதமாகவிருந்தது. நண்பர்களனைவரும் வயிறாறச் சாப்பிட்டுவிட்டு அவரவர் வேலைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் பலருக்கு மறுநாள் திங்கட்கிழமை கல்லூரியென்றிருந்ததனாலும், மழைக்குளிருக்குப் போர்வைச்சூடு இதமாக இருந்ததாலும் தமது படுக்கைக்குச் சென்றுவிட்டனர். கோபி தனது படிக்கும் மேசையிலிருந்து கொண்டு காயித்திரியைப் பற்றியே யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். முதலில் பார்த்த கடிதம் போக மற்றைய கடிதத்தை எடுத்து அதனை விரித்தான் கோபி. அங்கே செருகி வைக்கப்பட்டிருந்த “மெமரிச் சிப்” ஒன்று கடிதத்தைப் பிரிக்கும் இடைவெளியில் கோபியின் கண்களின் முன்னே விழுந்து அவனது காலடியில் தவழ்ந்தது. அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. இருப்பினும் அதை எடுத்துப் பாதுகாப்பாக வைத்துவிட்டுக் கடிதத்தின் மேலே கண்களைப் படரவிட்டான். அந்தக் கடிதத்திலிருந்த காயித்திரியின் கையெழுத்துக்கள் முன்னைய காகிதத்தில் இருந்ததைவிட ஒழுங்கற்றும், கிறுக்கலாகவும் அவசரத்தில் எழுதியது போலவும் இருந்தது. கோபி அதை வாசிப்பதற்கு எத்தனிக்கும் வேளையில் அவனது கைத்தொலைபேசி மணி வீரிட்டுக் கத்தியது.

“ஹலோ கோபி நான் சண்முகம் அங்கிள் பேசிறன்...”

“சொல்லுங்க அங்கிள் சொன்ன மாதிரியே கோல் எடுத்திருக்கிறீங்கள்...”

“ம்..... சொன்ன சொல்லைத் தட்டாதவன் தானே உண்மையான மனுசன். சரிகோபி இப்ப என்ன செய்கிறாய்...?”

“நான் அங்கிள் படிச்சுக்கிட்டிருக்கிறன்...”

“ஓகே உன்னோடு ஒரு முக்கியமான விசயம் பேசணுமென்று சொல்லியிருந்தன் மறந்திட்டியா...”

“இல்லை அங்கிள் மறக்கேல்ல ஞாபகம் இருக்கு..... சொல்லுங்க அங்கிள்.....”

“இல்லை அது நேரில தான் பேசணும் “ட்ரைவரை” அனுப்பிறன் கார்மீலே (கார்) வாறியா.....?”

“எப்ப அங்கிள் இப்பவா.....?”

“ஏன் உனக்கு ரைம் இல்லையா.....?”

“என்ன அங்கிள் இப்படிக்கேட்கிறீங்கள?, நீங்கள் வரச்சொல்லி நான் மறுக்கலாமா....? இன்னும் எவ்வளவு நேரத்தில கார் அனுப்புவிங்கள்.....?”

“இன்னும் ஒரு அரை அவர்ல.... உனக்கு ஓகேயா.....?”

“ஓகே அங்கிள் பிரச்சினையில்லை. நான் வர்ரன்.....”

“ஓகே கோபி இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள்ள நீ இங்க இருப்பாய்..... ஓகேதானே.....?”

“ஓகே அங்கிள் Bye....”

“ஓகே கோபி! அன்பே சிவம்”. பெரியவர் “அன்பே சிவம்” கூறி தனது அழைப்பைத் துண்டித்துக் கொண்டார்.

இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்தில் பெரியவரின் வீட்டில் இருக்கவேண்டும். அதற்குள் காயித்திரியின் கடிதத்தை ஒன்றுக்கு இரண்டு முறை படித்துப் பார்க்க வேண்டியதுதான் என எண்ணியவாறு கோபி காகிதத்துள்ளே நுழைந்தான். அப்போது,

“கோபி கோபி” சர்மிலனின் அழைப்பு வர சர்மிலனைப் பார்க்காமலே கொஞ்சம் கடுப்புக் கலந்தவாறு “என்ன” என்றான் கோபி.

“கோபி.... கோபி.....” மீண்டும் சர்மிலன் அழைக்க, கோபி சர்மிலனைப் பார்த்தான். அவனது கையிலே காணப்பட்ட கத்தியின் பளபளப்பு கோபியின் கண்களுக்குள் மின்னலொளி வீசியது. சர்மிலன், கையில் ஒரு பப்பாசிப்பழத்தை ஏந்தியவாறு அதன் தோற்பகுதியை புதிதாக வாங்கிய கத்தியால் சீவிக்கொண்டிருந்தான். சற்றுநேரம் கழித்து,

“வா நண்பா..... வா.... வந்து ஒரு துண்டு எடு.....” என்று கோபியை அழைத்தான் சர்மிலன். அருகிலிருந்த அச்சுதனும் நிசாந்தனும் பப்பாசிப்பழச்சீவல்களை ருசித்துக் கொண்டிருந்தனர். பப்பாசிப்பழத்தில் கைவைத்தால் அதைச் சாப்பிட்டுக் கைகழுவ நேரமெடுக்கும், அதனால் காயித்திரியின் கடிதத்தை படிக்க முடியாமற் போய்விடும் என்று எண்ணியவாறு “அந்தப் பிளேட்டில வை.. பிறகு சாப்பிடுறன்” என்றான் கோபி. “என்ன லவ் லெட்டர் போல.....?” என்று கேட்டான் அச்சுதன்.

“இல்லை மச்சான் தங்கச்சி கடிதம் போட்டிருக்கிறாள்” என்றவாறு வந்த தடைகளை விலக்கிவிட்டு கடிதத்தை வாசிக்கத் தொடங்கினான் கோபி.

அன்புள்ள கோபிக்கு,

நான்கு நாட்களாகப் படும் துயரத்தை உனக்குக் கூறி எனது வேதனையைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாமென்ற ஆதங்கத்தில் தான் நான் உன்னை கே.எல். சென்றலுக்கு வரச்சொன்னேன். அதை உன்னுடன் பகிர்ந்து கொள்ள எனது நாக்கு பலமுறை உன்முன்னே உந்தியது.

ஆனால் நீ உனது நண்பன் சிவாவின் துயரச் செய்தியோடு வந்திருந்தாய். பின்னர் எனக்கு வேறு உடல்நிலை சரியற்றுப் போனது. இருப்பினும் எப்படியாவது உனக்கு அந்த விடயத்தைக் கூறியே ஆகவேண்டும் என்று நான் உறுதியாகத்தான் இருந்தேன். ஆனால் அதற்கு முன் உன்னிடத்தில் சில வாக்குறுதிகளை வாங்கிய பின் தான் அதைக் கூறவேண்டுமென்றும் இருந்தேன். ஏனெனில் எனது கதையைக் கேட்டபின் நிச்சயமாக உனக்கு அவன் மீது தீராத கோபம் வரும் என்று எனக்கு உறுதியாகத் தெரியும். அந்தக் கோபம் மீண்டும் உனக்கு எதிரியாகி உன் வாழ்க்கையைத் திசைமாற்றிவிடும் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அதனால் சிவாவின் வேதனையை நீ தணித்துக் கொள்ளும்வரை நான் பொறுமையாகவிருந்தேன். இறுதியில் நிசாந்தன் உனக்குப் போன் பண்ணியதும் நீ அவசரமாகக் கிளம்பிவிட்டாய்.

நான் இந்தக் கடிதத்தை எழுதும் பிரதான நோக்கம் குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான். இந்தக் கடிதம் எழுதுவதற்கு சில மணிநேரத்தின் முன் எனது கண்கள் அழுது கொண்டிருந்தன. காரணம் அந்தக் கயவன் எனக்குப் போன் போட்டு "எப்படி ரெடியா..." என்று கேட்டான்.

கோபி, என் மீது இதுவரை உனக்குள்ள நட்பு தாய்மையானதாகவிருந்தால் இந்தக் கடிதம் உனது கைகளுக்குக் கிடைக்கும் நேரத்தில் நீ நிச்சயம் பொறுமை காக்க வேண்டும். ஏனெனில் இந்தக் கடிதம் உனக்குக் கிடைக்கும் பொழுதில் நான் உயிருடன் இருப்பேனா என்பது இந்த நிமிடம் வரை எனக்குத் தெரியாது.

இந்தக் கடிதத்துடன் ஒரு மெமரி சிப்பையும் இணைத்துள்ளேன். இந்தக் கடிதத்தையும் இணைத்துள்ள மெமரி சிப்பையும் ஆயுதமாக்கி அந்தக் கயவனுக்குத் தண்டனை வாங்கிக் கொடு கோபி. இதுதான் எனது இறுதி ஆசை. ஏனெனில் என்னைப் போல் இன்னுமொரு ஜீவன் இனிமேலும் பாதிக்கப்படக் கூடாது. ஆத்திரப்பட்டு அவனைத் தண்டிக்காதே. உனது அறிவைப் பயன்படுத்தி அவனை இல்லாது ஒழித்துவிடு.....

என்றவாறு அந்தக் கடிதம் மேலும் தொடர்ந்து சென்றது. கடிதத்தைத் தொடர்ந்து படித்தபோது கோபியின் தலையைப் பாரிய பாறாங்கற்கள் பல பதம் பார்ப்பது போல் இருந்தது. தனக்கு ஏற்பட்ட கதி இனியொருவருக்கும்

ஏற்படக் கூடாது என்ற நல்ல எண்ணத்தில் தன்னால் வரையப்பட்ட அந்த அவலக் கடிதத்தில் தன்னை இத்தகைய நிலைமைக்கு ஆளாக்கியவனையும் காயித்திரி இனங்காட்டத்தவறவில்லை.

அக்கா அசிங்கப்பட்டுக் கிடந்தபோது ஆறு வயதில் ஏற்பட்ட ஆவேசம், அபலவர்கள் அம்மாவை விசாக்கண்மணியென்று அழைத்தபோது அவனுக்குள் ஏற்பட்ட கொலைவெறி, போன்று அப்போதும் கோபியின் மனதை ஆவேசக் கடலலை ஆர்ப்பரித்து நின்றது. ஆவேசம் கொப்பளித்த கண்களுடன் சர்மிலனைப் பார்த்தான். அவன் எதுவும் புரியாதவனாக பப்பாசிப்பழத்தை வெட்டிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் கையில்ருந்த கத்தியின் பளபளப்பு கோபியின் கண்களில் ஏற்பட்ட கொலைவெறியை மேலும் அதிகரித்தது. அந்தக் கத்தி, “பப்பாப்பழம் வெட்டியது போதும். இனி மனிதக்குருதியில் தன்னைக் குளிக்க வை” என்று கோபியைப் பார்த்துக் கேட்பது போல அவனுக்குள் இருந்தது. சடாரென்று கதிரையை விட்டு எழுந்த கோபி, கோபக் கொலைவெறியின் கொடூர விளிம்பில் நின்றவாறே சர்மிலன் வைத்திருந்த கத்தியை இழுத்துப் பிடுங்கினான். காயித்திரியின் நிலைமைக்குக் காரணமானவனை ஆத்திரம் தீரும் வரை குத்திக்குத்தி கூறுபோடவேணும் என்பதுபோல் கோபியின் கண்கள் சிவந்து ரத்தம்போல காட்சியளித்தது. காயித்திரியின் வாழ்க்கையைக் குழிவெட்டிப் புதைத்த நம்பிக்கைத் துரோகியின் உடம்பில் ஒருசொட்டுக்குருதி உள்ளவரையும் குத்திக் குத்தியே கொலைவெறியைத் தீர்க்கவேணும் என்ற காடைத்தனம் கோபியின் கண்களை மறைத்துநிற்க, கோபி கத்திக்கு இரத்தம் காட்ட ஆயத்தமானான்.

அந்த ஆக்ரோசத்தின் கணப்பொழுதுச் சிந்தனை இடைவெளியில் அபிராமி அவனது மனக்கண்களின் முன்னே தோன்றினாள். கோபியின் கையில் கொலை வெறிபுடன் கத்தியைக் கண்ட அபிராமி கத்தத் தொடங்கினாள்....

“கோபி கத்தியைக் கீழே போடு....”

“இல்லை நான் அவனைக் குத்திக் கூறுபோடவேணும்....”

“வேண்டாம் நான் சொல்லுறதைக் கேளு.... நீ தப்புப் பண்ணறாய்..... கத்தியைக் கீழே போடு.....”

“இல்லை அபிராமி என்னைத் தடுக்காதே! நான் அவனைக் குத்திக் கூறுபோட்டே தீருவேன்...!”

“வேண்டாம் கோபி....! ஆயுதத்தை எடுத்தவனுக்கு ஆயுதத்தினாலேயே அழிவு வரும்..... ஆயுதத்தையும் ஆத்திரத்தையும் கீழே வை. அறிவுபூர்வமாக சிந்தி.... வேண்டாம் ஆத்திரமும் அழிவுகளும்.....”

“இல்லை அபிராமி..... அக்காவை அம்மணமாக்கியவனைக் கொன்று கூறுபோட்டிருக்கவேணும்! அப்பாவைக் கொன்றவனைப் பழிவாங்கியிருக்க வேண்டும்! எங்களை ஆத்தலைய வைச்சவன்களை அழிச்சிருக்க வேண்டும்!

ஆனால் அந்த வயசில என்னால் எதுவும் முடியல, ஆனால் என் காயித்திரியை அசிங்கப்படுத்த நினைச்சவனை அழிச்சு அவனது கொடிய முகத்தை என்னால் அடையாளம் காட்ட முடியும். வேண்டாம் அபிராமி! தயவுசெய்து என்னைத் தடுக்காதே....”

“ இல்லைக்கோபி, கண்ணுக்குக் கண்ணும் பல்லுக்குப் பல்லும் என்று போய்விட்டால் இந்த உலகம் தாங்காது. அறியாமற் பிழைவிட்டவனை அன்பினால் திருத்தலாம். அறிந்தே பிழைவிட்டவனுக்கு உனது அறிவைப் பயன்படுத்தித் தண்டனை வாங்கிக் கொடு. அழிவாயுதத்தைக் கீழே போடு. அது உன்னையும் அழித்து உன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் அழித்துவிடும். உன்னைப் போன்ற இளைஞர்கள் அறியாயத்தைக் கண்டு கொதித்தெழுவதில் தப்பில்லை. ஆனால் பழிக்குப் பழி என்று போய்விடாதே. அப்படிப் போய்விட்டால் அழிவைத் தவிர வேறொன்றும் மிஞ்சாமற் போய்விடும். நீ ஆயுதத்தைத் தூக்கி ஒருவனது உயிரைப்பறித்து விட்டால் அனைத்துக்கும் தீர்வு கண்டுவிட முடியாது. உன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களைப் பற்றி ஒருமுறை சிந்தித்துப்பார் கோபி. நீ அவனைக் கொன்று உள்ளே போய்விட்டால் உன்னையே நம்பியிருக்கும் உனது தங்கையின் நிலைமையைக் கொஞ்சம் யோசித்துப்பார். அழிவாயுதத்தைத் தூக்கிய காலம் உன் அண்ணனோடு போகட்டும். உன் அண்ணனுக்கு நீ உண்மையாக மதிப்பளிப்பதாக இருந்தால் அவனது உயிர்த் தியாகத்தை நீ கௌரவப்படுத்துவதாக இருந்தால், உன் கையில் உள்ள கத்தியைக் கீழே போடு. “கத்தியைத் தீட்டாதே புத்தியைத் தீட்டு” என்று சும்மாவா சொன்னார்கள் நமது முன்னோர்கள்? இனியும் வேண்டாம் அழிவுகளும், அழிவாயுதங்களும் உனது அறிவாயுதத்தைத் துலக்கியெடுத்து காயித்திரியைக் காயப்படுத்திய கயவனுக்குத் தண்டனை வாங்கிக் கொடு....! இப்ப கத்தியைக் கீழே போடுறியா இல்லையா....?” அபிராமி அன்றொரு நாள் கூறிய அற்புதமான வார்த்தைகள் கோபியின் மனக்கண்முன்னே தோன்றி அவனது கொலை வெறியைக் கணப்பொழுதில் குறைத்துவிட்டுச் சென்றன. தனது கையிலிருந்த கத்தியை தூக்கியெறிந்தான் கோபி. அதுநேராகச் சென்று சர்மிலன் பக்கமாக விழுந்து சுவருடன் மோதி “டன் done” என்ற ஒலியோடு தனது குருதிசூடிக்கும் ஆசையைக் கைவிட்டு வீழ்ந்தது. அந்தக்கத்தி விழுந்தபோது எழுந்த ஓசையில் அபிராமி, காயித்திரி, வேணி ஆகியோரது சிரிப்பொலி தவழ்ந்து நின்றது.

இதற்குமுன் தாங்கள் என்றைக்குமே பார்த்திராத கோபியை அன்று பார்த்த நண்பர்களுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியாமலிருந்தது. கோபியின் ஆத்திரத்தின் ஆணிவேர் என்னவென்று அறியாத நண்பர்கள் தமக்குள்ளே ஆதங்கப்பட்டனரே தவிர அவனிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை. சர்மிலனின் மனம் கோபியின் கோபக்கொலைவெறியின் காரணமாகச் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவன் அந்தக் கத்தியைப் பார்த்தவாரே எதுவும் பேசாமல்

மௌனியாக மனம் குழம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

“டென்சன்” குறையாதிருந்த கோபியின் கைத்தொலைபேசி மணி கோபியைக் கத்திக் கத்திக் கூப்பிட்டது.

“ஹலோ கோபி... கார் வந்து கொண்டிருக்கிறது. நீ ரெடிதானே.....?” கோபியைக் கூட்டிவர கார் அனுப்பிய பெரியவர் சண்முகவேலு, கோபியிடம் கேட்டார்.

“இல்லை நான் இப்ப வரல” என்றான் கோபி. கோபியின் பதிலிலிருந்து அவன் கொஞ்சம் குழப்பமாகியிருக்கிறான் என ஊகித்த பெரியவர், பெரிய மனதோடு தனது தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொண்டார்.

30. நடராஜர் காலடியில் போதையெனும் அரக்கன்

அன்றிரவு முழுவதும் கோபியின் கண்கள் தூங்குவதற்கு மறுத்தன. அன்று அபிராமி காட்டிய பாதையில் சென்றதால் தானே தன்னால் படித்துப் பல்கலைக்கழகம் போகமுடிந்தது. துரதிஷ்டவசமாக இலங்கையின் போர்ச்சுமல், வடக்குக்கிழக்கில் நடைபெற்ற இனந்தெரியாதவர்களின் மனிதவெறியாட்டம் என்பவை கோபியின் பட்டம் பெறும் கனவைச் சிதைத்திருந்தாலும், உயர்தரம் படிக்கும் போது படிப்பைப் பாதியில் நிறுத்த எண்ணிய தன்னை பல்கலைக்கழகம் வரை கூட்டிவந்தது அபிராமி தானே.....? அவள் அன்று கூறிய வார்த்தைகள் ஆண்டுகள் சில கடந்து சென்றபோதும் இன்றும் கோபியின் அடிமனதில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. இருப்பினும் இடையிடையே அக்கா, அப்பா, அம்மா, அண்ணன் இவர்களின் இழப்பினால்-மனதில் வேர்விட்டிருந்த வெறி எண்ணங்கள், காயித்திரியின் நிலைமைக்குக் காரணமான கயவர்களைப் பழிவாங்கத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. வேணியின் செல்லச் சிரிப்பும், காயித்திரியின்மேல் வைத்திருந்த இனந்தெரியாத பாசமும், அவனது வேதனைக் கடலிலே சிறுசிறு ஆறுதல் அலைகளாக ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருந்ததால் கோபியின் கண்களை இரவு முழுவதும் அவை தூங்கவிடவில்லை.

அப்போது நடுச்சாமம் மணி ஒன்று முப்பது. அவன் தனது மேசையின் மீது இருந்தபடியே தனது மனதைக் கல்லாக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சற்றுத் தொலைவில் சர்மிலன் அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனது விழிக்குள் இருந்த முழிகள் அசைந்து கொண்டிருப்பதைக் கோபி அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

அன்று ஏ.எஸ்.பி. சத்தியகுமாருக்கு இரவுக் கடமையும் இருந்தது. அவர் அப்போது தூங்கியிருக்க மாட்டார், என எண்ணியவாறு அவருக்குத் தொடர்பை ஏற்படுத்தினான் கோபி. தொலைபேசி “ரிங்” ஆகும் இடைவெளியில் காயித்திரியின் கடிதங்களை எடுத்து தனது காற்சட்டைப் பையினுள் செருகிப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டான்.

“ஹலோ” என்ற ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாரின் குரல் மறுபக்கம் கேட்க, “ஹலோ” என்ற பதிலுடன் அவருடன் மனம்விட்டுப்பேச எண்ணிய கோபி, தாங்கள் இருவரும் கதைப்பதை வேறுயாரும் கேட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காக, வீட்டிலிருந்து வெளியேறி மாடிப்படிகளின் ஊடாக கீழ்நோக்கிச் சென்று தனது உரையாடலைத் தொடர்ந்தான். பத்தாவது மாடிவரை நடந்து சென்றவன், பத்தாவது மாடியில் தனது நடையை நிறுத்திவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தவாரும், எழுந்து நின்றவாரும் தனது மனக்குமுறலை ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாரிடம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

இரவுக் கடமையிலிருந்த ஏ.எஸ்.பி, பல்வேறு மனக்கிலேசங்களுடன் கோபி கொட்டியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் தன்னை மறுநாட்காலை சந்திக்குமாறு கோபியிடம் கூறிவிட்டுத் தனது தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொண்டார். இரவு முழுவதும் கோபியின் மனதில் இடியுடன் கூடிய வெயிலாகவே எறித்துக் கொண்டிருந்தது. விடிந்தும் விடியாததுமாக தனது வீட்டைவிட்டு வெளியேறிய கோபி போகும்போது காயித்திரியின் கடிதங்களையும் தன் கூடவே எடுத்துச்சென்றான்.

அன்றைய தினம் காலை பத்துமணியிருக்கும் சுபாங் ஜெயா பொலீசாரின் தலைமைப் பொலீஸ் நிலையம், அதாவது ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார் தலைமையதிகாரியாகவிருந்த பொலீஸ் நிலையம் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அன்றைய தினம் ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாருக்கு மதியம் பன்னிரண்டு மணிவரை கடமை. அவரும், அவரது பொலீஸ் குழுவினர் பத்துப்பேரும், இரண்டு மோப்ப நாய்களும் நடவடிக்கை ஒன்றுக்காக ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் தமது துப்பாக்கிகளைச் சரிபார்த்துவிட்டுத் தமது பொலீஸ் வண்டிகளில் ஏறிக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தநேரம் பார்த்து பொலீஸ் நிலையத் தொலைபேசி மணி வீரிட்டுச் சத்தம் போட்டது. அழைப்பிலிருந்தவர் சமூகப்பெரியவரும், ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாரின் நண்பருமான சண்முகவேலு. ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார் தனது கைத்தொலைபேசித் தொடர்புகளை அடைத்திருந்ததால் பெரியவர் சண்முகவேலு பொலீஸ் நிலையத் தொலைபேசிக்குத் தொடர்பு கொண்டார். அவர் தனக்கு மீண்டும் கொலை அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டிருப்பதாகவும், தனது பங்களா யன்னல் கண்ணாடிகளை யாரோ சிலர் வெளியிலிருந்து கல்லால் எறிந்து உடைத்து விட்டதாகவும் தனக்கு மீண்டும் பாதுகாப்புத் தருமாறும்

பொலீசாரிடம் கேட்டுக்கொண்டார். தான் தெரிவித்த செய்தியை ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாரிடம் கூறுமாறு பெரியவர் கடமையிலிருந்த பொலீசாரைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆனால், அந்த நேரத்தில் ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார் தலைமையிலான பொலீஸ் அணி ஏற்கனவே குறித்திருந்த நடவடிக் கைக் காக வெளியேறியிருந்தனர். பொலீஸ் தொடர்பு வலையமைப்பு மூலமாகப் பெரியவர் சண்முகவேலுவின் செய்தியை ஏ.எஸ்.பிக்குத் தெரியப்படுத்தியபோது, ஏ.எஸ்.பியும் அவரது பொலீஸ் குழுவினரும் “சுபாங்ஜெயா” நகரின் பிரதான வீதியில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பெரியவர் சண்முகவேலு தொடர்பு கொண்டு ஐந்து நிமிடங்களுக்குள்ளாகவே ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார் தலைமையிலான பொலீஸ் அணியினர் பெரியவரின் பங்களா வளாகத்திற்குள் நுழைந்தனர். பங்களாவின் முன்வாயிலில் நடராஜர் சிலைக்கு அண்மையில் அமர்ந்திருந்தவாறு பெரியவர் கடுமையாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். பெரியவரின் வீட்டு ஊழியர்கள் உடைந்து போய்ச் சிதறியிருந்த கண்ணாடித் துண்டுகளைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாரையும், அவரது பொலீஸ் குழுவினரையும் பார்த்துச் சந்தோசமடைந்த பெரியவர், தொடர்பு கொண்டு சில நிமிடங்களிலேயே, தனது பங்களாவுக்கு வருகை தந்திருந்த தனது நண்பனும் ஒரு நேர்மையான பொலீஸ் உத்தியோகத்தருமான ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாரின் திறமையை எண்ணி ஆச்சரியப்பட்டார். அவர் தனது இருக்கையைவிட்டு எழுந்து நின்று “வாங்க ஏ.எஸ்.பி பாருங்க ஒரு சமூக சேவையாளனுக்கு சமூகத்தில் கிடைக்கிற மரியாதையை....?” என்றவாறு தனதருகே நெருங்கிக் கொண்டிருந்த ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாரைப்பார்த்து, தனது வழக்கமான பாணியில் இருக்கைகளையும் கூப்பி “அன்பே சிவம்” என்றார்.

கூப்பிய கரங்களுக்கு தனது பாணியில் மரியாதை செலுத்தவிரும்பிய பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமார், அதே கணப்பொழுதில் தனது இடுப்பில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளிநிற கைவிலங்கை உருவிச் சண்முகவேலுவின் கைகளின் மணிக்கட்டுகளுக்குள் மாட்டினார். மாட்டப்பட்ட கைவிலங்கு தான் சரியாக மாட்டிவிட்டேன் இனிமேற் தன்னையாரும் கழற்ற முடியாது என “கிளிக்” சொல்லும் இடைவெளியில், தன்னை அதிர்ச்சியுடன் பார்த்த சண்முகவேலுவைப் பார்த்து “நான் உங்களைக் கைதுசெய்கிறேன்...” என்றார் ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார்.

சண்முகவேலு தான்மோசம் போய்விட்டேனே என்ற அதிர்ச்சியில் ஏதோ பேசுவதற்கு முற்பட்டார். “இனி என்ன பேசுவதென்றாலும் பொலீஸ்நிலையத்தில் பேசுங்கள்” என்றவாறு ஏ.எஸ்.பி சண்முகவேலுவை தரதரவென்று இழுத்துச் சென்று தனது பொலீஸ்வண்டியில் ஏற்றும் போது,

கூட வந்திருந்த பொலீஸ் குழு வீட்டைச் சுற்றி முற்றுகையிட்டிருந்தது. அங்கிருந்த சண்முகவேலுவின் ஊழியர்கள் தலைதெறிக்க ஓட்டம் பிடித்தனர். அவர்களைத் தமது துப்பாக்கி முனையில் மடக்கிய பொலீஸ்காரர்கள், அவர்களை ஓரிடத்தில் விலங்கிட்டு அமர்த்தினார்கள். வீடு முழுவதையும் மலேசியப் பொலீஸ் சல்லடை போட்டுத் தேடியது.

அந்தப் பங்களாவில் காணப்பட்ட பத்துக்கும் மேற்பட்ட ஆடம்பரப் படுக்கையறைகளையும், அந்த அறைகளிலிருந்த பெண்களின் உள்ளடைகள், இரவு நேரத்து ஆடைகள், மன்மதலீலை ஊக்குவிப்பு மருந்துகள் என்பவற்றைக் கைப்பற்றிய பொலீசார் அங்கு கற்காலத்தவர்களாயிருந்த சில ஆண்களையும் பெண்களையும் தற்காலவாசிகளாக்கிய பின் கைது செய்தனர்.

பொலீஸ் மோப்ப நாய்களில் ஒன்று நடராஜர் சிலையின் பாதமருகே பணிந்து நின்று குரைத்தபடி தொழுது கொண்டிருந்தது. செயலிலிறங்கிய பொலீஸ்காரர்கள் நடராஜர் காலடியில் மிதிக்கப்பட்டு முழிபிதிங்கிக் கொண்டிருந்த குள்ளனின் வயிற்றுப்பகுதியில், சிலையின் கீழ்புறமாகப் பதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த போதைவஸ்துப் பொட்டலங்களைக் கைப்பற்றிக் கலியுகத்தில் குள்ளனுக்கான புதிய தத்துவத்தைப் படைத்து நின்றனர். ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடந்த போதை ஊசிச் செலுத்திகள் பொலீசாரின் சப்பாத்து கால்களிலே சிக்கிச் “சில் சில்” எனச் சிதைந்தவாறு ஒலியெழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. அந்தச் சத்தம் மகிழ்ச்சியில் நடனமாடும் நடராஜரின் காற்சலங்கை ஓசைபோல பொலீஸ்காரர் சத்தியகுமார் காதுகளுக்குள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. ஏனெனில் அவரைத்தவிர மற்றைய அனைவரும் மலாய்க்காரப் பொலீசார்.

சண்முகவேலு எதிர்பார்த்ததைவிட அவனது வீட்டுக்குப் பொலீசார் அதிகமாகக் குவிக்கப்பட்டு சண்முகவேலு வீடு “சீல்” வைக்கப்பட்டது. தனது வீட்டிலே அதிக பாதுகாப்பை எதிர்பார்த்த சண்முகவேலுக்கு, பொலீஸ் நிலையச் சிறைக்கம்பிகளே பாதுகாப்பை வழங்கின. சண்முகவேலு சிறைக்கூட்டுக்கம்பிகளை எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போதே பொலீசார் அவன் மீதான குற்றங்களை எண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது நேரம் பகல் பன்னிரண்டு மணியைக் காட்டியது. பணியை முடித்த மகிழ்ச்சியில் ஏ.எஸ்.பி தனது வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

அன்றைய மதியச் சாப்பாட்டை ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாருடன் மகிழ்ச்சியாகவும் திருப்தியாகவும் உண்டவர்களில் ஏ.எஸ்.பியின் மனைவி நிகிலா, மகள் கிருத்தி ஆகியோருடன் கோபியும் ஒருவனாக அடங்கியிருந்தான்.

31. ஒரு கவிதையின் கண்ணீர் மடல்

சம்பவம் நடந்து மூன்று நாட்கள் முற்றுப் பெற்றிருந்தன. வெளியில் வருவதற்குப் பல முயற்சிகள் செய்திருந்தும் சண்முகவேலுவால் வெளியே வருவது குதிரைக் கொம்பாகியிருந்தது. உரிய ஆதாரங்களோடு பொலீசார் அவனைக் கைது செய்திருந்ததாலும், ஊடகங்கள் அவனைப்பற்றிய செய்திகளை முந்திக் கொண்டு வெளியிட்டதனாலும், அவனை வெளியிலெடுக்கும் முயற்சியை அவனது முக்கிய கோடீஸ்வர நண்பர்கள் கூட முளையிலே கிள்ளியெறிந்திருந்தனர். சண்முகவேலுவின் முகத்திரை நாடாளவிய ரீதியில் கிழிந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவனது ஆதிமுதல் பாதிஊடாக கைது செய்யப்பட்ட நாள் வரையிலான அனைத்து விபரங்களும் பொலீசாரால் திரட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. சண்முகவேலு உள்ளே இருக்கும்போது அவனைப் பற்றி திரட்டப்பட்ட செய்திகள் அனைத்தும், பொலீஸ்காரர்களுக்கு அதிர்ச்சி வைத்தியம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

சண்முகவேலுவின் சொத்து விபரங்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பூமித்தாயின் மனிதச் சொத்துக்கள் பல சண்முகவேலுவின் கொடூரத்தால் கொல்லப்பட்டன என்ற உண்மை, அனைவரது இதயத்தையும் உறையச் செய்தது. சண்முகவேலுவின் மனைவியின் பெயரிலிருந்து சொத்துக்கள் யாவும் சண்முகவேலுவின் பெயருக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தது தெரியவந்தது. சண்முகவேலு தனது மனைவியெனக் குறிப்பிட்டிருந்த பெண், முன்னர் வேறொருவரின் மனைவியாக வாழ்ந்தவளென்றும், அவளது கணவனைக் கொன்ற சண்முகவேலு பின்னர் அவளைத் தனது மனைவியாக்கித்தான் இத்தனை சொத்துக்களையும் அடைந்தானென்றும், சண்முகவேலு அந்தப் பெண்ணிடமிருந்த சொத்துக்கள் அனைத்தையும் தனது பெயருக்கு மாற்றிவிட்டு அவளையும் கொலைசெய்தான் என்ற உண்மை இளவயதுப் பொலீஸ்காரர்கள் பலருக்கு அனுபவக் கல்வியாய் அமைந்து நின்று.

அவுஸ்ரேலிய குடிவரவு குடியகல்வுத் திணைக்களம் சண்முகவேலுவின் குடும்பம் தமது நாட்டுக்குள் பிரவேசிக்கவில்லை என்று தனது கைகளை விரிக்க, மலேசிய நாட்டுக் குடியகல்வுத் திணைக்களம் அந்தச் செய்தியை மௌனமாக ஆமோதித்த போதுதான் அந்த உண்மையைப் பொலீசார் சண்முகவேலுவின் பங்களாவின் நீச்சல் தடாகமருகே தோண்டி அவர்களை எலும்புக் கூடுகளாகக் கண்டுபிடித்தனர். சண்முகவேலுவைக் கைதுசெய்திருந்த பொலீசார் அவனைப்பற்றிக் கண்டறிந்த உண்மைகள் சிலவற்றைப் பயன்படுத்தி அவனது சமூகவிரோத வலையமைப்பின் வேறுசில முக்கிய வலைநூல்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்தனர். அந்த ஆபத்தான வலையமைப்பின் கழுத்தறுக்கும் சில நூல்கள், சில தினங்களில் கைது செய்யப்படலாம் என்ற தகவல்களை முந்திக் கொண்டு வெளியிடுவதற்கு எந்த ஊடகங்களும் பின்நிற்கவில்லை.

கோபி, மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் சென்ற வெள்ளிக்கிழமை நான் கல்லூரியிலிருந்து விடுதி நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். விடுதியின் முகப்பில் ஒரு வயதானவர் நெற்றியில் திருநீற்றுப் பூச்சோடு நின்று கொண்டிருந்தார். அவரின் வயது, அவரின் தோற்றம் என்பவற்றைப் பார்த்த எனக்கு எனது அப்பாவை ஞாபகப்படுத்துவது போலிருந்தது. நான் விடுதி வாசலுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கும்போது அவர் என்னையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு விடுதிக் காப்பாளப் பெண்ணிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். விடுதிக்குப் பொறுப்பாகவிருந்த அந்தப் பெண் அவரிடம் மிகுந்த மரியாதையுடனும் பயபக்தியுடனும் பேசிக் கொண்டிருந்தார். நான் அவர்களிருவரையும் கடந்து உள்ளே செல்லும்போது விடுதிக் காப்பாளப் பெண் என்னை அழைத்தார். நானும் நடையை நிறுத்தியவாறு அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். பதிலுக்கு அவர் “என்ன இண்டைக்கு சுருக்கா வந்திடீங்க காயித்திரி” என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார். நானும் “ஆமாம் மடம், இண்டைக்கு கடைசிப் பாடம் நடக்கவில்லை” என்று கூறும்போது அருகில் நின்ற வயதான மனிதர் என்னைப் பார்த்து சிரித்தார். நானும் பதிலுக்குச் சிரித்துவிட்டு அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்து எனது ரூமிற்குள் சென்று விட்டேன். அப்போது நேரம் இரண்டு மணி இருக்கும்.

நான் ரூமிற்குள் சென்று கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு சிறிது நேரம் எனது கட்டிலில் சரிந்து படுத்து அலுப்பைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த நேரத்தில் ரூம் கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டது. அந்த நேரத்தில் சக நண்பிகள் யாரும் ரூமிற்கு வருவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லை என்று நினைத்துக்கொண்டு சரி யாரென்று பார்ப்போம் என எண்ணியவாறு ரூமைத் திறந்தேன்.

அப்போது நான் கல்லூரிக்குச் சென்ற ஆடையுடனேயே காணப்பட்டேன். நான் கதவைத் திறந்ததும் எனது கண்முன்னே நின்றவர் நான் விடுதி வாசலில் பார்த்த அந்தப் பெரியவர். அவர் என்னைப் பார்த்து மீண்டும் புன்முறுவல் பூத்தபடி “என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமா” என்று கேட்டார். இந்த விடுதியில் தங்கியிருந்த காலப் பகுதியில் அவரை என்றுமே நான் அதற்கு முன் பார்த்ததில்லை. அதனால் நான் இல்லையென்றவாறு தலையை அசைத்தேன். “நான் தான் இந்த விடுதியின் ஓனர். பெயர் சண்முகவேலு” என்றார். “ஆ... அப்படியா” என்றவாறு நான் நின்று கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் அவர் என்னைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்து கொண்டார். உள்ளே நுழைந்தவர் நேரே சென்று எனது கட்டிலின் மெத்தையில் உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்திருந்தவாறு என்னைப்பார்த்து “எப்படியம்மா கொஸ்டல் வசதியாயிருக்கா? நல்ல காற்றோட்டமாயிருக்கா?” என்று கேட்டார். நானும் பதிலுக்கு “ஓகே நல்லாயிருக்கு” என்றேன். ஆனால் அவர் நிறுத்தவில்லை.

“ரூமுக்கு இன்னும் ஏதாவது வசதி செய்து கொடுக்கவேணுமா...?” என்று வினவினார். அப்போது தான் ரூமிற்குப் பூசப்பட்டிருந்த வர்ணப் பூச்சின் அழுக்கு நிறம் என் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. “நும் ஓகே, ஆனால் பெயின்ட் அடிச்ச கன காலமாச்ச போல திருப்பி ஒருக்கா அடிச்சா நல்லாயிருக்கும்” என்றேன்.

அதைக் கேட்டுக் கட்டிலிலிருந்து எழுந்த அவர் நேராகச் சென்று சுவரில் பூசப்பட்டிருந்த பெயின்டைத் தனது விரல்களினால் தடவிப்பார்த்துவிட்டு “இந்தப் பெயின்ட் கலர் ஓகேயா...? இல்லை வேறு கலர் விருப்பமா...?” என்று கேட்க நானும் “ஒரு சேஞ்சுக்கு வேறு கலர் பூசினா நல்லாயிருக்கும்...” என்றேன். அப்போது அவர் எனக்குக் கிட்ட வந்து “என்னதான் கலர் பூசினாலும் உன்ரை கலரைப் போல அழகாயிருக்குமா...?” என்று கிண்டலாகக் கூறிவிட்டு என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். அவருடன் பேசும்போது எனக்குள் எந்தச் சலனமும் ஏற்படவில்லை. ஏனெனில் அவரின் வயது, அவரின் தோற்றம் என்பவை எனக்கு எனது அப்பாவைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் எனக்கு ஞாபகப்படுத்தவில்லை. அதனாலோ என்னவோ அவரின் புகழ்ச்சியை ஏற்றுக்கொண்டு நானும் பதிலுக்குச் சிரித்துவிட்டு நின்றேன்.

அதற்குள் அவர் “இந்தக் கதவெல்லாம் சரியில்லையாம்... யாரோ கம்பிளைன்ட் பண்ணினாங்களாம்...” என்றவாறு கதவருகே சென்று கதவின் ஒரு பகுதியைப் பிடித்துத் தனது கைகளால் உலுப்பி திறாங்குகளைச் சரிபார்த்தார். சிறிது நேரத்தில் திறந்திருந்த அந்த ஒற்றைக் கதவை இழுத்துத் திறாங்கைப் பூட்டித் தாளிட்டுக் கொண்டு திறாங்கைத் தட்டுவது போல பாசாங்கு செய்தார். அவர் கதவருகே நின்றவாறு என்னை அழைத்தார். நானும் போனேன். தனது கையை மேலே உயர்த்துவது சிரமமாக உள்ளதாகவும் என்னை வந்து திறாங்கைச் சரிபார்த்து விடுமாறும் என்னை அழைத்தார். அப்போதும் கூட எனக்கு அவர்மீது எந்தச் சந்தேகமும் எழவில்லை. எனது வயதில் அவருக்கு மகனோ அல்லது பேரப்பிள்ளைகளோ இருக்கலாமென எண்ணியவாறு அவருக்கு உதவி செய்ய எண்ணி கதவருகே சென்று திறாங்கைச் சரி பார்த்தேன். நான் அவர் கூறியபடி திறாங்கைச் சரிபார்க்கச் செல்லும்போது அவர் ஒரு நல்ல மனிதரைப் போல என்னிலிருந்து சிறிது விலகிநின்றார். திறாங்கில் என்ன பிழை இருக்கிறது என்று ஒன்றும் புரியாதவளாக அவரால் பூட்டப்பட்ட திறாங்கைத் திறப்பதற்கு முயற்சி செய்யும்போது தான்,

ஒரு முரட்டுக் கை எனது இடுப்பிலே விழுவது போல் இருந்தது. பயத்துடன் திடீரெனத் திரும்பினேன். அவன் எனது இடுப்பு மீது வைத்த கையை நான் தட்டிவிட்டவுடன், அவன் என்னைப் பார்த்த பார்வையை வைத்துக்கொண்டு நான் பெரும் சங்கடத்தில் மாட்டிவிட்டிருந்ததை உணர்ந்து கொண்டேன். அப்போது அவன் என் அருகே நெருங்கி நின்றான். அவன்

கண்கள் காமத்தைக் கொப்புளித்துக்கொண்டிருந்தன.

நான் கத்துவதற்கு முற்பட்டேன். அப்போது அவன் தன் இடுப்பில் செருகியிருந்த கூரான சிறிய கத்தியை எடுத்து எனது கழுத்தில் வைத்தான். 'கத்திக் கூச்சல் போட்டியெண்டா கழுத்து அறுத்துப் போடுவன்...' என்றவாறு எனது கையைப் பிடித்து இழுத்துவந்து என்னைக் கட்டிலில் தள்ளி விட்டான். எனக்கு அப்போது ஏற்பட்டிருந்த பயமும் பீதியும் வார்த்தைகளால் கூறமுடியாத அளவிற்கு வளர்ந்து நின்றது. "பிளீஸ் அங்கிள் என்னை விடுங்கோ" என்று அழுதவாறு மன்றாடினேன். ஆனால் அவனது மனம் இளகவில்லை. என்னைக் கட்டிலில் சாய்த்து விட்டு எனது காலடியில் கத்தியுடன் நின்றான். "பிளீஸ் நீங்கள் என்றை அப்பா மாதிரி, என்னை ஒன்றும் செய்யவேண்டாம்" என அழுதுகொண்டே மன்றாடினேன். ஆனால் அவன் காதுகளுக்கு எதுவும் எடுபடாதவன் போல என்னையே உற்றுப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

"உம் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லு. அதுதான் உனக்கும் நல்லது எனக்கும் நல்லது. ஒரே ஒரு முறை உன்னை நான் அனுபவிக்கவேண்டும்." என்று தனது கொடிய நோக்கத்தைக் கூச்சமில்லாமல் கூறினான். "நீ இந்தச் சின்ன ரூமில் அடைபட்டுக் கிடக்க வேண்டிய கிளியில்லை. நீ மாளிகையில் வாழவேண்டிய மாடத்துப் புறா..." என்றவாறு எனது கன்னத்தின் அருகே கையைக் கொண்டு வந்தான். அந்தக் கையை எனது கைகளால் தட்டி விட்டேன். "அடி உன்னை பிடிவாதத்தினால் உன்னை ரீட்டாவை இழந்திடாத..." என்றான் அந்தக் காமவெறியன்.

ரீட்டாவை அவனுக்கு எப்பிடித் தெரியும் என்று ஒரு கணம் யோசித்தேன். அதற்குள் அவன் முந்திக் கொண்டான். "என்ன ரீட்டாவை எனக்கு எப்பிடித் தெரியுமெண்டா யோசிக்கிறாய் எனக்கு ரீட்டாவையும் தெரியும் உன்னையும் தெரியும். விடுமுறைக்குப் போன ரீட்டா இந்த வாரம் மலேசியாவுக்கு வாறான்... எல்லாம் தெரியும்" என்று கூறி எனக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தினான். மேலும் "ரீட்டாவுக்கு இது இறுதியாண்டுக் கல்வி. அவள் கேரளாவில் இருந்து பட்டம் பெறும் கனவுகளுடன் புறப்பட்டு வாறான். அவளின்னை கனவுகளையும் உயிரையும் உன்னுடைய பிடிவாதத்திற்குப் பலியாக்கிவிடாதே" என்றவாறு என்னை நோக்கிக் குனிந்து வந்து எனது முகமருகே தனது முகத்தைப் பதித்து "இங்கே நடந்ததை ரீட்டாவுக்கோ அல்லது பொலீசுக்கோ நீ கூறினால் கேரளாவுக்கு பாா்சல் பண்ணக்கூட உன்னை உடம்பு இருக்காது" என்று மிரட்டினான்.

அப்போது நான் கட்டிலில் மல்லாக்கப் படுத்திருந்தேன். அவன் என்னை எழும்பவிடாது தனது முழங்காலினால் எனது மடிந்திருந்த முழங்காலின்மீது வைத்து அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு கத்தியுடன் நின்றான். மீண்டும் நேராகக் குனிந்து என் அருகே வந்தான். எனக்கு என்ன செய்வதென்று ஒன்றும் புரியவில்லை. கத்தியபடி எழுந்து ஓடுவதற்கு முயற்சித்தேன் முடியவில்லை.

எனக்குக் கற்பும் முக்கியம் அதேவேளை எனது உயிரும் முக்கியம். அதைவிட ரீட்டாவின் பட்டம் பெறும் கனவு - அவளின் இலட்சியம் நிறைவேற வேண்டும் என்ற ஆதங்கங்கள் எல்லாம் முக்கியமாகத்தான் இருந்தது.

அப்போது அவன் என்னை நோக்கிக் குனிந்து கொண்டு “என்ன சம்மதமா” என்றான். அப்போது எனது வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தை வர, “ஒரு நிமிசம்” என்றேன். அவன் “என்ன?” என்று திருப்பிக் கேட்டான். நான் மௌனமாக இருந்தேன். அவன் என்னைப் பார்த்து “சம்மதமா” என்று கேட்டான். “இன்றைக்கு நான் அந்தத் தகுதியைப் பெற்றிருக்கவில்லை” என்று பொருள்பட ஒற்றை வரியில் பதில் கூறிவிட்டு மௌனமாகவிருந்தேன். “எப்ப வைச்சுக்கலாம்...” என்றவன் “செவ்வாய்க்கிழமை ஓகேயா...” என்று கேட்டான். நான் மேலும் மௌனம் காத்தேன். அவனும் “குட் கேர்ள், தோழி மேல அவ்வளவு பாசமா? உன்னை மாதிரி ஒரு தோழி கிடைக்க ரீட்டாவும் உன்னைப் போன்று ஒரு பெண்ணை அனுபவிக்க நானும் குடுத்து வைச்சிருக்க வேண்டும்” என்றவாறு கிளம்பிவிட்டான்.

நான் அப்போது அந்தக் கொடுமையிலிருந்து தப்பிவிட்டேன். எது எப்படியோ அந்த நேரத்தில் எனது வாயிலிருந்து அந்த வார்த்தைகளை வரவழைத்தது எனது மலேசியத் தெய்வம் பத்துமலை முருகன் தான். கொஞ்ச நேரத்துக்கு எனக்கும் கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. கட்டிலிலிருந்து எழுந்து எனது முகத்தைத் தண்ணீரில் அடித்துக் கழுவி எனது அதிர்ச்சியை ஓரளவுக்கேனும் போக்கிக் கொள்ளலாம் என எண்ணியவாறு நேராக பாத்ரூமுக்குச் சென்று முகம் கழுவும் “சிங்” முன்பாகக் குனிந்து நின்றேன். எனது முகத்துக்கு நேரே முன்பாக இருந்த முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியில் எனது முகம் அதிர்ச்சியும் பீதியும் நிறைந்ததாய் வாடிக்கிடந்தது. சற்றுக் கீழே குனிந்தபொது கழுத்திலே கட்டியிருந்த நூலில் Voice Recorder தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கல்லூரியில் இறுதியாக நடந்த விரிவுரைக்குச் செல்லும்போது எனது கழுத்தில் “ஓன்” பண்ணப்பட்டுத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த வொய்ஸ் ரக்கோடரை நான் நிறுத்துவதற்கு மறந்து போய் விடுதிக்கு வந்திருந்தேன். விடுதிக்கு வந்த பின்னர் கூட ரக்கோடர் பற்றிய எந்த ஞாபகமும் எனக்கு வராததன் காரணத்தால் கழுத்தில் சட்டைக் கொல்கள்களுக்குள் அது மறைந்திருந்தது. அதன் காரணமாக அந்த ரக்கோடர் எனக்கு நடந்த கொடுமைகள் அத்தனையையும் பதிவு செய்திருந்தது. அந்த ரக்கோடரில் ஓட்டப்பட்டிருந்த பத்துமலை முருகனின் சிறிய ஸ்டிக்கர் எனது கழுத்தில் நின்று ஆடிக் கொண்டிருந்தது. அதில் ‘யாமிருக்க பயமேன்’ என்ற வாசகம் காணப்பட்டது.

சண்முகவேலு எனது ரூமிற்குள் வந்தான். என்னைத் துன்புறுத்தினான். என்னைக் கெடுப்பதற்கு முயற்சி செய்தான். என்று கூறினால் யாரும் அதை நம்பமாட்டார்கள். அப்படி யாரும் நம்புவதற்கு நேர்ந்தாற்கூட சண்முகவேலுவின்

பணமும் பதவியும் அவர்களின் வாயை அடைத்துவிடும் என்று இப்போது தான் நான் உணர்கிறேன். அத்துடன் எனது கடிதத்தைப் படிக்கும்போது கடிதத்திற்கும் ரக்கோடரில் பதிவான உரையாடலுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை சண்முகவேலுவை கைது செய்து தண்டனை கொடுக்கத் தகுந்த ஆதாரமாய் அமையும் என்று எண்ணித் தான் இந்தக் கடிதத்தை விலாவாரியாக எழுதியிருக்கிறேன்.

கோபி, இவை எல்லாவற்றையும்கூட உனக்குக் கூறி ஆறுதல் படலாம், உன்னிடம் இதற்கு ஒரு வழி கேட்கலாம் என எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருந்தேன். அதைத் தொலைபேசியில் பேசுவதற்கு விரும்பாமல் நேரில் சொல்லலாம் என நினைத்துத் தவியாய்த் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதற்குப் பிறகு சனி, ஞாயிறு விடுமுறை என்றிருந்ததால் உன்னைப் பார்க்க முடியாமல் போய்விட்டது. இன்றும் விசேட விடுமுறை என்றிருந்ததால் உன்னைக் கல்லூரியில் சந்திக்க முடியாது என்பதனாற்றான் உன்னோடு மனம் விட்டுப் பேசுவதற்காகக் கே.எல். சென்றலுக்கு உன்னை இன்று அழைத்திருந்தேன். நாளைய தினமே சண்முகவேலு எனக்குக் காலக்கெடு வைத்த நாள்.

எனக்கு எனது உயிரைவிட கற்புத்தான் முக்கியம். அத்துடன் என்னைப் பெற்றவர்களின் மானம், ரீட்டாவின் உயிர் என்பனவும் எனக்கு முக்கியம் தான். எல்லாவற்றையும்கூட எண்ணும்போது நான் ஏன் பிறந்தேன் என்றுதான் என்னைத் தோன்றுகிறது.

சண்முகவேலு போன்ற ஒரு சமுதாய நம்பிக்கைத் துரோகிக்கு நிச்சயம் தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். அதனால் தான் எனது இந்தக் கடிதத்தை உனக்கு விரிவாக எழுதியுள்ளேன். தயவுசெய்து நீ இந்தக் கடிதத்தைப் படித்த பின்னர் பொறுமை காக்க வேண்டும். அவசரப்பட்டு ஏதாவது முடிவை எடுத்து உனக்குப் பாதிப்பைத் தேடிக் கொள்ளாமல், எனது நட்புக்கு நீ மதிப்பளித்து உரிய முறையில் நடவடிக்கை எடுத்து சண்முகவேலுவின் சமுதாய வேசத்தைக் கலைத்து அவனது சவக்குழியை அவனே தோண்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்.

கோபி, சாவதிலும் எனக்குச் சந்தோசம் தான். ஆனால் நீ எனக்குக் கிடைக்காமல் போய் விட்டாய் என்ற கவலைதான் எனக்குள்ளே இன்று வரை வலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கோபி இன்னொரு காயித்திரி சண்முகவேலுவின் காமத்துக்கு இரையாகக்கூடாது. அதுதான் என் இறுதி ஆசை. மரணத்திலும் உன்னுடன் வாழும் எண்ணங்களோடு...

என்றும் உன் காயித்திரி.

32. கோபிக்குள் ஆயிரம்....

காயித்திரியின் நீண்ட கடிதத்தையும், அதனுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த “மெரிச் சிப்” பையும் ஆராய்ந்து அதனைப் பிரதிசெய்து கொண்ட பொலீசார் காயித்திரியின் நிலைமைக்குக் காரணமானவன் சண்முகவேலு தான், என்று உறுதிசெய்தனர். சண்முகவேலு மீதான குற்றச்சாட்டுப் பக்கங்கள் போதிய ஆதாரங்களுடன் புத்தகமாக விரிந்து கொண்டிருந்தது.

சண்முகவேலு கைது செய்யப்பட்டு நான்கு நாட்கள் வரையிலும் கோபியைத் தனது வீட்டுப் பாதுகாப்பிலேயே வைத்திருந்தார் ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார். நாலாவது நாள் கோபிக்குத் தனது நண்பர்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் மேலிட்டு அது அவனது மதியை மறைத்தது. அது மட்டுமன்றி, தானே சண்முகவேலுவின் கைதுக்குக் காரணமென்று யாருக்குத்தான் தெரியும் என்ற எண்ணம் அவனுக்குள் ஒரு மனஉறுதியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. சத்தியகுமாரின் எச்சரிக்கை கலந்த அனுமதியுடன் கோலாலம்பூரிலிருந்து மெட்ரோயிலில் ஏறினான் கோபி.

மெந்தாரிக்கோட்டில் கோபியின் நண்பர்கள் கோபியைக் கட்டித்தழுவி வரவேற்றனர். அனைவரது கண்களிலும் கோபி திரைப்பட நாயகன் போலக் காட்சி கொடுத்தான். பொலீஸ்நிலையத்தின் சில ஓட்டைகளினூடாக, சண்முகவேலுவின் கைதுக்குக் காரணமானவன் “இலங்கைப் பொடியன்” கோபிதான் என்று அறிந்து கொண்ட சண்முகவேலுவின் சகாக்கள் சிலர் கோபியின் குரல்வளையைக் குதறுவதற்குக் குறிபார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சண்முகவேலு கைதாகி ஐந்தாவது நாள், சுபாங்ஜெயாவிலிருந்த தனது வாடகை வீடான மெந்தாரிக்கோட்டில் நண்பர்களுடன் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தான் கோபி. இடையிடையே பொலீஸ் சத்தியகுமாரும் தொடர்பிலிருந்தார். எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்ட ரீட்டா கேரளாவிலிருந்தவாறு, சர்மிலனின் தொலைபேசியூடாகக் கோபியிடம் தொடர்பு கொண்டு, தான் அவனைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருந்ததையிட்டு மன்னிப்புக்கேட்டு வருந்தினாள். அப்போது காயித்திரியின் அம்மாவும் அப்பாவும் கோபியிடம் காயித்திரி குணமடைந்து வருவதாகவும், அவள் இன்னும் ஒரு சில தினங்களில் பேசக்கூடிய நிலையிலிருப்பாள் என்றும் கூறி, தாங்கள் அவன்மீது சந்தேகப்பட்டதற்காக மன்னிப்பையும் கேட்டுக்கொண்டனர்.

காயித்திரியுடன் இன்னும் ஒரு சில தினங்களில் பேசலாம் என்று எண்ணிய கோபியின் உள்ளம் உவப்பில் குதூகலித்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் என்றுமில்லாத மகிழ்ச்சியுடன் நண்பர்களுடன் கலாய்த்துக்

கொண்டிருந்தான். அவனது மகிழ்ச்சியின் எல்லை எவ்வென்றையும் தாண்டி விண்ணில் முட்டிமோதிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பெரியவானமே அவனது காலடியில் வீழ்ந்தது போல அவனுக்குள் அத்தனை சந்தோசப் பிரவாகம் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது இலங்கையிலிருந்து கோபியைத் தொலைபேசியில் அழைத்த கோபியின் மாமா நாதன், கனடாவிலிருக்கும் தனது இளையமகன் குகனுக்கும், கோபியின் பாசத் தங்கை வேணிக்கும் கலியாணம் செய்துவைக்க எண்ணி கோபியின் அனுமதியைக் கேட்டபோது, கோபியின் காலடியில் ஏற்கனவே வீழ்ந்திருந்த வானம் அவனது “இமைகளில் உரசிடும் வானம்” ஆக மிளிர்ந்து நின்றது. அந்த ஆகாயத்திலிருந்த அத்தனை நட்சத்திரங்களும் கோபியின் கண்களையும், மனதையும் குளிராக்கி அவனை மகிழ்ச்சியில் உறைய வைத்துக் கொண்டிருந்தது போல, அவன் தனது பாசத்தங்கையின் பூரணசம்மதத்துடன் அந்தத் திருமணத்திற்குச் சம்மதித்துக் கொண்டான். தனது மச்சானும் தனது பால்ய காலத்து நண்பனுமான குகன் தனது தங்கைக்கு துணையாக வருவதை எண்ணியபோது அந்த மகிழ்ச்சியைச் சொல்ல அவனுக்கு வார்த்தைகளே இருக்கவில்லை. தனது தோழனாக இருந்தவனுக்கு தான் மாப்பிள்ளைத் தோழனாகப் போகும் சந்தோசத்தில் அவனது மகிழ்ச்சிவானம் மீண்டும் மீண்டும் அவனுக்குள் “இமைகளில் உரசிடும் வானம்” ஆகவே காட்சிகொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது நேரம் இரவு பதினொருமணி முப்பது நிமிடங்களைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்த நண்பர்கள் மக்கள் தொலைக்காட்சியில் “ஈழம் நேற்றும் இன்றும்” நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது “டக் டக்” கதவு தட்டும் ஒலி காதுகளுக்குக் கேட்டது. கோபி எதையும் யோசிக்காமல் எழுந்து சென்று கதவினைத் திறந்தான். அங்கே சர்மிலனின் நண்பனும் சோமாலியாக்காரனுமான எட்மன் நின்று கொண்டிருந்தான். தனது கண்ணியில் ஏற்பட்ட கோளாறினைச் சரிசெய்வதற்காக அவன் சர்மிலனைத் தன்கூட அழைத்துச் சென்றான். மீண்டும் கதவு தாளிடப்பட்டது.

அப்போது நண்பர்கள் சர்மிலனைப் பற்றிப் பேச்செடுத்தனர். அச்சுதன் சர்மிலனைப் பற்றி வாய்கிழியப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தான். சண்முகவேலுவின் வீட்டுக்குக் கல்லெறிந்ததே சர்மிலன்தான் என்று அச்சுதன் கோபிக்குக் கூறினான். ஆச்சரியப்பட்ட கோபி, “அது எப்படி அவனுக்குத் தெரியும்.... நான் முதல்ல யாருக்கும் சொல்லவில்லையே....” என்றான். பப்பாப்பழம் வெட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது நீ எதையோ வாசித்துக் கொண்டிருந்தியாம். தான் பப்பாப்பழம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது நீ திடீரென்று “டென்சனாகி”த்தான் வைச்சிருந்த கத்தியைப் பறிச்சு, கொஞ்சநேரம் பல்லைக் கடிச்சுக் கொண்டு ஆத்திரத்தோட நிண்டியாம். பிறகு கொஞ்சநேரத்தில

கத்தியைத் தூக்கியெறிஞ்சுபோட்டு மேசையில் இருந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தியாம்...” அப்பதான் தான் நினைச்சானாம் உனக்கு ஒரு பெரிய பிரச்சனையெண்டு.”

“பிறகு” கோபி ஆவலுடன் கேட்டான்.

“பிறகு என்ன.... தான் நித்திரை போல நடிச்சுக் கொண்டு படுத்திருந்தானாம். கொஞ்சநேரத்தில் நீ வீட்டைவிட்டு வெளியில் போன பிறகு, நீ ஏதாச்சும் “குசைட்” பண்ணிப்போறியோ என்ற பயத்தில் தானும் உனக்குப் பின்னால் வந்தானாம்...” கூறிமுடித்து நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான் அச்சுதன்.

“ஓகே... ஆனா நான் பத்தாம் மாடிவரைக்கும் படியால நடந்து போய்த்தானே கதைச்சுக் கொண்டிருந்தன். அது எப்படி அவனுக்குத் தெரியும்...?”

மேலும் ஆதங்கத்துடன் கேட்டான் கோபி.

“அதை எப்படியோ மணந்து பிடிச்சுவந்திட்டான். அப்பதான் நீ போனில பேசின எல்லாவிசயத்தையும் ஒண்டும்விடாம கேட்டிருக்கிறான். நீ போன் பேசத்தான் போயிருக்கிறாய். குசைட் பண்ணுறதுக்கில்லை எண்டு தெரிஞ்ச பிறகு திரும்பி வந்திட்டானாம். அதிலயும் பார், திரும்பி வரேக்க லிப்டில் தான் வந்திருக்கிறான்...” ஒருவாறு கூறிமுடித்து மீண்டுமொரு பெருமூச்செறிந்தான் அச்சுதன். அனைவரும் சிரித்தனர் சர்மிலனின் குறும்பை எண்ணி.

தன் மீது இவ்வளவு பாசம் வைத்துத் தன் உயிர் மீது அக்கறைப்பட்டிருந்த தனது உண்மை நண்பன் சர்மிலனை எண்ணி உருகினான் கோபி.

“பொறு ஆள் வரட்டும்....” என்று கூறியவாறு சர்மிலனின் மதிநுட்பத்தையும், தன்மீதான பாசத்தையும் பாராட்டுவதற்காக கோபி அவனது வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது நள்ளிரவு பன்னிரண்டு முப்பதைக் கடந்திருந்தது. மறுநாள் விடுமுறைதினம். மறுநாட்பகலின் முதற்பாதியைப் படுக்கையிலேயே கழித்துவிடவேண்டியது தான் என்று எண்ணியிருந்த நண்பர்கள் கூட்டம் தொலைக்காட்சியில் மூழ்கியிருந்தனர். வெளியில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த “ரியூப்லைட்” வெளிச்சங்கள் யன்னல் கண்ணாடிகளினூடே ஒருவர் தங்கள் வீட்டைநோக்கி நடந்து வருவதை நிழலாக வெளிப்படுத்தி நின்றன.

“ஓ... எங்கட “சிங்கம்” தான் வருகுது...” என்றான் கோபி. “ம்...ம்... சிங்கந்தான் கொம்பியூட்டரைத் திருத்தி கொடுத்த சந்தோசத்தில் “சிங்கம்” சீறிக் கொண்டு வருகுது....” என்று கோபியின் ஊகத்தை ஆமோதித்தான் நிசாந்தன். நடந்து வந்த சர்மிலன் வாசலோரம் நின்று “டக்.. டக்” என்று கதவைத் தட்டினான். வாசலிலேயே சர்மிலனைக் கட்டிப்பிடித்து அவனது

திறமையைப் பாராட்டி வாழ்த்த எண்ணியகோபி நேராகச் சென்று கதவைத் திறந்தான்.

அங்கே சர்மிலன் இல்லை. நின்றவன் ஒரு மலேசியத் தமிழன். அவன் கோபியைப் பார்த்து ஏற்கனவே கோபியின் முகத்தைப் பார்த்திருந்தவன் போல “நீ தானே கோபி...?” என்று உரத்துக் கேட்டான். கோபிக்கு அப்போது ஏதோ பொறிதட்டுவது போல் இருந்தது. வந்தவனின் உரத்த பேச்சு ஏதோ விபரீதம் நடக்கவிருப்பதைக் கோபிக்கு உணர்த்தி நின்றது. “அப்படி இங்கயாரும் இல்லை” என்று மறுத்துவிட அவனது மனம் ஒருமுறை சிந்தித்தது. “சரி என்னவாகவிருப்பினும் முகம் கொடுப்பம்” என்று சடுதியாக எண்ணிய கோபி “ஆமா நான் தான் கோபி.....” என்றான். வந்தவன், தனது கைத்தொலைபேசியில் பதிவுசெய்து கொண்டுவந்த கோபியின் புகைப்படத்தை ஒருகணம் தனது கைத்தொலைபேசியின் முகப்பில் சரிபார்த்தான். அவன் அதற்கு மேலும் ஒன்றும் பேசாதவனாக வாசலில் நின்றிருந்த கோபியை வெளியே இழுத்து எறிந்தான். திடீரெனத் தடுமாறிய கோபியின் கால்கள் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்ளு முன்னர், வந்திருந்தவன் கோபியின் நெற்றியை நோக்கித் தனது துப்பாக்கியால் குறிவைத்தான்.

கண்ணிமைக்கும் இடைவெளியில் துப்பாக்கியைத் தட்டிவிட்டு ஓட்டம்பிடித்தான் கோபி. பதினாறாவது மாடியிலிருந்து படிக்கட்டுக்கள் வாயிலாக ஓட்டம் பிடித்த கோபி, இரண்டாவது மாடி வரை படிக்கட்டுக்களினூடாகவே ஓடிவந்தான், கீழே “லிப்டு” வாசலில் யாராவது நிற்பார்கள் எனக்கருதியவாறு இரண்டாவது மாடியின் மதிலினூடாக வெளிவீதியின் மதிலுக்குத்தாவிப் பாய்ந்தான். அங்கிருந்து கீழே குதித்த கோபி, கால்களில் ஏற்பட்ட வலியையும் பொருட்படுத்தாது குடியிருப்பின் முகப்பிலிருந்த சிறிய வீதியினூடாக ஓடிச் சென்று பிரதான வீதியை அடைந்தான். அப்போது நேரம் ஒரு மணியிருக்கும். அந்த வீதியில் அமைந்திருந்த “ரக்ஷி” தரிப்பிடத்திலிருந்தவாறு தூரத்தில் வந்த ரக்ஷிக்காரருக்குக் கையசைத்தான். அதில் ஏற்கனவே சிலர் பயணம் செய்து கொண்டிருந்ததால் கோபியின் கையசைப்புக்குப் பலன் கிடைக்கவில்லை. அடுத்துவந்த “ரக்ஷி”க்காருக்குக் கையசைக்கும் போது கோபியைத் தூரத்திவந்தவர்கள் அவன் மீது தமது துப்பாக்கிக் குண்டுகளைச் செலுத்தினர்.

(இந்தக் கதையின் முதலாவது அத்தியாயத்திலிருக்கும் “அவனுக்குள் ஆயிரம்” என்பதற்குப் பதிலாக உங்கள் உள்ளம் கவர்ந்த நாயகன் கோபியின் பெயரைஇட்டு “கோபிக்குள் ஆயிரம்” என மாற்றி மீண்டும் முதலாவது அத்தியாயத்தை முழுவதுமாகப் படிக்கவும். அங்கே காணப்படும் “அவன்” இப்போது உங்களின் “கோபி”யே!)

33. இமைகளில் உரசிடும் வானம்

மருத்துவ மனைக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்த இரு உடல்களிலும் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது என்று அறிந்தபோது அதிர்ந்து போயினர் கோபியின் நண்பர்கள். கோபியைக் கொல்லுவதற்காகச் சிலர் வீட்டுக்கு வந்தனர் என்ற செய்தியையும் அவர்கள் கோபியைத் துரத்திக் கொண்டு சென்றனர் என்ற செய்தியையும் உரிய நேரத்தில் நண்பர்கள் ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாருக்குக் கூறியிருந்தனர். ஏ.எஸ்.பியும் உரிய நேரத்தில் பொலீஸ்காரர்களை நடவடிக்கைக்கு அனுப்பியிருந்தும் கோபியைக் காப்பாற்ற முடியாமற் போனதையிட்டு நண்பர்கள் கண்ணீர் வடித்தனர். தனது நெருங்கிய குடும்ப நண்பனும் தான் ஏ.எஸ்.பியாகப் பதவியேற்று குறுகிய காலத்திலேயே தனது அடுத்த பதவியுயர்வுக்குக் காரண கர்த்தாவாகியிருந்த கோபியைக் காப்பாற்ற முடியாமற் போனதையிட்டு ஏ.எஸ்.பியும் முதல் தடவையாக பொலீஸ் உடையில் இருந்தவாறே கண்ணீர் சிந்தினார்.

கோபி சுடப்பட்டு இரண்டாவது நாளில் கோபியைத் துரத்திய கொலைகாரன் இறந்து விட்டதாக மருத்துவமனை செய்தி வெளியிட்டது. சம்பவத்தின் போது கோபி தற்பாதுகாப்புக்காக அங்கிருந்த இரும்புக்கம்பியை எடுத்து அவன் வீசும்போது அந்த இரும்புக்கம்பி அவனைப் பதம் பார்த்திருக்கலாம் என்று வைத்தியர்கள் ஏ.எஸ்.பியிடம் தெரிவித்திருந்தனர். ஆனால் மூன்று குண்டுகளைத் தனது உடலில் சுமந்திருந்த கோபியின் உடலில் அதற்குப் பின்னரும் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார் கோபியின் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த அவசர சிகச்சைப் பிரிவுக்கு உரிய பொலீஸ் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தினார். ஐந்து நாட்களாக ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த உயிர் ஆறாவது நாளிலும் அவனது நாடித்துடிப்பை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தது.

அன்று கோபிக்குக் குண்டு பட்டு ஆறாவது நாள். உடலிலிருந்த உயிர் உலகத்தைவிட்டு அகல்வதற்கான அறிஞிகளை வைத்தியர்களுக்குக் காண்பித்துக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு அவசர சிகச்சை வழங்கிக் கொண்டிருந்த மருத்துவக் கருவிகள் அதுவே அவனுக்கு இறுதிச் சிகிச்சை என்பது போல் தமது குறியீட்டு வரைபுகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தன. அதனால் கோபியின் நிலைமையை வைத்தியர்கள் ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமாருக்குத் தெரியப்படுத்தினார்.

கோபியின் இதயத்துடிப்பு அவனது நாடி நரம்புகளை இயக்கிக் கொண்டிருந்தது. அவனது கண்கள் இலேசாக ஆட்டம் கண்டன. அவனது கண்களினின்றும் ஒளி விண்ணை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. ஆகாய வீதியில் அவனை வரவேற்கும் பல உயிர்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தன.

கோபியின் அம்மா, அப்பா, ஆருயிர் அக்கா, அன்பான அண்ணன் என்று அவனை விட்டுப் பிரிந்திருந்த அத்தனை குடும்ப உறுகளும் அவனைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டனர். அவ்வாறே அந்த அகன்று விரிந்த விண்ணகத்தின் அத்தனை மூலை முடுக்குகளிலும் ஆயிரக் கணக்கான உறவுகளும் அவனைத் தம்முடன் சேர்ந்து கொள்ளுமாறு வேண்டிக் கொண்டிருந்தன. கோபி பிறந்த ஊர், வளர்ந்து வசித்த இடத்து உறவுகள், பல அங்கே குடும்பம் குடும்பமாய்க் குழந்தை குட்டிகளுடன் குலவிக் கொண்டிருந்தனர். சில குடும்பத்தின் உறவுகள் பூலோகத்தில் மீதமாக இருந்ததால் அவர்கள் மனக்கவலையுடன் இருப்பது போல் கோபியின் கண்களுக்குப் புலப்பட்டன.

அங்கே ஒரு பகுதியில் ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களும் யுவதிகளும் அணிதிரண்டு ஆக்ரோசமாகக் காட்சி தந்து கொண்டிருந்தனர். அந்த இளவயதினர் அணியின் பக்கத்தில் பல்லாயிரக் கணக்கான குழந்தைகள் விளையாடக்கூடிய விளையாட்டுப் பூங்கா ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பூங்கா முழுவதையும் நிறைத்து விளையாடும் குழந்தைகளின் கூச்சல் கோபியின் காதுகளைக் குளிர்வித்துக் கொண்டிருந்தது. சிசுக்கள் முதல் பெரிசுகள் வரை அங்கே கோபியின் கண்களுக்குப் பட்ட அத்தனை பேரும் கோபியைத் தங்களுடன் இணைந்து கொள்ளுமாறு அன்பாக அழைப்பு விடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

விண்ணில் “சிவந்த மண்” என்ற பத்திரிகை நிறுவனத்தைச் சொந்தமாக நடத்திக் கொண்டிருந்தான் கோபியின் நண்பன் சிவா. அங்கிருந்தவாறே பூலோகத்து அநியாயங்களைச் சுட்டிக் காட்டி தனது கருத்துக்களைச் சுதந்திரமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் சிவா மட்டும் கோபியைத் தன்னுடன் வருமாறு அழைத்துக் கொள்ளவில்லை.

கோபியின் உயிர்க்காற்று அவனது உடம்பிலிருக்க உயிரின் ஒளி மட்டும் விண்ணில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த “உயிரின் ஒளி” தொடர்ச்சியாக நான்கு நாட்கள் மேலே செல்லுவதா அல்லது உடலில் தங்குவதா என்ற ஐயப்பாடுகளுடன் வான வீதியில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

அன்று கோபிக்குக் குண்டு பட்டுப் பத்தாவது நாள், உயிரின் ஒளி அங்கிருந்தவாறு தனது பார்வையைக் கீழ்நோக்கித் திருப்புகிறது. பூமியில் வேணி விக்கி விக்கி அழுது கொண்டிருந்தாள். அண்ணனின் உயிர் மீண்டும் வர ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். கேரளாவில் இருந்தவாறே காயித்திரி கண்களை விழித்துப் பேசிய “கோபி எங்கே” என்னும் முதல் வார்த்தை கோபியின் கண்களுக்குக் காட்சி தருகிறது. “அம்மா நான் கோபிக்குக் கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டுப் பத்துமலை முருகனிடம் போய் எனது மனக்குறையைக் கொட்டி நீதி கேட்கலாமென்று எண்ணி, பஸ்ஸில் ஏறிச்சென்று கோவில் முன்பாக இறங்கி வீதியைக் கடக்க முற்பட்டேன். மன உளைச்சலில் இருந்த எனக்கு

பின்னே வாகனம் ஒன்று வந்தது தெரியாது. அந்த வாகனம் தான் என்னை மோதிவிட்டு வீதியோரமாகத் தூக்கிப் போட்டிருக்க வேண்டும்...” என்ற காயித்திரியின் பேச்சுக் கூட கோபியின் காதுகளுக்குக் கேட்கத் தவறவில்லை. காயித்திரியின் பேச்சு கோபி மீது மீதமிருந்த சந்தேகங்களையெல்லாம் போக்கி நிற்கையில் அவனது உயிரின் ஒளி மேலும் பிரகாசமடைவதை அவனால் மட்டுமே உணர முடிந்தது. பத்தாவது நாளில் கோபியைக் கண்காணித்த மருத்துவக் கருவிகளின் சமிக்கைகளில் நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்படுவதாக வைத்தியர்கள் ஏ.எஸ்.பிக்குக் கூற ஏ.எஸ்.பியும் பத்துமலையானை வேண்டிக் கொண்டிருந்தார் கோபியின் உயிர் பிழைப்பதற்காக.

மறுநாள் பதினொராவது நாள், காயத்திரியும் வேணியும் கோபியின் மீள் வரவுக்காய் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தனர். கோபியின் கண்கள் கனடா நாட்டுப் பக்கம் ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. “போராடுவோம் போராடுவோம்! அழிவாயுதம் கொய்வோம்! அழிவாயுதம் செய்வோம்! இனியும் வேண்டாம் அழிவாயுதங்கள்! புத்திமான் பலவான்!” கனடாவில் மேடையேறவிருந்த தமிழ் நாடகமொன்றுக்கான ஒத்திகையைக் குழந்தைகளுக்குக் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த அபிராமி கனடாவிலும் தமிழ்ப்பணி செய்வது கோபியின் கண்களை மகிழ்விக்க, அவனது உயிரின் ஒளி மேலும் பிரகாசமடைகிறது. அது உடலுக்குள் முழுமையாக வராவிடினும் ஓரளவு முன்னேற்றத்தை உணர் கருவிகள் மூலமாக குறியிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் பன்னிரண்டாவது நாள். காயித்திரி பூரண குணமானதும் கோபியைப் பார்ப்பதற்காக ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது உள்மனம் “நான் கோபிமீது வைத்த காதல் உண்மையானது, அது என்றும் புனிதமானது, அது என்றைக்கும் தோற்காது” என அடித்துக் கூறிக்கொண்டிருந்தது. அதனாலோ என்னவோ! “கோபிக்கு ஒன்றும் ஆகாது...” என அவள் உறுதியாகவே நம்பிக்கொண்டிருந்தாள். “அபிராமி வேறு! காயித்திரி வேறு! உருவம் ஒற்றுமையாகவிருக்கலாம். ஆனால் உள்எமிரண்டும் வேறு வேறு! அபிராமி என்னை வாழவைத்த தெய்வம்! ஆனால் காயித்திரியோ என்னுடன் வாழப்போகும் பந்தம்!” என்ற உண்மையும் கோபியின் உயிரின் ஒளிக்கு ஒரு உற்சாகமாய் அமைந்து நிற்கிறது.

விண்ணிலிருந்தவர்கள் கோபியைத் தங்களுடன் இணைந்து நிம்மதியாக வாழுமாறு அழைத்துக் கொண்டிருந்தனர். மண்ணிலிருந்த கோபியின் உறவுகள் கோபி கண் விழிப்பதற்காக ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவனது உயிர் மூச்சு உடலில் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்க அதன் ஒளி மீண்டும் மண்ணை நோக்கிப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்று கோபிக்கு குண்டடி பட்டு பதின்மூன்றாவது நாள். நேரம் பிற்பகல் நான்கு மணி முப்பது நிமிடம். விண்ணில் அலைந்து கொண்டிருந்த

உயிர் ஒளியின் பார்வைகளுக்கு விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் இடையில் நின்ற ஒரு வயதான பெண்மணி காட்சி கொடுத்தாள். அவள் மிக மிக அழகானவள். அவள் அழகான ஆடைகளை அணிந்திருந்தாள். அவளது முகம் வார்த்தைகளில் வர்ணிக்க முடியாத அளவிற்கு பிரகாசமாய் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அது இப்போது சோகத்தில் வாடிக்கிடந்தது. அவளுக்கு ஒன்றல்ல நூறல்ல கோடிக்கணக்கான வேதனைகள் இருப்பது போல் அவள் முகம் அழகிழந்து காணப்பட்டது. அவள் தனது ஆயிரமாயிரம் பிள்ளைகளை அநியாயமாக அற்ப ஆயுளில் பறி கொடுத்த வேதனையில் அழுது கொண்டிருந்தாள். அவள் கோபியைப் பார்த்து தன்னை விட்டுப் பிரியவேண்டாம் என்று உருக்கிகேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் பெயரைக் கேட்ட கோபி ஒரு கணம் அதிர்ந்து போனான். அவள் தன்னுடைய பெயர் “தமிழ்” என்றாள். இவளா தமிழன்னை! இவளா என்னைப் பெற்று வளர்த்துப் பாலூட்டிச் சீராட்டி வளர்த்த தாய்? இவளுக்கு இத்தனை கொடுமையை இளைத்தது யார்? கோபியின் உள்ளம் குமுறியது. இதயம் சூடு கண்டது. நாடித் துடிப்புகள் கோபியின் உடல் முழுவதும் இரத்தத்தைப் பீச்சியடித்தது.

“என்னுடைய தமிழன்னைக்கு இப்படி ஒரு துயரம் இருக்கும்போது என்னால் இனி எங்குமே செல்ல முடியாது.” கோபியின் எண்ணங்கள் வலுவடைகிறது. “அவளை இத்தனை நிலைக்கு ஆளாக்கியது யார்? அவளது உரிமைகளைப் பறித்தது யார்? அவள் இழந்து போய்த் தவிக்கும் உரிமைகளை மீண்டும் அவளுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்து, அவள் மீண்டும் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்க வழி செய்யாமல் என்னால் எங்குமே போக முடியாது. அது எனது கடமை!” கோபியின் கைகள் புடைக்கின்றன. அவன் தனது கைகளை மெதுவாக அசைக்கின்றான்.

“போராடுவோம் போராடுவோம்! ஆனால் இனியும் வேண்டாம் அழிவாயுதங்கள்! அறிவாயுதம் செய்வோம்! அழிவாயுதம் கொய்வோம்! அகிலத்தை ஆழ்வோம் அன்பினால்!” என்று கோபியின் மனங்களில் எழுந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்தத் தமிழன்னை அதையே எதிர்பார்த்திருந்தவள் போல் மீண்டும் தனது முகத்தைப் பிரகாசமாக்கிச் சிரிக்கிறாள். இனிமேலும் தனது பிள்ளைகளை அழிவாயுதங்களுக்குப் பலி கொடுக்க விரும்பாத அந்த அன்னையின் சிரிப்பொலியில் கோபியின் கண்கள் மீண்டும் பிரகாசமடைகின்றன. அந்தப் பிரகாசம் கோபியின் உயிர் ஒளியுடன் இணைந்து அப்படியே அவனது உடலுக்குள் இறங்கி மூச்சுக் காற்றோடு கலந்து கொள்கின்றது. தனது பதின்மூன்று நாட்கள் சிந்தனைகளைக் கலைத்தவாறு கோபி தனது கண்களைத் திறக்கும்போது அவனைக் கண்காணித்த வைத்தியர்களின் உள்ளமெங்கும் ஒரே பூரிப்பு.

மறுநாள் பதினான்காவது நாள் காலை பத்து மணி. கோபியைப் பாப்பதற்காக எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். ஏ.எஸ்.பி. சத்தியகுமாரின்

குடும்பம், கோபியின் நண்பர்கள் எல்லோரும் வந்திருந்தனர். கோபி உயிர் பெற்ற மகிழ்ச்சியில் அவர்களின் உள்ளக் குதூகலத்துக்கு எல்லையே இருக்கவில்லை. இலங்கையிலிருந்து மலேசியா வந்திருந்த வேணி அண்ணனை ஆனந்தக் கண்ணீருடன் முத்தமிடும் போது அருகில் கனடாவிலிருந்து வந்த அவளின் எதிர்காலக் கணவன் குகனும் நின்றுருந்தான்.

ஆனால் கோபியின் கண்கள் மீண்டும் எதையோ இழந்ததைப் போல் எங்கேயோ எதையோ தேடிக் கொண்டிருந்தது. அதற்குரிய காரணத்தை அறிந்து கொண்ட ஏ.எஸ்.பி சத்தியகுமார் வெளியில் நின்ற சிலரை உள்ளே அழைக்கிறார். கூனிக் குறுகிய முகத்துடன் முன்னே வந்த பெற்றோருக்குப் பின்னே காயித்திரி என்ற அழகு தேவதை கோபியை நோக்கி நகர்ந்து வந்து அவளை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

கோபியின் கண்கள் காயித்திரியின் முகத்தைப் பார்க்கும்போது அவளது அழகிய வதனம் பூமியை நோக்கிக் கவலை கலந்த ஏக்கத்துடன் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு மேலும் கோபியால் அவளைக் கஸ்டப்படுத்த முடியாமல் கோபி வாயைத் திறந்தான். பதின்னான்கு நாட்களின் பின்னர் - அவனது மறு ஜென்மத்தில் - அவனது நாவிலிருந்து ஊற்றெடுத்த வார்த்தைகள் “காயித்திரி நானும் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். என்னை மன்னித்துவிடு” அந்த இனிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட காயித்திரியின் உள்ளத்தில் பலவர்ணப் பட்டாம் பூச்சிகள் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தன. அவளின் நெற்றியில் ஏற்பட்டிருந்த காயத்தின் தழும்புகூட காயித்திரி, அபிராமி இருவரும் உள்ளங்களில் வேறு வேறு என்பது போல உருவத்திலும் வேறு வேறு என்பதை உலகத்துக்கு எடுத்துச் சொன்னது.

காயித்திரியின் கைகளைப் பிடித்து கோபியின் கைகளுடன் இணைத்து வைத்ததே தங்கை வேணிதான். அப்போது காயித்திரி “ஐ லவ் யூ ரு... கோபி” என்று கூறும்போது அந்த இரு உள்ளங்களுடன் இணைந்து இந்த உலகமே உவகையால் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பது போல் இருந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியில் தங்கையே மறந்து ஒருவரையொருவர் கட்டியணைத்துக் கொண்ட சர்மிலனும் ரீட்டாவும் காதலர்கள் என்ற விடயம் அப்போதுதான் அனைவருக்கும் முதன்முதலாகத் தெரிந்தது.

மருத்துவமனை மணவறைபோல் மகிழ்ச்சியுடன் காணப்பட்டபோது அங்கிருந்த அனைவரது காலடியிலும் அந்தப் பெரிய ஆகாயமே வீழ்ந்து கொண்டதைப் போல் அந்த வானம் “இமைகளில் உரசிடும் வானம்” ஆகக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

☆☆☆☆☆

ஒரு மனிதன் தனது தாயின் கருவறையிலிருந்து போராடியே பூமிக்குள் வருகிறான். தனது வாழ்நாள் முழுவதையும் போராட்டத்துடனேயே கழித்து இறுதியில் மரணத்துடனும் போராடி மாண்டு போகிறான். தனி மனிதனுக்கொரு

பிரச்சினையென்றால் தனி மனிதனாகப் போராடலாம். ஒரு கிராமத்துக்குப் பிரச்சினையென்றால் கிராமமாகப் போராடலாம். அதே போலத்தான் ஒரு இனத்துக்குப் பிரச்சினை வந்துவிட்டால் அந்த இனத்தின் அத்தனை பேரும் இணைந்து போராட வேண்டும். போராடுவதற்கான பிரச்சினை மூலகாரணங்கள் நியாயமாகவிருக்கும் பட்சத்தில் ஒற்றுமையுடனும் ஒரணியிலும் இணைந்து போராட வேண்டும். தூய காதலுக்காகவும் போராடலாம், தொலைந்து போன செருப்புக்காகவும் போராடலாம். போராட்டமென்பது ஒரு தனி மனிதனினதோ அல்லது ஒரு சமூகத்தினதோ அல்லது ஒரு இனத்தினதோ அடிப்படை உரிமை. இந்த உலகுக்கே ஒரு பிரச்சினையென்றால் உலகிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் ஒன்றாகி ஒற்றுமையாகி உன்னத நோக்கத்துடன் போராட வேண்டும். இரண்டாயிரத்து ஐம்பதுகளில் பூமியின் வெப்பநிலையை இரண்டு பாகை செல்சியசினால் குறைப்பதற்காக நாம் இப்போதிருந்தே போராட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது.

போராட்டத்தின் தேவைகள் நியாயமாகும் பட்சத்தில் எவ்வாறு போராடுவது என்பது தான் முக்கியமான அம்சமாகும். அழிவாயுதம் என்பது தன்னையும் அழித்து தன்னைச் சூழ உள்ள அத்தனை பேரையும் கொன்று குவிக்கும் அரக்கன் போன்றது. அழிவாயுதங்களின் அராஜகத்தினால் அழிந்து போகும் அவலக் கதை இன்னும் தொடர்கதையாக வேண்டாம். அகிலம் அன்பு மயமானது. அதில் ஒரு போராட்டமென்றால் அழிவாயுதங்கள் மிக மிக அசிங்கமானவை ஆபத்தானவை. ஐம்பது ஆண்டுகள் கடந்தும் வெடித்துச் சிதறிய குண்டுகள் குடித்த உயிர்கள் ஏராளம்.

இனியும் வேண்டாம் அழிவாயுதங்கள். ஒவ்வொரு மனிதனும் படைக்கப்பட்ட போது ஆண்டவனாலேயே அருளப்பட்ட ஆயுதம் அறிவு. இந்த உலகத்தில் இனியும் கத்திகள் தீட்டப்படக் கூடாது. புத்திகள் கூராக்கப்பட்டு அறிவாயுதப் புரட்சியை பெருவிருட்சமாக உருவாக்குங்கள். அன்பினை அதற்கு உரமாக ஊட்டுங்கள். அறிவாயுதம் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இன்றியமையாதது. தன்னையும் வாழவைத்து தனது சமூகம் தனது இனம் ஏன் முழு உலகத்தையும் வாழவைக்கக் கூடிய ஆண்டவனின் அற்புதப் படைப்புத்தான் அறிவாயுதம். அறிவுப் புரட்சி வெடிக்கட்டும். அன்பென்னும் அடை மழையில் இந்த அகிலம் திளைத்துச் செழிப்புற ஆண்டவன் அருளிய அறிவாயுதம் செய்வோம்! அழிவாயுதம் கொய்வோம்!

கோபி ஒரு வாழ்க்கைப் போராளி. அவன் தன் வாழ்க்கையில் அனுபவித்த அழிவுகள் ஏராளம். அவனது வாழ்க்கையில் அபிராமி ஒரு திருப்புமுனை. அபிராமி கோபியை வாழவைத்த தெய்வம். இன்று கோபி-காயித்திரி இருவரும் இனிய இல்லறத்தின் சொந்தக்காரர்கள். அவர்களுக்குக் கிடைத்த கலியாணப் பரிசுதான் குட்டி அபிராமி. குட்டி அபிராமிதான் கோபி-காயித்திரியின் இல்லறத்தின் இனிய பயன். கோபி இன்று உலகம் வியக்க வைக்கும் ஒரு

தொழிலதிபர். அவன் தூக்கிய அறிவாயுதத்தினால் இன்று அவனிடம் தொழில் பார்த்து வாழ்ந்து வரும் குடும்பங்கள் ஆயிரம் ஆயிரம். இருப்பினும் அவன் தான் பிறந்து-தவழ்ந்து ஓடியாடிய- தன்னை உருவாக்கிய தேசத்தை இன்றும் மறக்கவில்லை. தனது இனத்துக்காகச் செய்யும் சமுதாயப் பணிகளும் ஏராளம். இனியும் அவன் செய்வான்-செய்து கொண்டேயிருப்பான். ஏனெனில் அவன் தமிழன்னை மடியினில் தவழ்ந்த செல்வங்களில் ஒரு மகத்தான செல்வம். தனது சொந்த வாழ்க்கையில் போராடி வெற்றி கண்ட கோபிக்குத் தமிழன்னையின் துயர் துடைப்பதில் தடைகள் வரினும் அதைத் துடைத் தெறியக்கூடியவன் அவன். தமிழன்னையின் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் புதல்வர்களில் கோபியும் ஒரு மகத்தான மகவு.

கடந்த வாரம் வெளியாகியிருந்த வாரப்பத்திரிகையொன்று மேற்கண்டவாறு கோபியைப் பற்றி வரிக்கு வரி புகழ்ந்து எழுதித் தள்ளியிருந்தது. அது மட்டுமல்லாது அவன் ஒரு கொடை வள்ளலும் கூட கேரளாவையே விலைக்கு வாங்குவதற்கு அவனால் முடியும் என்றளவுக்கு அவன் ஒரு செல்வந்தன். தன்னைப் பார்க்க வருபவர்களுக்கு அவன் வாரி வாரி இறைக்கும் காசுக்கட்டுகள் ஏராளம்.

ஆனால் அவனது கரிசனை முழுவதும் தனது இனத்தின் விடிவு ஒன்றுதான்.

உங்களில் யாராவது கேரளாவுக்குச் செல்ல நேரிடின் அங்கு சென்று அதன் இயற்கை அழகை மட்டும் ரசியுங்கள். மாறாக யாரும் கோபியைத் தேடிச் செல்ல வேண்டாம். இனிமேலாவது அவனை நிம்மதியாக வாழ விடுங்கள் என்று நான் கூறவில்லை. நான் இவ்வாறு கூறுவதற்கு பிரதான காரணம், உங்கள் மனங்களில் இடம் பிடித்த கோபி கேரளாவில் இருக்க மாட்டான். ஏனெனில்.....

இக் கதை ஒரு கற்பனையே....!

காட்சிகளும் சம்பவங்களும் வேறுபடலாம். ஆனால் கோபி போன்ற எத்தனையோ பேர் நம் மத்தியில் இருக்கலாம். அவ்வாறு நாம் நோக்குமிடத்து இக்கதைத் தொகுப்பு என்பது ..யாவும் கற்பனையல்ல.

முற்றும்.

சுபம்.

